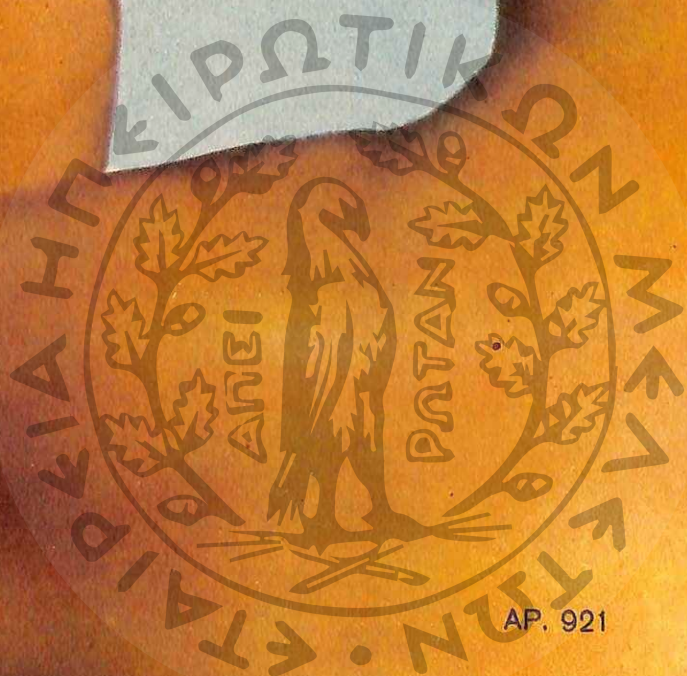
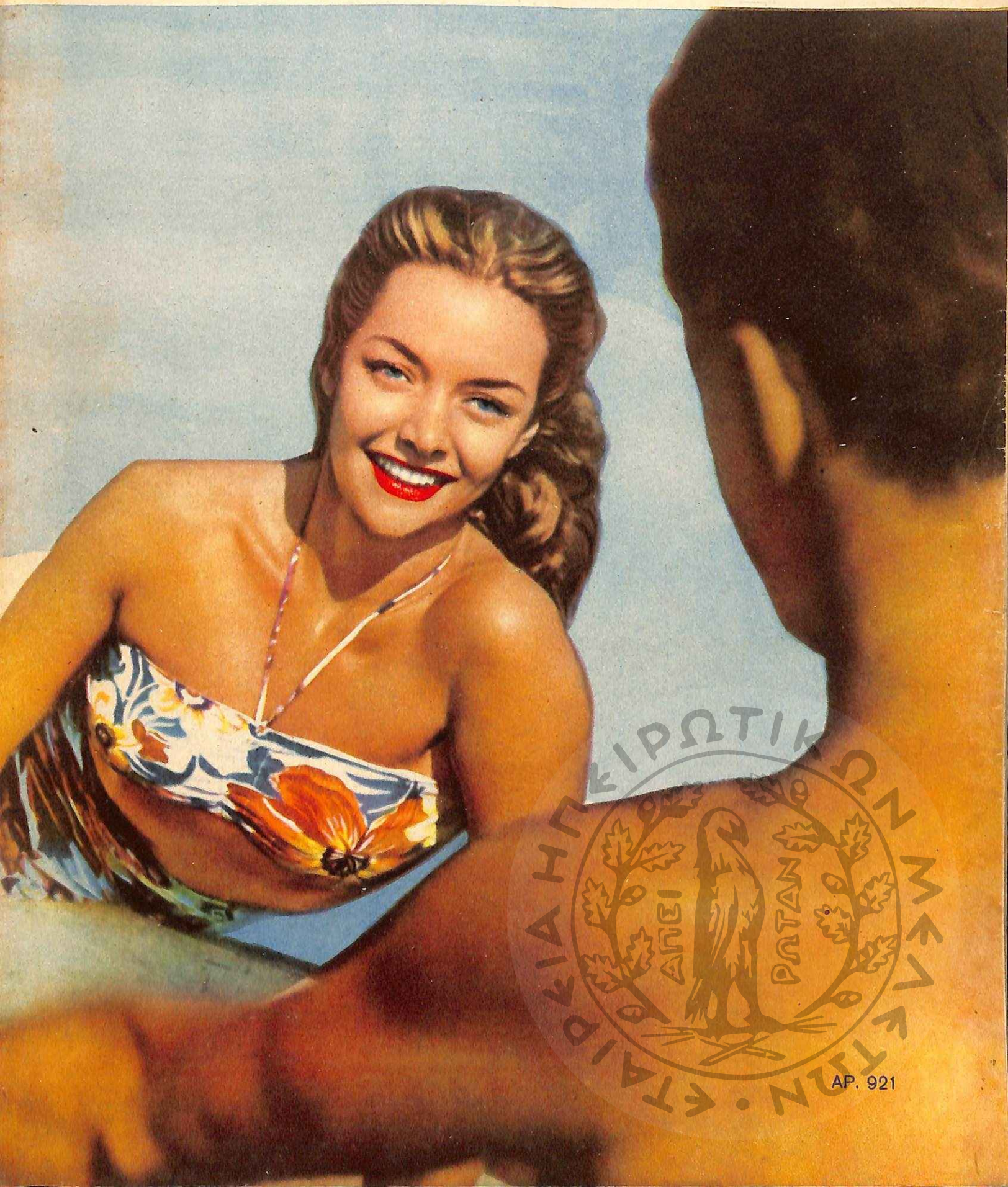

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 921

(...Τοῦ ἔδωσα κι' ἐγὼ τὴν ψυχὴ μου καὶ τὸν ἀγάπησα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι).
Νὰ λείπουν τὰ βοηθήματα

Νὰ λείπουν τὰ βοηθήματα

ΔΕΝ θά ξαναπάει. Πῆρε τὴν ἀπόφασί της. Κι' ἔκανε καλὰ. Ἡ ἀγάπη εἶναι μιά ὑπόθεσι· μιά ὑπόθεσι ὅμως εἶναι καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια. Ἀνάμεσα στὶς δύο ὑποθέσεις θὰ προτιμήσῃς τὴ δεύτερη. Γιατί, ἂν τσαλακώσῃς τὴν ἀξιοπρέπεια, τσαλακάνεις μαζί καὶ τὴν ἀγάπὴ σου. Καταλαβαίνει κανεὶς τὴ θυσία στὸν ἔρωτα. Θυσία τῶν πάντων. Ἐνὰ μόνο μὴ τοῦ θυσιάζῃς τὴν ὑπερηφάνεια. Ἐρωτας χωρὶς ὑπερηφάνεια, ἔρωτας ἐξευτελισμένος καὶ ταπεινωμένος παύει νὰ εἶναι ἔρωτας. Γίνεται ἀρρώστια καὶ πάθος.

Ἡ ἱστορία ἀρχίζει μ' ἕνα δυστύχημα. Σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω ὅπως τὸ ἀφηγεῖται ἡ ἴδια ποὺ τὸ ὑπέστη: Ὁμορφὴ καλοκαιρινὴ μέρα. Εἴκοσι ἐνὸς ἐτῶν αὐτὴ. Ὀλάνθια καὶ δνεῖρα καὶ τὰ ἰδανικά της. Σκιρτοῦσε ἡ ψυχὴ. Ἐξυνοῖσθη καὶ χαρούμενη. Δικός της ὁ κόσμος. Ἀδέσμευτὴ ἀκόμη ἡ καρδιά. Ἡ ὥραία περίοδος τῆς ἀναμονῆς. Ἀναμονὴ τοῦ πριγκιπόπουλου. Καὶροὺς πιά ἦταν νὰ φανῇ. Θὰ φαινόταν. Ἦταν βέβαιη γι' αὐτό. Καὶ τὸ πρόσμενε μὲ χαρὸν μὲν διαδάσει.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ περπατοῦσε μόνῃ τῆς ἔγινε τὸ δυστύχημα. Τὰ συνθησικμένα τῶν πόλεων μὲ τὴ μεγάλη κίνησι. Ἐνὰ αὐτοκίνητο τὴν ἀνέτρεψε. Στὸ σημεῖο αὐτὸ σταματοῦν οἱ ἀναμνήσεις της. Τὴ συνέχεια τὴν ἔμαθε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐνὰς ἀγαθὸς Σαμαρεῖτης τὴν περισυνέλεξε, τὴ φρόντισε, τὴ μετέφερε στὸ νοσοκομεῖο. Ἐμεινε στὸ προσκέφαλό της, ὥσπου νὰ τὴ δῇ νὰ συνέχεται. Ὅταν τὸ κορίτσι βρῇκε τὴν αἰσθητικὴν τοῦ εἶδε διὰ μάτια νὰ τὴ κυττάζουν. Τὴν καθυσχάζα. Δὲν ἦταν σοβαρὸ τὸ χτύπημα. Σὲ λίγες μέρες θὰ γινόταν καλὰ χωρὶς νὰ τὴ μείνῃ ἀναπηρία.

Χρειαζήθηκε νὰ μείνῃ ἕνα μῆνα στὸ κρεβάτι. Σ' ὅλο δὲ τὸ διάστημα αὐτὸ σκεπτόταν τὸν ξένο ποὺ τὴ βοήθησε. Ἀς εἶναι καλὰ ὁ ἀνθρώπος. Δὲν ἦταν—μὰς βεβαίαν—ἐρωτικὸ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς. Τίποτα περισσότερο ἀπὸ συμπάθεια κι' εὐγνωμοσύνη. Τοῦ ἔγραψε γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἀλλὰ τί συμπῆτυξί! Τὴν ὥρα ποὺ ἔγραφε παρουσιάστηκε ὁ ἴδιος γιὰ νὰ μᾶθῃ νῆα της. Νέος, φοιτητὴς, στὸν τελευταῖο χρόνον, εὐχάριστος, συμπαθητικὸς... Μίλησαν λίγη ὥρα, κι' ὅταν ἔφευγε, τὴν παρακάλεσε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἑπιστολὴν ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ γράφῃ. Συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐπιθυμίαν του. Σὲ λίγες μέρες δέχθηκε σὲ φάκελλο τὸν ἔρωτα. Θερμὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι.

Ἡ ἀπάντησις τῆς ἦταν ψυχρὴ καὶ ἐπιτιμητικὴ. Τὸν βεβαίαν ὅτι μόνον εὐγνωμοσύνη ἔνοιωθε στὴν ψυχὴ της. Τίποτα περισσότερο. Στὸν ἔρωτα, ποὺ τῆς προσέφερε ἑκείνος, τὴ φίλιας τῆς ἐπρότεινε. Νὰ μείνουν φίλοι. Φίλοι ἔμειναν ἐπὶ ἕνα διάστημα. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐμπόδιζε νὰ βλέπωνται, νὰ κάνουν περιπάτους, νὰ συναντιῶνται, ὅταν εἶχαν καιρὸ. Εἶχαν δὲ συχνὰ καιρὸ...

Μὲ τὴν πείρα καὶ τὴς γνώσεις τοῦ ὁ φοιτητὴς, μὲ τὴς ἀπορίες

καὶ τὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ τὸ κορίτσι. Τὸν ρωτοῦσε, τῆς ἐξηγοῦσε. Εὐχάριστα κυλοῦσαν οἱ φιλικὲς σχέσεις τους. Συνέβη ὅμως σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς περιπάτους νὰ ταλαιπωρηθῇ ἡ φίλιας ποὺ τοὺς συνέδεε. Γιατί, κάθε, ἄλλο παρὰ δέγμα ἀπλῆς φίλιας ἦταν ὁ ἀσπασμός του. Ἐφάνηκε, ἀπότομα, χωρὶς πρόλογον, δίχως προειδοποίησι. Ἐκεῖ ποὺ τότεσαν ὁμορφὰ καὶ καλά, ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε.

Ταραχθῆκε ἡ κοπέλλα. Τὸν ἔρωτα τοῦ ἐπρόβαλε ὁ φοιτητὴς γιὰ δικαιολογία.

— Σ' ἀγαπῶ.

— Δὲν σ' ἀγαπῶ, βεβαίαν ἡ ἄλλη.

Τόσο ψεύτικη ὅμως καὶ τόσο ἀτονὴ ἡ βεβαίωσις της. Δὲν ἄργησε ν' ἀνθίσῃ ὁ ἔρωτας. Τὸ 21 καὶ τὸ 26. Ἐσπασμα δύο ἀνοίξεων. Ἀνατροπὴ τοῦ σύμπαντος. «...Ὁ κόσμος μοῦ φαινόταν τώρα πρὶο μεγάλος, πρὶο πλατὺς, πρὶο ὁμορφος». Τὸν ἀγαποῦσε κι' ἐνοιῶθε κι' ἐκείνον νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Εὐτυχισμένοι κι' οἱ δύο τους. Γιὰ εὐτυχία τῆς μιλοῦσε. Τῆς ἔλεγε ὅτι τοῦ ἔφευγε μὲ τὸν ἔρωτα τῆς τὴ δύναμι καὶ τὸ φῶς. «...Τοῦ ἔδωσα κι' ἐγὼ τὴν ψυχὴ μου, ὅλη μου τὴν ψυχὴ καὶ τὸν ἀγάπησα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι, κι' ἐνοιῶθα πολὺ εὐτυχία, καὶ καταλάβα ὅτι αὐτὸς ἦταν ποὺ ζητοῦσα καὶ περιμένα τόσα χρόνια...».

Τὸν κατακάθαρο αὐτὸ οὐρανὸ κάλυψαν ἔφάνηκε τὰ σύννεφα κι' ἔπεσε ὁ κεραυνὸς στὸ κεφάλι τῆς νέας. Χωρὶς λόγον, δίχως ἀφορμή, ἐκεῖ ποὺ ὁμορφὰ καὶ καλά τὰ κουδούνιζαν σ' ἕνα μικρὸ ζαχαροπλαστεῖο.

Ἦταν τρυφερὸς ὅπως σὲ ὅλες τὶς συναντήσεις τους. «Σ' ἀγαπῶ πολὺ, σ' ἀγαπῶ ἀληθινὰ», τῆς ἔλεγε. Τὸν ἄκουε μαγεμένη ἀπὸ τὰ λόγια του. Ἐνὸς ὅμως περιμένε ἡ συνέχεια νὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὸν πρόλογον, βρέθηκε στὴν ἀνεμοζάλη: «Σ' ἀγαπῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ χωρίσουμε». Νόμιζε πὼς δὲν ἄκουσε καλά. Τῆς πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ ὅτι θὰ πρόκειται γιὰ κανένα ἀστεῖο.

Τὸν μάλωσε γιὰ τὴν κακόγουστη φάρσα του. Ἀλλὰ τὸν εἶδε σοβαρὸ καὶ ταραγμένο νὰ ἐπιμένῃ στὴν ἀρχικὴ του δήλωσι. Ἐπρόβαλε τὶς οἰκονομικὰς του ὑποχρεώσεις. Τῆς εἶπε ὅτι εἶναι ἀκόμη ἀσχημάτιστος, ὅτι δὲν ἔχει καν ἀρχίσει τὴν καριέρα του, ὅτι ἀδέξιος ἀνοίγεται τὸ μέλλον μπροστά του, ὅτι δὲν θὰ ἤθελε νὰ τῆς γίνῃ ἐμπόδιο στὴ ζωὴ τῆς νὰ τῆς κόψῃ τὴν τύχη, νὰ γίνῃ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας της...

Δὲν πίστευε σ' αὐτὰ τοῦ τὸ κορίτσι.—Ἐσὺ, ἐσὺ μοῦ μιλάς ἔτσι! Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ κλάψῃ. Συγκινημένος ἑκείνος τῆς πρότεινε νὰ συναντηθοῦν ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρες γιὰ νὰ σκε-

φθοῦν κι' οἱ δύο ὠριμότερα καὶ νὰ τὰ ξαναποῦνε. Συναντήθηκαν. Γεμάτῃ ἀγωνία ἐκείνη, περιμένε τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασί του. Τῆς ἐπανελάβε τὰ ἴδια. Δὲν εὗρισκε ἄλλη διέξοδο παρὰ τὸ χωρισμό.

Βλέποντας τὴν ὅμως συντετριμμένη, ἐκμηδενισμένη, μὲ τὰ μάτια ὑγρά, τῆς ἐπρότεινε μιά μέση λύσι: Νὰ διακόψουν τὸ εἰδυλλιο, ἀλλὰ νὰ μὴ παύσουν νὰ βλέπωνται. Νὰ βλέπωνται σὰ φίλοι...

Οἱ συνθησικμένες ἐπιπολαιότητες. Πρέπει νὰ λείπῃ πολὺ ἡ πείρα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ποὺ νομίζει, ὅτι ἡ καρδιά εἶναι γραμμόφωνον ὅπου μπορεῖς ποτε νὰ βάζῃς τὸ δίσκον ἀπὸ τὴν πλευρὰ μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἔρωτα καὶ ποτε ἀπὸ τὴν πλευρὰ μὲ τὸ τραγοῦδι τῆς φίλιας...

Μὲ τὴν ψυχὴ κουρελιασμένη, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν τόπον τῆς συναντήσεως τὸ κορίτσι. Οὔτε ναί, οὔτε ὄχι τοῦ εἶπε. Στὴ μοναξιά τοῦ δωματίου τῆς ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα. Κι' ὅταν κάποτε ἤρμυσε σκέφθηκε πᾶνον στὰ τελευταῖα τοῦ λόγια: «Νὰ βλέπωνται σὰ φίλοι». Ὁρᾶτεπε ἄραγε; Πὼς μπορούσε νὰ βοηθῇ ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἔρωτα φίλια; Δὲν θὰ ἦταν μιά ψεύτικη κατάστασι, μιά παράστασι στὴν ὁποία ἡθοποιοὶ οἱ δύο τους, θάπαζαν χωρὶς νὰ πιστεύουν; Καὶ ποῖος τάχα τὴ βεβαίαν ὅτι ἡ φίλιας ποὺ τῆς πρότεινε, δὲν ἦταν ἐκδήλωσις οἴκτου, μιά μορφή φιλοφροσύνης, ποὺ, ἂν τὴ δεχόταν θάταν ταπεινωμένη. «...Κι' ἔτσι θὰ τσακίζωμαι πρὶο-πολὺ κάθε φορά· θὰ νομίζω πὼς πέφτω στὸν ἑαυτὸ μου τὸν ἴδιο. Ἐνὸς, ἂν βρῶ τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῶ, θὰ σώσω τὴν ἀξιοπρέπεια μου».

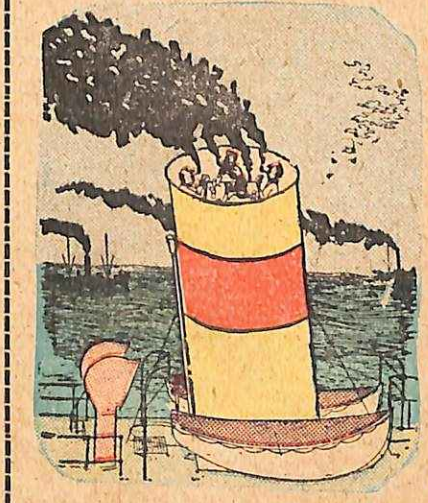
Ἀπόφασι ποὺ ὑπογράφουμε μὲ τὰ δύο μας χεῖρα. Ἡρωικὴ ἀπόφασι. Πικρὸ τὸ φάρμακον, ὁδυνηρὴ ἡ ἐγχείρησις, ἀλλὰ καὶ τὸ μόνον μέσο ποὺ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὶς περιστάσεις. Ἐνὰ ἐρωτικὸ θέμα δὲν εἶναι πολιτικὴ καὶ διπλωματία· δὲν εἶναι φάκελλος δικηγορικός· δὲν εἶναι ὑπόθεσι δικαστικὴ γιὰ νὰ χωροῦν συμβιβασμοὶ καὶ μπαλάντες. Ὅτε γάμος εἶναι, ὅπου γιὰ λόγους γενικώτερους προτιμᾷται ἀπὸ τὴν διὰλυσι μιά ὁποιαδήποτε διευθέτησι. Σ' ἕνα εἰδυλλιο παιὰ διευθέτησι εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ; Πολλὲς φορές συμβαίνει ἡ φίλια νὰ ἐξελιχθῇ ἀπὸ τὴ μιά στιγμὴ στὴν ἄλλη σὲ ἔρωτα. Δὲν εἶναι καὶ τὸ ἀντίθετον ὁ κανὼνας. Γίνεται κάποτε καὶ ὁ ἔρωτας φίλια. Ἀλλὰ μιά τέτοια μεταβολὴ χρειάζεται ὁ χρόνος νὰ περάσῃ ὁ καιρὸς, ν' ἀλλάξουν οἱ διαθέσεις, νὰ σβύσῃ ἡ ἐρωτικὴ φλόγα, καὶ τότε, πᾶνον στὴ στάχτι τοῦ ἔρωτα, ν' ἀνθίσῃ ἡ φίλια.

Τὸ διαισθάνθηκε τὸ κορίτσι καὶ προτίμησε τὴ μόνον καθαρὴ λύσι: τὴ διακοπὴ. Τὴν κουράζει ἡ λύσι αὐτή. Βαρεῖται περνοῦν ὁ μῆρας της, ταραγμένες οἱ νύχτες της, μαράθηκε τὸ γέλιο στὰ χεῖλιά της, πληγωμένα νοιώθει τὰ φτερά της. Σταθερὴ ὅμως στὴν ἀπόφασί της, ἀποκρούει τὸ... βοηθῆμα ποὺ τῆς δίνει ὁ ἄλλος, τὴ φίλιας του, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ: Τὴν παρηγοριά θὰ τὴν ἀντλήσῃ μὲ τὸν καιρὸ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τῆς τὸν ἴδιο. Νὰ λείπουν τὰ βοηθήματα.

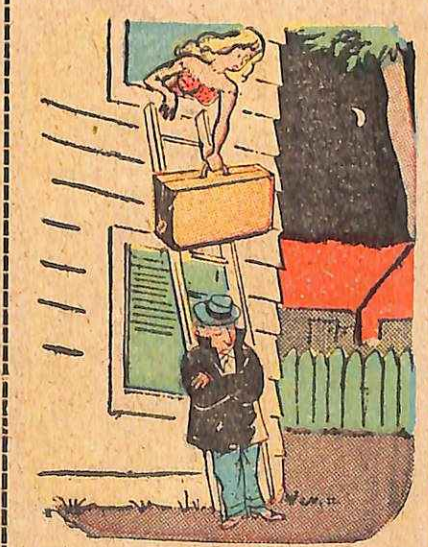
Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

— Σὲ παρακαλοῦμε καὶ οἱ δύο, μπαμπά!... Πιὲς τὸ «ναί»!...

Χωρὶς λόγια

—Ἐλα, Πέτρο... Κοιμήθηκε ἐπὶ τέλους ὁ μπαμπᾶς!...

Η σκηνὴ στὸ πταισματοδίκειο. Μία νεαρή καὶ ταλαιπωρημένη, ἀλλὰ συμπαθητικὴ γυναῖκα τοῦ λαοῦ εἶνε ἡ μηνύτρια. Στὸ ἐδῶλιο κάθεται ἕνας βλοσυρὸς ἄντρας, κακομοῦτσουνας.

—Τί ἔχεις κυρά μου μ' αὐτὸν τὸν χριστιανόν;

— Ἄντρας μου εἶναι κ. δικαστή.

— Ἄντρας σου; Καὶ ἐμῆς νύχτες τὸν ἄντρα σου;

— Ἐ, ἀπάνω στὸν θυμὸ μου.

—Καὶ τί σοῦκανε;

—Τίποτα... Νὰ μ' ἔδειρε λιγάκι. Τὰ τοῦζιζε κομμάτια φορὰ βλέπει, καὶ κάνει τὰ λογικά του.

Ο πταισματοδίκης στρέφει στὸν κατηγορούμενον:

—Δὲν ντρέπεσαι ἐσὺ νὰ τὰ τοῦζις; Ὅριστε τὸ χάλι σου. Νὰ σὲ κουβαλᾷ ἡ γυναῖκα σου στὸ δικαστήριον! Ντροπὴ σου νὰ μεθοκοπᾷς.

Κι' ὁ κακομοῦτσουνας σύζυγος μὲ ἀφέλεια:

—Κυρίε δικαστή μου, ὁ ἀναμάρτητος τὸν λιθὸν ριχνεῖ!

Ο πταισματοδίκης — ποὺ φαίνεται δὲν εἶναι τόσο ἀναμάρτητος ὅσον ἀφορᾷ τὸν οἶνον, ποὺ εὐφραίνει τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων—χαμογελά:

— Ἄντε πηγαίνετε!... Καὶ τὸ ζεύγος φεύγει συμφιλωμένο.

Δίνουν καὶ παίρνουν, ὡς γνωστόν, τὰ σχολία—κατὰ κανὼνα κακεντρεχῆ—στὶς πρεμιέρες, πρὸ πάντων, τῶν ἐλληνικῶν ἔργων. Ἐταί καὶ πρὸ ἡμερῶν, ποὺ δόθηκε ἡ ἐπισημὴ πρεμιέρα τοῦ διασκευασμένου μυθιστορηματος τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη «Ὁ Χριστὸς ξανασταυρῶνεται» στὸ θέατρο τοῦ Πεδίου τοῦ Ἀρεως, οἱ γνωστοὶ ἄνθρωποι τοῦ θεάτρου ἐκρίναν καθένας μὲ τὸν τρόπο τοῦ τὴν παράστασι, ὅπου παίζον, ὡς γνωστόν, περὶ τὸ ἑκάτο πρόσωπον.

—Τὸ ἔργο οἰοῦνθα θὰ ἐκπληρῶνται ἐμπνευστικὴν ἐπιτυχίαν, ἀκούστηκε νὰ λέγῃ γνωστὴ κακόγλωσσα τοῦ θεάτρου. Καὶ μόνον οἱ ἡθοποιοὶ νὰ κατέβουν στὴν πλατεῖα φτάνουν γιὰ νὰ γεμίσουν τὸ θέατρο.

Κοινοβουλευτικὸ κουτσομπολὶ. Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Καραμανλῆς ἔχει ἐλαφρὰ μακεδονικὴν προφορά καὶ ἀντὶ τοῦ (οὐ) προφέρει συχνὰ (οἰ). Ἐτοί α-κουεταὶ πολλὰς φορές νὰ λέγῃ στὴν Βουλὴν:

—Κυρίε βουλευτά... Καὶ ὁ κ. Παναγιώτου, ποὺ δὲν διακρίνεται μόνον γιὰ τὴν ῥητορικὴν τοῦ ευφράδεια ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ χιούμορ του, σχολιάζοντας τὴν ἰδιωτικὴν προφορά τοῦ πρωθυπουργοῦ:

ΕΤΟΣ ΙΘ — ΑΘΗΝΑΙ, 22 ΙΟΥΛΙΟΥ 1956 — ΑΡΙΘ. 921

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛΑΤ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

—Ἐως τώρα ἐγνωρίζαμεν ὅτι ἡ λέξις βουλευτικὴ παράγεται ἀπὸ τὸ ρῆμα «βουλεύομαι». Ὁ κ. πρωθυπουργός, ὅμως, τὸ παράγει προφανῶς ἀπὸ τὸ... «βουλευομαι».

Ὁ κ. Καραμανλῆς σ' αὐτὰ τοῦ ὁποίου ἔφτασε ἡ ἐξυπνὴ παρατήρησις τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν φιλελευθέρων—λένε—χαμογέλασε καὶ εἶπε:

—Ἄλλαι μὲν βουλαὶ Παναγιώτου, ἄλλοι δὲ θεοὶ... βουλευοί!

Φουκαρὰς συμπολίτης βλέποντας ὅτι τὰ θεάτρα παραληφθῶσαν στὴν Ἀθῆνα παραπνοοῦνται:

—Τὸν Ἑθνικὸ Κῆπον μᾶς τὸν πῆρε ὁ Σαῖζπηρ. Τὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεως μᾶς τὸ πῆρε ὁ Καζαντζάκης. Δὲν θὰ μείνῃ ἕνας χώρος ἐλεύθερος;

—Καλὰ καὶ ἡ αστυνομία δὲν ἐπεμβαίνει;

—Μὰ γιὰ τὰ καρπούζια λέει! Τὰ σφάζει καὶ τὰ μαχαίρωνει.

Κι' ὁ ξένος φιλοσοφικῶς:

—Ῥί! Τώρα ἐξηγῶ τὴν... Ἀλθάνια! Ὅταν ὁ λαὸς αὐτὸς κἀνῃ ἔτσι γιὰ τὰ καρπούζια, πόσο μάλλον θὰ κἀνῃ γιὰ τοὺς ἐκθρόνους τοῦ! Καὶ ἄδικο δὲν ἔχει.

ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὐθύμα ἐνστάτανε

ρος νὰ πᾶν νὰ ξεσκάσῃ κανένα.

Κάποιος ἄλλος τοῦ παρατήρησε:

—Εἰμύστε μέσα στὶς παρὰδόσεις μας. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν «ἄρτον καὶ θάματα».

Κι' ὁ φουκαρὰς:

—Θάματα ἔχουμε ἀλλὰ ποὺ εἶναι ὁ... ἄρτος;

Ο μανάθης φωνάζει—μάλ' ὅλον οὐρλιάζει—ὑπὸν στὸ σωρὸν τῶν καρπούζιων τοῦ, οἰοντάς ἕνα πελῶριο μαχαίρι:

—Ὅλα τὰ σφάζω! Ὅλα τὰ μαχαίρωνω! Μὲ τὸ μαχαίρι! Μὲ τὸ μαχαίρι! Πῶ, πῶ, πῶ, καὶ τί ἔχω σημερὰ!

Ἐνὰς ξένος σταματᾷ μπροστὰ στὸν μανάθην καὶ τὸν κυττᾷ ἀπορημένος:

—Τί φωνάζει, ρωτᾷ σ' ἕνα ξενονγλωσσισμὸν περσοῦ;

—Λέει, τοῦ ἐξηγεῖ ἐκεῖ.

Ο παρατηρητὴς

«ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ»

Στῶν τιμῶν τῆς τελευταίας καὶ ραγδαίας «ἀναλήψεως» καὶ τῆς πρόσφατης, συνάμα, τῶν εἰδῶν μᾶς τῆς ἐλπίδας, (λεῖψης), προσετέθησαν κι' ἐκεῖνα τῆς ἡμέρας τὰ φῶς καὶ γὰρ τοὺς ὁ κόσμος ἔχει ἀρχίσει νὰ βοᾷ καὶ γιὰ καὶ τοὺς ὁ κόσμος ἔχει ἀρχίσει νὰ πηγάει ἐπειδὴ συγκεκριμένως γιὰ δύο... «μῆτια» στὸ πηγάδι «μαύρα μῆτια» ὁ καυμένος ἀναγκάζεται νὰ κἀνῃ!

Νὰ καθῶν, τούτέστιν, τείνουν καὶ τὰ ντόπια τ' αὐτοῦ (αὐτοῦ) λαοῦ, (αὐτοῦ) λαοῦ, καὶ νὰ γίνων οἱ τιμὲς τοὺς πτερωτὲς σὰν τὰ... που- (λακία)!

Καὶ στὰ χρόνια μας αὐτὰ, τὰ παναθεματισμένα, λέει ὁρθῶς κι' ὁρθὰ κοφτὰ, πῶς... «τ' αὐτὰ καὶ τὰ καλὰ» ὁ Ῥωμῆος ἔχει χα- (τ' αὐτὰ καὶ τὰ καλὰ) ὁ Ῥωμῆος ἔχει χα-

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΙΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ. _____

ΤΙΜΗ _____

ΑΡΙΘ. _____

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΑΔΙΚΗ ΘΥΣΙΑ

Ο αέρας ήταν βαρύς και ζεστός, σαν λωμένο μολύβι. Ωστόσο, οι θάλασσες με το μελαγχρόνιο φάρμακον και ξεφύτταναν διαρκώς κάσες και κοφίνια απ' τα πλευρισμένα πλοία. Η όχλοση τους έφερε πονοκέφαλο στη Φέιτ Μέρντιντ, που καθότανε στο κατάστρωμα ενός βαποριού ετοιμού να σαλπάρει.

Χαμογελούσε θλιμμένα, όσο θυμότανε με πόση χαρά είχε φτάσει, εδώ και δυο χρόνια, στο λιμάνι αυτό της Βαταβίας, τις πρωτεύουσες της 'Ιάδας... Και τώρα ξαναφύγει, αφού είχε χάσει για πάντα τα σπουδαιότερα πράγματα της ζωής της... Θά πήγαινε πάλι στο σπίτι της, στο Σάν Φραντσκο. Εκεί σταματούσαν τα σχέδια της για το μέλλον...

Είχε πάει στην 'Ιάδα για να παντρευτεί με τον 'Αμερικανό πιλότο Πάουλ Μπρέντον. Τον είχε γνωρίσει σ' ένα χορό, πριν φύγει για την 'Ινδονησία, και τον είχε έρωτευση κεραυνόβολα. Όταν λοιπόν της ζήτησε να τον ακολουθήσει, του είχε απαντήσει πως θα πήγαινε να τον βρει σε λίγους μήνες, αφού πρώτα διέλυε τον άρραβόνα της με τον παιδικό φίλο της Τζων Φάρου. Δεν ήθελε να εγκαταλείψει τον καυμένο Τζων έτσι απότομα, χωρίς να τον προετοιμάσει...

Όταν ωστόσο του ώμολόγησε τον έρωτά της για τον Πάουλ, εκείνος φάνηκε μεγαλόψυχος και της ευχήθηκε ειλικρινά να ευτυχίσει.

Ο δυστυχισμένος ο Τζων! Τώρα ήξερε κι' η Φέιτ τί θα πη Πάουλ...

Ο Πάουλ την είχε υποδεχθεί στη Βαταβία. Είχαν περάσει μαζί μερικές υπέροχες ημέρες, ώσπου να γίνουν οι γάμοι τους.

Μιά μέρα όμως, σε μία ώρα αιτιάστη που έκαναν, το αεροπλάνο έπαθε κάποια βλάβη στην προσγείωση και γκεμίστηκε!

Η Φέιτ δεν έπαθε σχεδόν τίποτα. Ο Πάουλ όμως χτύπησε άσχημα. Τον πήγαν στο νοσοκομείο. Ύστερα, σιγά-σιγά, άρχισε να καλ-λιτερεύει η κατάστασή του. Σε μερικούς μήνες, μπορούσε να μένει καθισμένος σε μία πολυθρόνα με τροχήλους.

Μα το ταξίδι εκείνο ως το θάνατο τον είχε αλλάξει τελείως! Κλείστηκε στον έαυτό του, έγινε κακόκεφος και διαρκώς γκρινιάρης. Δεν έκανε ποτέ πια λόγο για γάμο στη Φέιτ. Κι' εκείνη, από περηφάνεια, δεν του ζήτησε εξηγήσεις.

Την κυριέψε όμως σιγά-σιγά ένας σπαραχτικός πόνος. Κι' αποφάσισε να φύγει, όταν ο γιατρός τη βεβαίωσε πως ο Πάουλ δεν χρειαζότανε πια συνεχή επί-δλψη.

Ωστόσο, έμεινε άλλους δυο μήνες στο ξενοδοχείο. 'Ισως έλπιζε άμυδρά πως κάποιο θαύμα θα ξαναμεταμόρφωνε τον Πάουλ και θά τον έκανε πάλι δικό της...

Μιά βραδυά, τον συνάντησε σ' ένα καφέ, μαζί με μία άγνωστη. Μάντεψε

τότε πως επιδίωκε ο ίδιος να τον δει με άλλη, για να τον άφισε.

Δίχως να διστάσει πιά, έτοιμασε τα πράγματά της και μπροσάρισε στο πρώτο πλοίο. Ωστόσο τον αγαπούσε ακόμη. Δεν έκρυβε απ' τον έαυτό της την δδνηρή αυτή αλήθεια.

Στην ήσυχη μοναξιά του σπιτιού του, ο Πάουλ ξαναδιάβαζε για εκατοστή φορά τις λίγες γραμμές που τον ενδιέφεραν, σε μία παλιή έφημερίδα του Σάν Φραντσκο...

Είχε περάσει ένας χρόνος από τότε που έφυγε η Φέιτ απ' την 'Ιάδα. Όλον αυτό τον καιρό, ο πιλότος δεν είχε πάρει καμιά είδησή της.

Σήμερα, η έφημερίδα εκείνη, με ημερομηνία παλαιότερη κατά δυο μήνες—που την είχε βρει τυχαίως στη λέσχη το προηγούμενο βράδυ—ανάφερε με μερικές λακανικές γραμμές την είδηση του γάμου της Φέιτ Μέρντιντ και του Τζων Φάρου.

«Ήταν σωστό αυτό! εί-πε με το νου του ο Πάουλ. Έπρεπε να το περιμένω».

Το μόνο που τον ενδιέφε-ρε άλλωστε, ήταν να γίνει ευτυχισμένη η Φέιτ. Πόσες φορές είχε επαναλάβει με το νου του αυτή τη φράση! Πό-σο είχε υποφέρει απ' την προσπάθεια ν' απομακρύνει την κοπέλα από κοντά του!

Τού είχαν πει οι γιατροί πως δεν θα θεραπευότανε ποτέ τελείως, ύστερα απ' το πέσιμο του αεροπλάνου. Κά-θε καλλιτέρεψή του θά ήταν πρόσκαιρη. Τον άπειλαυσε παρλυσία, που θά τον κρα-τούσε καρφωμένο για πάντα σε μία πολυθρόνα!

Ήξερε πως, αν τα μά-θαινε αυτά η Φέιτ, αν υπο-πτευόταν έστω την αλήθεια, δεν θά τον άφινε ποτέ. Μα δεν ήθελε να την κάμει δυ-τυχισμένη από εγωισμό. Δεν θά μπορούσε να υποφέ-ρει τη θυσία της. Επέβαλε λοιπόν μία άλλη θυσία στον έαυτό του.

Έβαλε το γιατρό να του υποσχεθί πως δεν θ' άφινε να του ξεφύγει ποτέ η αλή-θεια. Κι' έπαιξε ένα ρόλο, με τόσο επιτυχία, ώστε η Φέιτ έφυγε με την πεποίθη-ση πως την είχε ξεχάσει και πώς είχε αγαπήσει άλλη...

Ξανακτύπησε τώρα την έφημερίδα, κι' ύστερα ένα γράμμα που κρατούσε. Τό είχε λάβει πριν από λίγα λεπτά. Ήταν η διάγγωσι έ-νός διάσημου γιατρού, που τον είχε εξετάσει χτές! Τού-λεγε πως είχε γιατρευτή τε-λείως, πως δεν διέτρεχε πιά κανένα κίνδυνο παρλυσέως, πως μπορούσε να χορέψει, να πεταχτεί, να περπατήσει, ν' αγαπήσει, να ζήσει!

Χαμογέλασε πικρά, στη έφημερίδα, κι' ύστερα ένα γράμμα που κρατούσε. Τό είχε λάβει πριν από λίγα λεπτά. Ήταν η διάγγωσι έ-νός διάσημου γιατρού, που τον είχε εξετάσει χτές! Τού-λεγε πως είχε γιατρευτή τε-λείως, πως δεν διέτρεχε πιά κανένα κίνδυνο παρλυσέως, πως μπορούσε να χορέψει, να πεταχτεί, να περπατήσει, ν' αγαπήσει, να ζήσει!

Χαμογέλασε πικρά, στη έφημερίδα, κι' ύστερα ένα γράμμα που κρατούσε. Τό είχε λάβει πριν από λίγα λεπτά. Ήταν η διάγγωσι έ-νός διάσημου γιατρού, που τον είχε εξετάσει χτές! Τού-λεγε πως είχε γιατρευτή τε-λείως, πως δεν διέτρεχε πιά κανένα κίνδυνο παρλυσέως, πως μπορούσε να χορέψει, να πεταχτεί, να περπατήσει, ν' αγαπήσει, να ζήσει!

Χαμογέλασε πικρά, στη έφημερίδα, κι' ύστερα ένα γράμμα που κρατούσε. Τό είχε λάβει πριν από λίγα λεπτά. Ήταν η διάγγωσι έ-νός διάσημου γιατρού, που τον είχε εξετάσει χτές! Τού-λεγε πως είχε γιατρευτή τε-λείως, πως δεν διέτρεχε πιά κανένα κίνδυνο παρλυσέως, πως μπορούσε να χορέψει, να πεταχτεί, να περπατήσει, ν' αγαπήσει, να ζήσει!

Χαμογέλασε πικρά, στη έφημερίδα, κι' ύστερα ένα γράμμα που κρατούσε. Τό είχε λάβει πριν από λίγα λεπτά. Ήταν η διάγγωσι έ-νός διάσημου γιατρού, που τον είχε εξετάσει χτές! Τού-λεγε πως είχε γιατρευτή τε-λείως, πως δεν διέτρεχε πιά κανένα κίνδυνο παρλυσέως, πως μπορούσε να χορέψει, να πεταχτεί, να περπατήσει, ν' αγαπήσει, να ζήσει!

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιο ρεπορτάζ

Ο Με θλίψη οι φίλοι του θεάτρου πληροφόρηθηκαν τον αιρινδιο θάνατο του εκλεκτού ιδιοκτήτη του νέου θεάτρου της λεωφόρου 'Αλεξάνδρας Μανώλη Παπασυνεσιού. Ο άτυχης 'Ελληνοαιγύπτιος επιχειρηματίας, 45 μόλις ετών, ήταν εγκατεστημένος μονίμως στην 'Αλεξάνδρεια και είχε έρρει τις τελευταίες μέρες στην 'Αθήνα για να παραστή στα έγκαίνια του 'Πάρκο».

Από το πρωί ήταν πολύ ευδιάθετος και τίποτα δεν πρόδιδε το τραγικό του τέλος. Το βράδυ όμως, μόλις πήγε να κα-θήση στην καρέκλα του κουρέιου, στο ξε-νοδοχείο που έμενε, πέθανε από συγχο-πή της καρδιάς. Ή σαρός του ταριχευθή-κε και μεταφέρθηκε στην 'Αλεξάνδρεια.

Το 'Λαϊκό θέατρο», που δίνει πα-ραστάσεις στο Πάρκο πραγματοποιεί καθ-ημερινώς τις μεγαλύτερες εισπράξεις απ' όλα τα αθηναϊκά θέατρα.

Στην Βιέννη, οι φίλοι των καλλιτε-χνών, που έπιθυμούν να αποκτήσουν φω-τογραφίες των αγαπημένων τους πρωτα-γωνιστών τους στέλλουν στη διευθυνσι τους, φάκελλα με τα γραμματόσημα έ-πανω, για να μη τους επιδιδρούν. Αυτό συνέβη τελευταία και με τον 'Ελληνα βαθύφωνο Νικο Ζαχαρίου, που έλάμβανε κατά τη διάρκεια των εμφανίσεων του στη Βιέννη, πολλά τέτοια γράμματα.

Με την υπόδειξη της Λουίζας Πο-ζέλλι, που σημειώνει πάντα επιτυχία στο 'Ιταλικό θέατρο και τον κινηματογράφο, ο γνωστός 'Ελληνας μακετρίστας Σκα-λιντώ, υπέγραψε εξάμην συμβόλαιο με τη κινηματογραφική εταιρία «Λουξ φιλμ» και φεύγει για τη Ρώμη.

Ο καθηγητής του χορού και χορο-γράφος κ. Μοριάνωφ φεύγει την ερχόμενη εβδομάδα για περιοδεία στην Εύρωπη.

Μία πολλή υπερεπαιτική επιτυχία, το «Έκανα λάθος» του κ. Κ. Ζαχαρόπουλου, που σημειώσε στην Κατοχή ρεκόρ παρα-στάσεων, γυρίζεται σε ταινία από την «Νόβα φιλμ».

Στην νέα αυτή ταινία που έχει και κωμικές και δραματικές σκηνές, πρωτα-γωνιστούν η Δάφνη Σκούρα, ο Νίκος Τζόγιας, ο Κώστας Χατζηχρήστος και έ-να νέο ταλέντο, ο μικρούλης Γιαννάκης Κολαϊτζής.

Η Νάντια Γκαμάλ, η Αιγυπτία χο-ρεύτρια που βρίσκεται στας 'Αθήνας, δεν έχει καμιά σχέση με την περίφημη Αί-γυπτία επίσης χορεύτρια Σάμια.

Έκανε όμως τα τελευταία χρόνια την εμφάνισή της για λόγους ανταγωνι-σμού, όταν ο ίδιος κινηματογραφικός πα-ραγωγός, που παρουσίασε την Σάμια Γκαμάλ στην όδον, δυσχερησμένως μα-ζί της πήρε την απόφαση να λανσάρη τη Νάντια.

Χωρίς βέβαια να φθάνη την μεγάλη τέχνη της Σάμια Γκαμάλ, η νεαρή σω-σίας της κατάρθωσε να επιδληθί μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα και να ση-μείωση επιτυχία σε μία τελευταία «του-ρέ» της στην Εύρωπη, απ' όπου ήρθε στην 'Αθήνα.

Το άραίο λαϊκό τραγουδάκι «Γαρύ-φαλλο στ' αυτή», που βουίζει τον τελευ-ταίο καιρό ακατάπαυστα στα αυτιά των 'Αθηναίων, έσπασε στην κυκλοφορία δι-σκών, όλα τα τελευταία ρεκόρ.

Χαρακτηριστικό είναι ότι ο συνθέ-της του τραγουδιού αυτού κ. Χατζιδάκης έγραψε τη μουσική υπόκρουσι στις «Εκ-κλησιάζουσες».

Η γνωστή χορεύτρια Μπουμπούκα, που άρεσε στην 'Αμερική, εμφανίζεται τώρα μ' επιτυχία σε ένα από τα κοσμι-κά κέντρα του Λας Βέγκας, της Καλι-φόρνιας. Πολύ σύντομα δέ, θά κάνει την εμφάνισή της και στην τηλεόρασι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Σ' αγαμει

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Ή νοσταλγία του... μουσακά

Μερική ο φίλος τους. Το έρημο εκείνο γράμμα του το είχε διαβάσει ο εξάδελφός του σ' ό-λους τους συγγενείς, σ' όλους τους φίλους και σ' όλους τους γνωστούς κι' έτσι σ' όποιον στίτη πήγαινε ο δυστυχος ξενητεμένος, μόλις στράωναν το τραπέζι του λέγαν:

—Και τι φαί σου έχουμε;

—Τι; ρωτούσε με περιέργεια ο κ. 'Αλέκος.

—Μουσακά!

—Τι λέτε, τι λέτε! Αυτό είναι όπτεροχο!

—Είπατε με φόδο.

—Είπατε κάτι που ούτε το φανταζόσαστε. Μου-σακά με κολοκυθάκια!

Αυτή τη φορά ο κ. 'Αλέκος δεν κρατήθηκε:

—Αμάν! βρυχηθήκε. Μουσακά με κολοκυ-θάκια! Όχι! Όχι για όνομα του Θεού.

—Η κ. 'Ερασμία πάγωσε για μία στιγμή άλ-

—Παρακαλώ, πάρτε λίγο άκόμα.

Με σωστή απερίπια κατέβαζε και το παρα-παινισιο κομμάτι προσπαθώντας να κρύψει την άηδία του κάτω από το ευγενικό χαμόγελο.

Στο έπιμένο σπίτι που τον καλούσαν για φαί έλπιζε πάντα ότι, επί τέλους, θάπρωγε και κάτι άλλο, αλλά την ώρα του φαγητού, νάτην σειστή και λυγιστή η οικοδόποινα:

—Σας έχουμε και μία σουρπίζ, αγαπητέ 'Αλέκο.

—Σουρπίζ; ρωτούσε ο κ. 'Αλέκος με μου-ρα προσιθημάτων. Τι σουρπίζ;

—Μουσακά!

Επί είκοσι μέρες ο 'Αλέκος είχε μπαλντι-σει να τρώει μεσημέρι βράδυ μουσακά και κα-ταριότανε την ώρα και τη στιγμή που είχε γράψει το καταραμένο εκείνο γράμμα. Όπου έφτασε κι' η σειρά του σπιτιού του φίλου του κ. 'Ηρακλή.

Πετούσε η κ. 'Ερασμία απ' τη χαρά της την ώρα που επέδωλε το στρώσιμο του τρα-πέζιου.

—Κι' αν ξέρατε τι φαί σας έχω ετοιμάσει!

Μαύρα φιδία έζωσαν τον δυστυχο τον 'Α-λέκο.

—Τι; ρώτησε με φόδο.

—Είπατε κάτι που ούτε το φανταζόσαστε. Μου-σακά με κολοκυθάκια!

Αυτή τη φορά ο κ. 'Αλέκος δεν κρατήθηκε:

—Αμάν! βρυχηθήκε. Μουσακά με κολοκυ-θάκια! Όχι! Όχι για όνομα του Θεού.

—Η κ. 'Ερασμία πάγωσε για μία στιγμή άλ-

—Παρακαλώ, πάρτε λίγο άκόμα.

Με σωστή απερίπια κατέβαζε και το παρα-παινισιο κομμάτι προσπαθώντας να κρύψει την άηδία του κάτω από το ευγενικό χαμόγελο.

Στο έπιμένο σπίτι που τον καλούσαν για φαί έλπιζε πάντα ότι, επί τέλους, θάπρωγε και κάτι άλλο, αλλά την ώρα του φαγητού, νάτην σειστή και λυγιστή η οικοδόποινα:

—Σας έχουμε και μία σουρπίζ, αγαπητέ 'Αλέκο.

—Σουρπίζ; ρωτούσε ο κ. 'Αλέκος με μου-ρα προσιθημάτων. Τι σουρπίζ;

—Μουσακά!

Επί είκοσι μέρες ο 'Αλέκος είχε μπαλντι-σει να τρώει μεσημέρι βράδυ μουσακά και κα-ταριότανε την ώρα και τη στιγμή που είχε γράψει το καταραμένο εκείνο γράμμα. Όπου έφτασε κι' η σειρά του σπιτιού του φίλου του κ. 'Ηρακλή.

Πετούσε η κ. 'Ερασμία απ' τη χαρά της την ώρα που επέδωλε το στρώσιμο του τρα-πέζιου.

—Κι' αν ξέρατε τι φαί σας έχω ετοιμάσει!

Μαύρα φιδία έζωσαν τον δυστυχο τον 'Α-λέκο.

—Τι; ρώτησε με φόδο.

—Είπατε κάτι που ούτε το φανταζόσαστε. Μου-σακά με κολοκυθάκια!

Αυτή τη φορά ο κ. 'Αλέκος δεν κρατήθηκε:

—Αμάν! βρυχηθήκε. Μουσακά με κολοκυ-θάκια! Όχι! Όχι για όνομα του Θεού.

—Η κ. 'Ερασμία πάγωσε για μία στιγμή άλ-

—Παρακαλώ, πάρτε λίγο άκόμα.

Με σωστή απερίπια κατέβαζε και το παρα-παινισιο κομμάτι προσπαθώντας να κρύψει την άηδία του κάτω από το ευγενικό χαμόγελο.

Στο έπιμένο σπίτι που τον καλούσαν για φαί έλπιζε πάντα ότι, επί τέλους, θάπρωγε και κάτι άλλο, αλλά την ώρα του φαγητού, νάτην σειστή και λυγιστή η οικοδόποινα:

—Σας έχουμε και μία σουρπίζ, αγαπητέ 'Αλέκο.

—Σουρπίζ; ρωτούσε ο κ. 'Αλέκος με μου-ρα προσιθημάτων. Τι σουρπίζ;

—Μουσακά!

Επί είκοσι μέρες ο 'Αλέκος είχε μπαλντι-σει να τρώει μεσημέρι βράδυ μουσακά και κα-ταριότανε την ώρα και τη στιγμή που είχε γράψει το καταραμένο εκείνο γράμμα. Όπου έφτασε κι' η σειρά του σπιτιού του φίλου του κ. 'Ηρακλή.

Πετούσε η κ. 'Ερασμία απ' τη χαρά της την ώρα που επέδωλε το στρώσιμο του τρα-πέζιου.

—Κι' αν ξέρατε τι φαί σας έχω ετοιμάσει!

Μαύρα φιδία έζωσαν τον δυστυχο τον 'Α-λέκο.

—Τι; ρώτησε με φόδο.

—Είπατε κάτι που ούτε το φανταζόσαστε. Μου-σακά με κολοκυθάκια!

Αυτή τη φορά ο κ. 'Αλέκος δεν κρατήθηκε:

—Αμάν! βρυχηθήκε. Μουσακά με κολοκυ-θάκια! Όχι! Όχι για όνομα του Θεού.

—Η κ. 'Ερασμία πάγωσε για μία στιγμή άλ-

—Παρακαλώ, πάρτε λίγο άκόμα.

Με σωστή απερίπια κατέβαζε και το παρα-παινισιο κομμάτι προσπαθώντας να κρύψει την άηδία του κάτω από το ευγενικό χαμόγελο.

Στο έπιμένο σπίτι που τον καλούσαν για φαί έλπιζε πάντα ότι, επί τέλους, θάπρωγε και κάτι άλλο, αλλά την ώρα του φαγητού, νάτην σειστή και λυγιστή η οικοδόποινα:

—Σας έχουμε και μία σουρπίζ, αγαπητέ 'Αλέκο.

—Σουρπίζ; ρωτούσε ο κ. 'Αλέκος με μου-ρα προσιθημάτων. Τι σουρπίζ;

—Μουσακά!

Επί είκοσι μέρες ο 'Αλέκος είχε μπαλντι-σει να τρώει μεσημέρι βράδυ μουσακά και κα-ταριότανε την ώρα και τη στιγμή που είχε γράψει το καταραμένο εκείνο γράμμα. Όπου έφτασε κι' η σειρά του σπιτιού του φίλου του κ. 'Ηρακλή.

Πετούσε η κ. 'Ερασμία απ' τη χαρά της την ώρα που επέδωλε το στρώσιμο του τρα-πέζιου.

—Κι' αν ξέρατε τι φαί σας έχω ετοιμάσει!

Μαύρα φιδία έζωσαν τον δυστυχο τον 'Α-λέκο.

—Τι; ρώτησε με φόδο.

—Είπατε κάτι που ούτε το φανταζόσαστε. Μου-σακά με κολοκυθάκια!

Αυτή τη φορά ο κ. 'Αλέκος δεν κρατήθηκε:

—Αμάν! βρυχηθήκε. Μουσακά με κολοκυ-θάκια! Όχι! Όχι για όνομα του Θεού.

—Η κ. 'Ερασμία πάγωσε για μία στιγμή άλ-

—Παρακαλώ, πάρτε λίγο άκόμα.

Με σωστή απερίπια κατέβαζε και το παρα-παινισιο κομμάτι προσπαθώντας να κρύψει την άηδία του κάτω από το ευγενικό χαμόγελο.

Στο έπιμένο σπίτι που τον καλούσαν για φαί έλπιζε πάντα ότι, επί τέλους, θάπρωγε και κάτι άλλο, αλλά την ώρα του φαγητού, νάτην σειστή και λυγιστή η οικοδόποινα:

—Σας έχουμε και μία σουρπίζ, αγαπητέ 'Αλέκο.

—Σουρπίζ; ρωτούσε ο κ. 'Αλέκος με μου-ρα προσιθημάτων. Τι σουρπίζ;

—Μουσακά!

Επί είκοσι μέρες ο 'Αλέκος είχε μπαλντι-σει να τρώει μεσημέρι βράδυ μουσακά και κα-ταριότανε την ώρα και τη στιγμή που είχε γράψει το καταραμένο εκείνο γράμμα. Όπου έφτασε κι' η σειρά του σπιτιού του φίλου του κ. 'Ηρακλή.

Πετούσε η κ. 'Ερασμία απ' τη χαρά της την ώρα που επέδωλε το στρώσιμο του τρα-πέζιου.

—Κι' αν ξέρατε τι φαί σας έχω ετοιμάσει!

Μαύρα φιδία έζωσαν τον δυστυχο τον 'Α-λέκο.

—Τι; ρώτησε με φόδο.

—Είπατε κάτι που ούτε το φανταζόσαστε. Μου-σακά με κολοκυθάκια!

Αυτή τη φορά ο κ. 'Αλέκος δεν κρατήθηκε:

—Αμάν! βρυχηθήκε. Μουσακά με κολοκυ-θάκια! Όχι! Όχι για όνομα του Θεού.

—Η κ. 'Ερασμία πάγωσε για μία στιγμή άλ-

—Παρακαλώ, πάρτε λίγο άκόμα.

Με σωστή απερίπια κατέβαζε και το παρα-παινισιο κομμάτι προσπαθώντας να κρύψει την άηδία του κάτω από το ευγενικό χαμόγελο.

Στο έπιμένο σπίτι που τον καλούσαν για φαί έλπιζε πάντα ότι, επί τέλους, θάπρωγε και κάτι άλλο, αλλά την ώρα του φαγητού, νάτην σειστή και λυγιστή η οικοδόποινα:

—Σας έχουμε και μία σουρπίζ, αγαπητέ 'Αλέκο.

—Σουρπίζ; ρωτούσε ο κ. 'Αλέκος με μου-ρα προσιθημάτων. Τι σουρπίζ;

—Μουσακά!

Επί είκοσι μέρες ο 'Αλέκος είχε μπαλντι-σει να τρώει μεσημέρι βράδυ μουσακά και κα-ταριότανε την ώρα και τη στιγμή που είχε γράψει το καταραμένο εκείνο γράμμα. Όπου έφτασε κι' η σειρά του σπιτιού του φίλου του κ. 'Ηρακλή.

Πετούσε η κ. 'Ερασμία απ' τη χαρά της την ώρα που επέδωλε το στρώσιμο του τρα-πέζιου.

—Κι' αν ξέρατε τι φαί σας έχω ετοιμάσει!

Μαύρα φιδία έζωσαν τον δυστυχο τον 'Α-λέκο.

—Τι; ρώτησε με φόδο.

—Είπατε κάτι που ούτε το φανταζόσαστε. Μου-σακά με κολοκυθάκια!

Αυτή τη φορά ο κ. 'Αλέκος δεν κρατήθηκε:

—Αμάν! βρυχηθήκε. Μουσακά με κολοκυ-θάκια! Όχι! Όχι για όνομα του Θεού.

—Η κ. 'Ερασμία πάγωσε για μία στιγμή άλ-

—Παρακαλώ, πάρτε λίγο άκόμα.

Με σωστή απερίπια κατέβαζε και το παρα-παινισιο κομμάτι προσπαθώντας να κρύψει την άηδία του κάτω από το ευγενικό χαμόγελο.

Στο έπιμένο σπίτι που τον καλούσαν για φαί έλπιζε πάντα ότι, επί τέλους, θάπρωγε και κάτι άλλο, αλλά την ώρα του φαγητού, νάτην σειστή και λυγιστή η οικοδόποινα:

—Σας έχουμε και μία σουρπίζ, αγαπητέ 'Αλέκο.

—Σουρπίζ; ρωτούσε ο κ. 'Αλέκος με μου-ρα προσιθημάτων. Τι σουρπίζ;

—Μουσακά!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Λίλιαν την άλλη ημέρα πήγε στο γραφείο του Παύλου, μίλησε μαζί του για τα παλιά και κατάφερε να τον πάρει μαζί της για έναν περίπατο με τον αυτοκίνητο στην εξοχή. Κοντά όμως στο αυτοκίνητο, τους είδε η Λέα κι' ο Παύλος τάρραχτηκε. Ακολούθησε ώστόσο η Λίλιαν σε μια απόπειρη έπαυσης να ξενιτιστεί μαζί της. Η Λέα, που είχε ακολουθήσει το αυτοκίνητο τους, στάθηκε μπροστά στη βίλλα και περίμενε να βγουν. Έκείνοι, που πληροφορήθηκαν την παρουσία της, δεν τόλμαν να ξεμυτίσουν. Η Λέα γύρισε στην Αθήνα, ανέφερε στην Καίτη το επεισόδιο αυτό και την άλλη ημέρα, που πήγε στο γραφείο του Παύλου βόσκε έκει τη Λίλιαν. Ο Παύλος, που ήθελε αρ-χότερα, αντικρύζοντας τις δυο γυναίκες, χλώμιασε...

Κι' έπειτα τη Λίλιαν, σφίγγον-τάς της το χέρι.

— Είμαι εύτυχης, που γνώρισα τη μηνητή σας... του είπε — τα συγχαρητήρια μου γι' αυτήν...
Κι' εγώ είμαι πάρα πολύ εύτυχης πουκάμα τη γνωριμία της γοητευτικής κυρίας Βέρτη — πρόσθεσε στον ίδιο υποκρι-κά κι' αλαφρά ειρωνικό τόνο η Λέα — και σε συγχαίρω...

— Για τί πράμα; — ρώτησε, κοκκινίζον-τας ο Παύλος.

— Που έχεις κάμει μια τόσο καλή γνω-ριμία!... Πέστε τα με την ήσυχία σας... Εγώ θ' αποτραβηχθώ σ' αυτή τη γωνιά...

— Δεν έχουμε να πούμε τίποτα — έκαμε ο Παύλος σαν επαναστατημένος — με την κυρία έχουμε έναν παλιό λογαριασμό έντε-λώς της δουλειάς μου, που μπορούμε να τον εξετάσουμε μίαν άλλη μέρα... Δεν είν' έτσι, κυρία Βέρτη;

— Ακριβώς!... Καί γι' αυτό σας αφή-νω... Όρεθούσ'!...

Καί, γυρίζοντας προς τη Λέα, πρόσ-θεσε:

— Όρεθούσ', καλή μου κυρία!... Καί σ' άλλη συνάντησή μας θα θυμηθώ να σας φέρω λίγο βερνίκι...

— Για τα νύχια; — ρώτησε η Λέα, σαρ-καστικά.

— Όχι, για το φέρεσίμο...

— Ευχαριστώ!... μη λάβετε τον κόπο! Φυλάξτε το για τον κύριο Βέρτη... Έως έχει αυτός να βερνικώσει κάτι!...

Η Λίλιαν έφυγε κουρδισμένη.

— Της, τα παραείπες... — έκαμε, χαμο-γελώντας, ο Παύλος.

— Μπα... άδωα πειράγματα, που της τα χροστύσσα... Με υποχρέωσε σήμερα το πρωί, να κάμω ακούσια εκδρομή στην εξο-χή... Άν και είχα ανάγκη ν' αναπνεύσω καθαρό αέρα και μ' ώφελεσε απ' αυτή την άποψη!

— Λέα — είπε ο Παύλος, ταπεινωμένος, με συντριβή — σου ζητάω να συχωρέσης μια φυσική αδυναμία...

— Τίποτα, φίλε μου...

— Σ' έκαμα ίσως να υποφέρης...

— Μά, καθόλου!... Αυτό θα γινόταν αν ήτανε τίποτα σοβαρό... Άλλά με μιά γυ-νίκα όπως αυτή...

— Ίσα — ίσα γι' αυτό είμαι άσυγχώρη-τος...

— Μη γίνεσαι υπερβολικός... Δεν έδω-σες σ' αυτήν τίποτα απ' ό,τι θέλω να έχω — και θα έχω — εγώ από σένα... Άποχαι-ρέτησες μιά παλιά σου σχέση!... Δε χάλω-σε ο κόσμος...

— Είσαι άγγελος — είπε ο Παύλος, σκλα-δωμένος από την τόσο καλωσύνη και την άληθινή αγάπη της.

Και την αγκάλιασε με παραφορά. Τόν έπιασε απαλά από το αυτί και του το τρα-δούσε τρυφερά.

— Κακόπαιδο!... Είναι λιγάκι κακομα-θημένο, το κακόπαιδο... κάνει άταξίες!...

Και τούδωσε τα χείλη της, να βάλει την άληκη σφραγίδα της αγάπης. Αυτά όμως ήταν άπατηλή πρόσωψη. Στο βάθος το οί-κοδόμημα είχε κλονισθή. Και ο κίνδυνος δεν είχε περάσει. Μία πληγή είχε ανοιχτή κι' έπρεπε τώρα να κλείση. Κι' έπειτα η Λί-λιαν δεν είχε πη την τελευταία της λέξη...

Ο Παύλος τα δισαθανότανα αυτά όλα.

Η ντροπή του για την αδυναμία του και την παλινωδία του ήτανε μεγάλη. Κι' από το άλλο μέρος ήταν άνησυχος για την πραγματική ψυχολογική κατάσταση της. Μάτια όμως προσπαθόσε να εξιχνιάση τη Λέα. Την προκάλεσε δυο — τρεις φορές ν' μιλήση, χωρίς αποτέλεσμα. Του άπαντούσε στερεότυπα:

— Αútές οι γυναίκες δεν μ' ενδιαφέρουν. Διόφορετικά όα ήταν αν είχες ένα αίσθημα.

Από το γραφείο του Παύλου η Λέα τρά-βηξε όλοόια στο σπίτι του διευθυντή της εταιρίας. Τη δέχτηκε με μεγάλη στοργή. Είχε άρχισει να συμπάθη πολύ το χαρα-κτήρα της. Άλλά μόλις μπήκε στο σαλο-νόκι, όπου έπινε τον καφέ του, έπεσε σε μιά καρέκλα κι' άρχισε να κλαίη, με λυγ-μούς.

— Είμαι τόσο δυστυχισμένη!... Τόσο δυ-

στυχισμένη!...

Ο διευθυντής τα είχε μάθει όλα από την Καίτη. Άλλά προσποιήθηκε, ότι δεν ξέρει τίποτα.

— Μά τί τρέχει, λοιπόν, κυρία; — τη ρώ-τησε — τί δυσάρεστο σας συνέβη;

— Ός εκείνη τη στιγμή είχε κρατηθή. Άλ-λά τώρα τα νύδρα της είχανε σπάσει, μπρο-στά σ' αυτό τον άνθρωπο που είχε συντε-λέσει τόσο πολύ να φτάση στο σκοπό της, να πάρη το νέο που αγαπούσε.

— Τόση άσάθεια... Τόση έπιπολαιότη-τα... δεν την είχα φαντασθή... Την έπομέ-νη της υποσχέσεως, που έδωσε για γαμο... να πηγαίνη με μιά άλλη...

— Τώρα καταλαβαίνω — είπε ο διευθυ-ντής — κάποια μικρή άπιστία του ώμορφο-νιού μας... Οί ώραιοι, βλέπετε, είναι δημό-σιο κτήμα!... Άλλά δεν αξίζει τον κόπο να θλίβεσθε, κυρία... Πρόκειται για μικρές έ-λαφρότητες χωρίς συνέπεια. Είναι μερικά άπομεινάρια από την άσχημη ζωή που έ-κανε πριν... Αυτά θα φύγουν μόλις αναλά-βη το ρόλο του συζύγου... Έχει άρκετά πικρή πείρα αυτόν των σφαλμάτων από τον πρώτο του γάμο... και είμαι βέβαιος, ότι δεν θα τα επαναλάβη...

Η Λέα του διηγήθηκε όλα και τη φρι-κτίνη έντύπωσή της.

— Φροντίστε να τ' ξεχάσετε... Στο με-ταξύ θα ήθελα να ιδώ τον πατέρα σας...

— Όχι, προς Θεού! — έκαμε η Λέα, σκουπίζοντας τα δάκρυα της — ο μπαμπάς δεν πρέπει να ξέρη τίποτα απ' αυτά!...

— Μά δεν τον θέλω για τέτοιο ζήτημα — είπε χαμογελώντας ο διευθυντής — τον θέλω για να τον πείσω να έπισπείση το γάμο... Αυτό είναι το μόνο φάρμακο στην κατάσταση... Μιά γυναίκα μόνον μιά άλλη γυναίκα μπορεί να τη διώξη...

Η Λέα γέλασε μέσα από τα δάκρυά της — ούράνιο τόξο μετά τη βροχή. Ο διευ-θυντής τη συνόδευσε ως κάτω. Το αυτοκι-νητό του τον περίμενε.

— Μήπως πηγαίνετε στο ξενοδοχείο; — τη ρώτησε.

— Ναι...

— Ελάτε μαζί μου. Κι' εγώ εκεί πηγαί-νω, για τον πατέρα σας...

— Μην του πητε πως με είδατε! — έ-καμε η Λέα, σαν τρομαγμένη.

— Ένωσα σας... δεν είμαι παιδί... άλ-λά και σεις αφήστε να ξεκοκκινίσουν τα μάτια σας και ύστερα παρουσιάξετε...

Ο γέρο — Βαράτσης τόν δέχτηκε στο διαμέρισμά του. Έδούλευε με το γραμμα-τέα του για το ξεκαθάρισμα κάποιων πα-ληών λογαριασμών με τους άνταποκριτές του στο Λονδίνο και στην Άμβέρσα. Χά-ρηκε, που είδε το διευθυντή της εταιρίας.

— Καθίστε... του έπτε.

— Ευχαριστώ — είπε ο άλλος — μήπως σας διακόπτω;... Ήθελα να μιλήσουμε λι-γά λεπτά...

Ο Βαράτσης έκαμε νόημα στο γραμμα-τέα του να τους αφήση μονάχους.

— Σας άκούω!...

— Δεν είναι τίποτα το πολύ σπουδαίο — είπε ο διευθυντής — ήθελα να μιλήσουμε για τη Λέα...

— Για τη Λέα; ρώτησε, κάπως έκπλη-κτος, ο γέρος — Τρέχει τίποτε;...

— Όχι, αλλά έχω κάποιες έμπιστευτι-κές πληροφορίες για το νέο...

Ο Βαράτσης ανακάθισε, μ' ενδιαφέρον:

— Είναι άσχημες για το χαρακτήρα του;...

— Όχι, δεν πρόκειται γι' αυτό... Δεν έ-

χω ανάγκη από τις πληροφορίες άλλων σ' αυτό το κεφάλαιο... Έχω άμεση αντίληψη. Είναι όλα εν τάξει... διαφορετικά δεν θα σας τον συνιστούσα...

— Άλλά τότε;

— Κάποιο άλλο συνοικέσιο του προτεί-νουν... Καί οι συγγενείς της νύφης έχουν πείση μνοί, διπλοί... Καί η οικογένεια εί-ναι από τις πλουσιώτερες του τόπου...

— Καί είναι ικανός — είπε ο γέρος, κοκ-κινίζοντας — ν' άθετήση το λόγο του, έπει-δή άλλοι θα του πρότειναν κάτι πιο συμ-φέρον;

— Κάθε άλλο... δεν είναι απ' αυτούς, αλλά ο διάβολος έχει πολλά ποδάρια... Αυ-τοί εργαζόμην με τόση έπιμονή!...

— Καί που καταλήγετε;...

— Θα είχα την γνώμη να έπισπείδατε το γάμο, χωρίς να δώσετε σ' αυτόν να κατα-λάβη το γιατί...

— Να ιδούμε τί λέει και η Λέα...

— Φαντάζομαι ότι δε θάχη άντίρρηση!...

— Το είπα γιατί αυτή την έποχή θεωρεί κατάλληλη για την Αίγυπτο... Θέλει να τα-ξιδεύη μαζί του στο Νείλο με την ταχα-μπία μας...

— Αυτό διορθώνεται — είπε ο διευθυντής — δε χάλωσε ο κόσμος...

— Εκείνη τη στιγμή ανέθηκε η Λέα στο διαμέρισμά μ' ένα ύφος προσποιητά χα-ρομένο και χύθηκε στο λαιμό του γέρου με φίλια:

— Καλώσ' την! Καλώσ' την!... — Έκα-με ο γέρος στοργικά, χαϊδεύοντάς την με μικρά χτυπήματα στην πλάτη... Καί ό,τι είχαμε κορούλα μου, την κουβέντα σου...

— Για τί πράμα; — ρώτησε, και κάθισε στα γόνατά του.

— Λέγαμε, ότι μιά κι' έχουμε αποφασί-σει αυτό το γάμο, γιατί δεν τόν κάνουμε μιά ώρα άρχητέρα να ξεμπερδεύη; Ποιά εί-ναι η δική σου γνώμη;

— Τη γνώμη μου την ξέρεis... Άν όμως θέλεις να γίνη νωρίτερα θα συμφωνήσω... Ξέρεις πως θέλω να κάνω πάντα ό,τι σ' ευ-χαριστεί...

Την αγκάλιασε και τη φίλησε τρυφερά:

— Σ' ευχαριστώ... Άφου είσαι σύμφω-νη, λοιπόν, μπορείς να τ' πης στο μνηστή-ρα σου...

— Ά, όχι εγώ, μπαμπά!... Καί κατα-λαβαίνεις, πιστεύω, γιατί... Αυτό θάπρεπε να τ' πης μάλλον εσύ...

Ο διευθυντής μπήκε στη μέση:

— Ούτε σεις — είπε στη Λέα — ούτε σεις — είπε στο γέρο Βαράτση... Άν μού επι-τρέπτε, αυτό θα τ' πω εγώ... προσ-θετόντας, φυσικά, ότι αυτό είναι και δική σας έπιθυμία...

Μείνανε σύμφωνοι. Καί ο διευθυντής έ-φυγε κατενθουσιασμένος. Αυτός ήθελε πε-ρισσότερο απ' όλους την έπίσπείση του γά-μου. Επιθυμούσε να κλείση αυτή η ιστορία, να βρεθή ο Παύλος τακτοποιημένος όριστι-κά, δεμένος με τα δεσμά του γάμου, σε μιά σθεδρή ένωση, για να τερματισθή όριστι-κά το κεφάλαιο αυτό της ζωής της Καίτης, πριν άρχισή η ζωή του μαζί της. Έκτός όμως απ' αυτό δεν ήθελε να πάνε όλοι του οι κόποι — οι δικοί του και της Καίτης — και όλες οι προσπάθειές τους στα χαμένα και να ξανακυλούσε ίσως ο Παύλος σε μιά ζωή άτακτη και ρέμπελη, που θα ήταν η καταστροφή του.

Κάλεσε τον Παύλο στο γραφείο του. Τόν δέχτηκε σκουνοτρυφός και βαρύθυμος:

— Τα ξέρω όλα — τ' πειπε.

Ο άλλος άναστήναξε, με κάτω τα μάτια, κατακόκκινος, ντροπισμένος, άμήλιος:

— Όμολογώ, ότι δεν σας είχα αξίος για τέτοιες παλινωδίες...

— Είμαι έλεεινός — ώμολόγησε ο Παύλος — έχω άσυχώρητες αδυναμίες...

— Να τ' λένε δεν άρκεί ούτε να μετα-νοήτε με λέξεις... χρειάζονται πράξεις...

— Το αίσθανομαι... αλλά ποιές πράξεις θα μπορούσαν να επανορθώσουν το σφάλ-μα μου;...

— Πρέπει να δώσετε μιά ίκανοποίησι ά-στραφτερή στη Λέα... αν είναι δυνατόν μπροστά στην κυρία Βέρτη... Καί να ζητή-σετε να γίνη ο γάμος όσο το δυνατόν γρη-γορώτερα...

— Το δεύτερο — είπε ο Παύλος άποφα-

σιστικά — μπορώ να τ' κάμω άμέσως... Όσο γιά το πρώτο πρέπει να μού δοθή ευκαρία...

— Σύμφωνοι... Κατάχτε να ζητήσετε την έπίσπείση... Καί για το άλλο να ιδου-με... Καί, προς Θεού!... λίγη πειθαρχία στον εαυτό σας... Κινδυνεύετε να ξαναπέ-σετε στην αμόσφαιρα, που είδε κι' έπαθε η Καίτη να σας τραβήξη...

Ο Παύλος έφυγε άποφασισμένος να έ-πανορθώση. Όπως κάθε φορά που βρισκό-τανε μακριά από τη Λίλιαν, έξω από την άμεση έπιρροή και τη γοητεία της, είχε και τώρα τύψεις για τη διαγωγή του. Καί φο-βότανε το συναπτημά της σαν τη μεγα-λείτερη σφοδρά. Τηλεφώνησε στη Λέα και της άρισε ραντεβού, για το βραδάκι. Είχε, λεί, να της πη κάτι σπουδαίο. Η Λέα πήγε με τ' αυτοκίνητό της. Κατέβηκαν στη θα-λάσσα και ξεμοναχιάστηκαν σ' ένα μαγα-ζάκι που είχε τα τραπέζια του πάνω στην άμμο της παραλίας και το κύμα ποτέ φλο-σίδε στα πόδια τους, συνεχίζοντας με τον ήχο του τα φίλια τους και ποτέ σαν να-θέλε να πάρη μέρος στην τρυφερή τους κου-βέντα. Η Λέα, μ' όλο πούνοιωθε θαθεία

— Λέγαμε ότι μιά κι' έχουμε αποφασίσει αυτό το γάμο, γιατί δεν τόν κάνουμε μιά ώρα άρχητέρα, να ξεμπερδεύη; είπε στη Λέα ο πατέρας της.

— Το δεύτερο — είπε ο Παύλος άποφα-

σιστικά — μπορώ να τ' κάμω άμέσως... Όσο γιά το πρώτο πρέπει να μού δοθή ευκαρία...

— Σύμφωνοι... Κατάχτε να ζητήσετε την έπίσπείση... Καί για το άλλο να ιδου-με... Καί, προς Θεού!... λίγη πειθαρχία στον εαυτό σας... Κινδυνεύετε να ξαναπέ-σετε στην αμόσφαιρα, που είδε κι' έπαθε η Καίτη να σας τραβήξη...

Ο Παύλος έφυγε άποφασισμένος να έ-πανορθώση. Όπως κάθε φορά που βρισκό-τανε μακριά από τη Λίλιαν, έξω από την άμεση έπιρροή και τη γοητεία της, είχε και τώρα τύψεις για τη διαγωγή του. Καί φο-βότανε το συναπτημά της σαν τη μεγα-λείτερη σφοδρά. Τηλεφώνησε στη Λέα και της άρισε ραντεβού, για το βραδάκι. Είχε, λεί, να της πη κάτι σπουδαίο. Η Λέα πήγε με τ' αυτοκίνητό της. Κατέβηκαν στη θα-λάσσα και ξεμοναχιάστηκαν σ' ένα μαγα-ζάκι που είχε τα τραπέζια του πάνω στην άμμο της παραλίας και το κύμα ποτέ φλο-σίδε στα πόδια τους, συνεχίζοντας με τον ήχο του τα φίλια τους και ποτέ σαν να-θέλε να πάρη μέρος στην τρυφερή τους κου-βέντα. Η Λέα, μ' όλο πούνοιωθε θαθεία

— Λέγαμε ότι μιά κι' έχουμε αποφασίσει αυτό το γάμο, γιατί δεν τόν κάνουμε μιά ώρα άρχητέρα, να ξεμπερδεύη; είπε στη Λέα ο πατέρας της.

— Το δεύτερο — είπε ο Παύλος άποφα-

σιστικά — μπορώ να τ' κάμω άμέσως... Όσο γιά το πρώτο πρέπει να μού δοθή ευκαρία...

— Σύμφωνοι... Κατάχτε να ζητήσετε την έπίσπείση... Καί για το άλλο να ιδου-με... Καί, προς Θεού!... λίγη πειθαρχία στον εαυτό σας... Κινδυνεύετε να ξαναπέ-σετε στην αμόσφαιρα, που είδε κι' έπαθε η Καίτη να σας τραβήξη...

Ο Παύλος έφυγε άποφασισμένος να έ-πανορθώση. Όπως κάθε φορά που βρισκό-τανε μακριά από τη Λίλιαν, έξω από την άμεση έπιρροή και τη γοητεία της, είχε και τώρα τύψεις για τη διαγωγή του. Καί φο-βότανε το συναπτημά της σαν τη μεγα-λείτερη σφοδρά. Τηλεφώνησε στη Λέα και της άρισε ραντεβού, για το βραδάκι. Είχε, λεί, να της πη κάτι σπουδαίο. Η Λέα πήγε με τ' αυτοκίνητό της. Κατέβηκαν στη θα-λάσσα και ξεμοναχιάστηκαν σ' ένα μαγα-ζάκι που είχε τα τραπέζια του πάνω στην άμμο της παραλίας και το κύμα ποτέ φλο-σίδε στα πόδια τους, συνεχίζοντας με τον ήχο του τα φίλια τους και ποτέ σαν να-θέλε να πάρη μέρος στην τρυφερή τους κου-βέντα. Η Λέα, μ' όλο πούνοιωθε θαθεία

— Λέγαμε ότι μιά κι' έχουμε αποφασίσει αυτό το γάμο, γιατί δεν τόν κάνουμε μιά ώρα άρχητέρα, να ξεμπερδεύη; είπε στη Λέα ο πατέρας της.

— Το δεύτερο — είπε ο Παύλος άποφα-

σιστικά — μπορώ να τ' κάμω άμέσως... Όσο γιά το πρώτο πρέπει να μού δοθή ευκαρία...

— Σύμφωνοι... Κατάχτε να ζητήσετε την έπίσπείση... Καί για το άλλο να ιδου-με... Καί, προς Θεού!... λίγη πειθαρχία στον εαυτό σας... Κινδυνεύετε να ξαναπέ-σετε στην αμόσφαιρα, που είδε κι' έπαθε η Καίτη να σας τραβήξη...

Ο Παύλος έφυγε άποφασισμένος να έ-πανορθώση. Όπως κάθε φορά που βρισκό-τανε μακριά από τη Λίλιαν, έξω από την άμεση έπιρροή και τη γοητεία της, είχε και τώρα τύψεις για τη διαγωγή του. Καί φο-βότανε το συναπτημά της σαν τη μεγα-λείτερη σφοδρά. Τηλεφώνησε στη Λέα και της άρισε ραντεβού, για το βραδάκι. Είχε, λεί, να της πη κάτι σπουδαίο. Η Λέα πήγε με τ' αυτοκίνητό της. Κατέβηκαν στη θα-λάσσα και ξεμοναχιάστηκαν σ' ένα μαγα-ζάκι που είχε τα τραπέζια του πάνω στην άμμο της παραλίας και το κύμα ποτέ φλο-σίδε στα πόδια τους, συνεχίζοντας με τον ήχο του τα φίλια τους και ποτέ σαν να-θέλε να πάρη μέρος στην τρυφερή τους κου-βέντα. Η Λέα, μ' όλο πούνοιωθε θαθεία

— Λέγαμε ότι μιά κι' έχουμε αποφασίσει αυτό το γάμο, γιατί δεν τόν κάνουμε μιά ώρα άρχητέρα, να ξεμπερδεύη; είπε στη Λέα ο πατέρας της.

— Το δεύτερο — είπε ο Παύλος άποφα-

σιστικά — μπορώ να τ' κάμω άμέσως... Όσο γιά το πρώτο πρέπει να μού δοθή ευκαρία...

— Σύμφωνοι... Κατάχτε να ζητήσετε την έπίσπείση... Καί για το άλλο να ιδου-με... Καί, προς Θεού!... λίγη πειθαρχία στον εαυτό σας... Κινδυνεύετε να ξαναπέ-σετε στην αμόσφαιρα, που είδε κι' έπαθε η Καίτη να σας τραβήξη...

Ο Παύλος έφυγε άποφασισμένος να έ-πανορθώση. Όπως κάθε φορά που βρισκό-τανε μακριά από τη Λίλιαν, έξω από την άμεση έπιρροή και τη γοητεία της, είχε και τώρα τύψεις για τη διαγωγή του. Καί φο-βότανε το συναπτημά της σαν τη μεγα-λείτερη σφοδρά. Τηλεφώνησε στη Λέα και της άρισε ραντεβού, για το βραδάκι. Είχε, λεί, να της πη κάτι σπουδαίο. Η Λέα πήγε με τ' αυτοκίνητό της. Κατέβηκαν στη θα-λάσσα και ξεμοναχιάστηκαν σ' ένα μαγα-ζάκι που είχε τα τραπέζια του πάνω στην άμμο της παραλίας και το κύμα ποτέ φλο-σίδε στα πόδια τους, συνεχίζοντας με τον ήχο του τα φίλια τους και ποτέ σαν να-θέλε να πάρη μέρος στην τρυφερή τους κου-βέντα. Η Λέα, μ' όλο πούνοιωθε θαθεία

— Λέγαμε ότι μιά κι' έχουμε αποφασίσει αυτό το γάμο, γιατί δεν τόν κάνουμε μιά ώρα άρχητέρα, να ξεμπερδεύη; είπε στη Λέα ο πατέρας της.

— Το δεύτερο — είπε ο Παύλος άποφα-

σιστικά — μπορώ να τ' κάμω άμέσως... Όσο γιά το πρώτο πρέπει να μού δοθή ευκαρία...

— Σύμφωνοι... Κατάχτε να ζητήσετε την έπίσπείση... Καί για το άλλο να ιδου-με... Καί, προς Θεού!... λίγη πειθαρχία στον εαυτό σας... Κινδυνεύετε να ξαναπέ-σετε στην αμόσφαιρα, που είδε κι' έπαθε η Καίτη να σας τραβήξη...

Ο Παύλος έφυγε άποφασισμένος να έ-πανορθώση. Όπως κάθε φορά που βρισκό-τανε μακριά από τη Λίλιαν, έξω από την άμεση έπιρροή και τη γοητεία της, είχε και τώρα τύψεις για τη διαγωγή του. Καί φο-βότανε το συναπτημά της σαν τη μεγα-λείτερη σφοδρά. Τηλεφώνησε στη Λέα και της άρισε ραντεβού, για το βραδάκι. Είχε, λεί, να της πη κάτι σπουδαίο. Η Λέα πήγε με τ' αυτοκίνητό της. Κατέβηκαν στη θα-λάσσα και ξεμοναχιάστηκαν σ' ένα μαγα-ζάκι που είχε τα τραπέζια του πάνω στην άμμο της παραλίας και το κύμα ποτέ φλο-σίδε στα πόδια τους, συνεχίζοντας με τον ήχο του τα φίλια τους και ποτέ σαν να-θέλε να πάρη μέρος στην τρυφερή τους κου-βέντα. Η Λέα, μ' όλο πούνοιωθε θαθεία

— Λέγαμε ότι μιά κι' έχουμε αποφασίσει αυτό το γάμο, γιατί δεν τόν κάνουμε μιά ώρα άρχητέρα, να ξεμπερδεύη; είπε στη Λέα ο πατέρας της.

— Το δεύτερο — είπε ο Παύλος άποφα-

σιστικά — μπορώ να τ' κάμω άμέσως... Όσο γιά το πρώτο πρέπει να μού δοθή ευκαρία...

— Σύμφωνοι... Κατάχτε να ζητήσετε την έπίσπείση... Καί για το άλλο να ιδου-με... Καί, προς Θεού!... λίγη πειθαρχία στον εαυτό σας... Κινδυνεύετε να ξαναπέ-σετε στην αμόσφαιρα, που είδε κι' έπαθε η Καίτη να σας τραβήξη...

Ο Παύλος έφυγε άποφασισμένος να έ-πανορθώση. Όπως κάθε φορά που βρισκό-τανε μακριά από τη Λίλιαν, έξω από την άμεση έπιρροή και τη γοητεία της, είχε και τώρα τύψεις για τη διαγωγή του. Καί φο-βότανε το συναπτημά της σαν τη μεγα-λείτερη σφοδρά. Τηλεφώνησε στη Λέα και της άρισε ραντεβού, για το βραδάκι. Είχε, λεί, να της πη κάτι σπουδαίο. Η Λέα πήγε με τ' αυτοκίνητό της. Κατέβηκαν στη θα-λάσσα και ξεμοναχιάστηκαν σ' ένα μαγα-ζάκι που είχε τα τραπέζια του πάνω στην άμμο της παραλίας και το κύμα ποτέ φλο-σίδε στα πόδια τους, συνεχίζοντας με τον ήχο του τα φίλια τους και ποτέ σαν να-θέλε να πάρη μέρος στην τρυφερή τους κου-βέντα. Η Λέα, μ' όλο πούνοιωθε θαθεία

— Λέγαμε ότι μιά κι' έχουμε αποφασίσει αυτό το γάμο, γιατί δεν τόν κάνουμε μιά ώρα άρχητέρα, να ξεμπερδεύη; είπε στη Λέα ο πατέρας της.

— Το δεύτερο — είπε ο Παύλος άποφα-

σιστικά — μπορώ να τ' κάμω άμέσως... Όσο γιά το πρώτο πρέπει να μού δοθή ευκαρία...

— Σύμφωνοι... Κατάχτε να ζητήσετε την έπίσπείση... Καί για το άλλο να ιδου-με... Καί, προς Θεού!... λίγη πειθαρχία στον εαυτό σας... Κινδυνεύετε να ξαναπέ-σετε στην αμόσφαιρα, που είδε κι' έπαθε η Καίτη να σας τραβήξη...

Ο Παύλος έφυγε άποφασισμένος να έ-πανορθώση. Όπως κάθε φορά που βρισκό-τανε μακριά από τη Λίλιαν, έξω από την άμεση έπιρροή και τη γοητεία της, είχε και τώρα τύψεις για τη διαγωγή του. Καί φο-βότανε το συναπτημά της σαν τη μεγα-λείτερη σφοδρά. Τηλεφώνησε στη Λέα και της άρισε ραντεβού, για το βραδάκι. Είχε, λεί, να της πη κάτι σπουδαίο. Η Λέα πήγε με τ' αυτοκίνητό της. Κατέβηκαν στη θα-λάσσα και ξεμοναχιάστηκαν σ' ένα μαγα-ζάκι που είχε τα τραπέζια του πάνω στην άμμο της παραλίας και το κύμα ποτέ φλο-σίδε στα πόδια τους, συνεχίζοντας με τον ήχο του τα φίλια τους και ποτέ σαν να-θέλε να πάρη μέρος στην τρυφερή τους κου-βέντα. Η Λέα, μ' όλο πούνοιωθε θαθεία

— Λέγαμε ότι μιά κι' έχουμε αποφασίσει αυτό το γάμο, γιατί δεν τόν κάνουμε μιά ώρα άρχητέρα, να ξεμπερδεύη; είπε στη Λέα ο πατέρας της.

διευθυντή να μου κάνει τη χάρη να παραγγείλ το προκοσμάφωνο...

— Δεν χρειάζεται κανένα προκοσμάφωνο—είπε ο Παύλος—δεν ζητώ τίποτα... η καρδιά της μου φθάνει...

—Εσύ, παιδί μου—έκαμε ο Βαράτσης—μπορεί να μη ζητάς... Εγώ όμως θέλω να την εξασφαλίσω την κόρη μου... Αυτό που θέλω επίσης είναι να την αγαπάς, όπως σ' αγαπάει κι' εκείνη... Να την αγαπάς γιατί της αξίζει και γιατί έχει τόσο πολύ υποφέρει στη ζωή της...

Ο γέρος δάκρυσε και η Λέα γύρισε αλλού το πρόσωπό της για να μην ιδούν, ότι είχε δακρύσει κι' εκείνη. Για μια στιγμή από το μυαλό της είχε σαν άσπρη περσόνη η σκέψη: «Αραγε με περιμένει καλύτερη τύχη, εδώ που πιάω τώρα;»...

Πατέρας και κόρη φιλήθηκαν τρυφερά. Την άλλη μέρα λάβαινε η Λέα στο ξενοδοχείο, μαζί με τα συνηθισμένα λουλούδια, που της έστελνε ο Παύλος ένα γράμμα κι' ένα κουτί. «Ανοιξε με πυρετώδη ανυπομονησία το γράμμα και διάβασε, κρατώντας την αναπνοή της:

«Αγάπη μου,

Σε παρακαλώ να δεχτήεις αυτό το μπριγιάν, που δεν έχει άλλη αξία απ' αυτή: ότι θα το φορές εσύ σ' αυτό το χέρι, το λατρεμένο, που ζέρει τόσο καλά να μου ανοίγει την πόρτα του Παραδείσου. Στοιλίζω δέ σου λείπουν. Έχεις πολλά και ακριβά. Και ίσως, μάλιστα, το δώρο μου να σου φανή κοινό. Θα σε παρακαλέσω να λές, σ' αυτό το μπριγιάν, που παίρνει καινούργια χρώματα και λάμψεις, κάθε φορά που το γυρίζεις, τον τρόπο που λάμπεις εσύ στα ματιά μου, κάθε φορά που σ' αντικρίζω με καινούργιες ωμορφιές και χάρες.

«Δικός σου για πάντα και σ' αυτή τη ζωή και στην άλλη.

Παύλος».

«Ανοιξε το κουτί με χαρούμενη λαχτάρα. Μέσα σε μια κομψή ταπεταρία από ανοιχτό μπλέ μεταξωτό άστραψε ένα μονόπετρο μπριλλάντι, μεγάλο σαν ρεθύδι, δεμένο με πλατίνα. Το πέραςσε στο δάχτυλό της, το κίτταξε, το ξανακίτταξε, το καμάρωσε κι' έτρεξε στον πατέρα της, να του το δείξει.

Ο διευθυντής της εταιρείας είχε λάβει το τηλεφώνημα του γέρο-Βαράτση και παραγγείλε το προκοσμάφωνο σ' απόλυτη αρμονία με το σημείωμα που του είχε στείλει.

— Ξέρεις—είπε στη Λέα—σήμερα με είδοποίησαν, ότι το προκοσμάφωνο είν' έ-

Λάθος στην πόρτα έκανες

Δεν είσαι άνθρωπος εσύ, γλυκεία δεν λες μια λέξη. Γι' αυτό στο τέλος σε μισεί μαζί σου όποιος μπλέξει.

Λάθος στην πόρτα έκανες και τράβα (παρακάτω).

Είσαι πληγνύ πολύ κρυφή, πληγνύ που—ώ!—δεν κλείνει. Το χέρι σου καταστραφή, το γέλιο σου στρουκνίψη.

Δεν έννοεις τον έρωτα δικής σου γνύ (γυμνά).

Λάθος στην πόρτα έκανες και τράβα (παρακάτω).

Είν' η καρδιά σου ικανή να χαίρεται όταν κλαίω. Δεν είσαι άνθρωπος, δεν εί-

δεν είσαι σου το λένω. Μέσα στις γάτες πουσκιά, ως σκιάω (κι' ένα γάτο).

Λάθος στην πόρτα έκανες και τράβα (παρακάτω).

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

τοίμο. "Αν θέλεις θα πάμε σήμερα να υπογράψουμε...

Ο διευθυντής της εταιρείας μαζί μ' ένα φίλο του θα χρησίμευαν για μάρτυρες. Μια σύμπτωση διαβολική βέλησε ο συμβολαιογράφος, που είχε συντάξει το χαρτί, να είναι ο ίδιος, στον οποίον η Λίλιαν έμπιστευόταν τις δουλειές της. Κανείς δεν είχε πει, ότι αυτή την ημέρα ο Παύλος και ο γέρο-Βαράτσης θα υπογράφαν προκοσμάφωνο ή στάθηκε κι' αυτό μια σατανική σύμπτωση, να περάσει για κάποια υπόθεση της από το συμβολαιογραφείο ακριβώς τη στιγμή, που ήταν μέσα ο Παύλος, η Λέα, ο γέρο-Βαράτσης και ο διευθυντής της εταιρείας. «Η Λέα όσο ποτέ χαρούμενη, μ' ένα πρωινό ταγιεράκι ρδ από λινό εγγλέζικο «ένφρουσαμπλ» καθότανε παράμερα σ' ένα καναπέδακι ο Παύλος κι' ο γέρο-

Βαράτσης, με το διευθυντή της εταιρείας κοντά στο γραφείο του συμβολαιογράφου, περιμένοντας το δεύτερο μάρτυρα για ν' άρχισή το διάβασμα του χαρτιού, όταν η Λίλιαν μπήκε με μια τουαλέτα απογευματινή, σε τόσο μπλέ-παστέλ, αστραφέντος από ωμορφιά, κάτω από το νταντελλένιο της καπελάκι, και πλημμυρίζοντας το μουχλιασμένο γραφείο με το δυνατό άρωμά της.

«Έρριξε μια περιστροφική ματιά σε όλους, χαϊρέτησε θαρρετά τον Παύλο, με κοσμική φίλια το διευθυντή της εταιρείας, ψυχρά τη Λέα και κάθισε σε μια καρέκλα, βάζοντας το ένα πόδι απάνω στ' άλλο και δείχνοντας υπερβολικά ψηλά το καλογραμμένο της ποδι.

— «Ηρθε—φώναξε στο συμβολαιογράφο—για το πωλητήριο αυτού του διαμερίσματος της πολυκατοικίας μου, που σας έστειλα προχθές το σχετικό σημείωμα...

— Μάλιστα, κυρία Βέρτη—είπε ο συμβολαιογράφος—αλλά να πήτε στο δικηγόρο σας να μην είναι τόσο ασημένιος άλλη φορά... Ξέχασε να μου βάλει το τίμημα...

— «Αν θέλετε κρατήστε σημειώσι: Έννιακόσες πενήντα λίρες!...

— «Εννιακόσες πενήντα λίρες!...—έκα-

με, σατισμένος, ο συμβολαιογράφος... Αλμυρά του το πουλάτε...

— Δεν τον νοιάζει, είναι ένα τίποτε γι' αυτόν... Είναι ένας προκοσμάς, που έχει κάνει τη μπάζα του...

Και, όταν πρόφερε τη λέξη προκοσμάς, την πάτησε δυνατά, συλλαβή με συλλαβή, κυττάζοντας το Παύλο, τόσο επίμονα, που τον έκανε να κοκκινίση.

— Βρήκε μια κοπέλλα χήνα... κι' έναν πεθερό κορόδο... κι' έκανε καλά τη δουλειά του... «Αγοράζει αυτό το διαμέρισμα της πολυκατοικίας μου για να εγκαταστήση τη χρυσότοκον ορνιθά του... Πουλιάω στην άλλη πλευρά της πολυκατοικίας ακριβώς ένα όμοιο διαμέρισμα και περιμένω να παρουσιασθή κανένας άλλος προκοσμάς να το πάρη για να εγκαταστήση το θύμα του. Είναι τόσοι πολλοί τελευταίους...

«Η Λέα χλωμίωσε, αλλά κρατιότανε θαυμάσια, δείχνοντας αδιαφορία. Ο Παύλος όμως έδρασε, λόγια πύρινα του ανέβαιναν, τούκαιγαν τη γλώσσα κι' ήθελε να ξεσπάση. «Η Λέα τον κατάλαβε. Σηκώθηκε, πήγε γοργά κοντά του, τούπιασε το χέρι και του ψιθύρισε σιγά:

— Μην απαντήσεις... Δεν μπορώ να κρατηθώ...

— «Αν θέλεις να το κάνεις για μένα, είναι περιττό. Είμαι τόσο ικανοποιημένη από τη σκατίλα που δείχνει... «Η ξεκατάλειψη της κοστίζει... κι' αυτό με κάνει να νοιώθω τη νίκη μου...

— «Οχι—έκαμ' ο Παύλος—είναι μια καλή ευκαιρία να ξεπλύνω το σφάλμα μου. Πρέπει να της δώσω τη μύτη στο χέρι...

Και, γυρίζοντας προς τη Λίλιαν, είπε δυνατά:

— Πρέπει να βρήτε, κυρία, κανένα, που να το άρεσουν οι εθιμικές ιδιοκτησίες...

— Είναι πολύ ανιαροί αυτοί... γιατί έννοούν να εξαργυρώσουν τα φλέρ τους τοίς μετρητοίς... Τους ξέρετε, νομίζω, καλά τους γυναικοσυντηρητικούς... «Έχω υπ' όψιν μου μια φίλη μου, που είχε πετύχει έναν που σας έμοιαζε πολύ... «Ηταν ένας προκοσμάς από εκείνους!... Είχε αναλάβει να της κτίση μια πολυκατοικία περίπου σαν τη δική μου... Και την είχε τόσο καλά τυλίξει, ώστε θα τον έπαιρνε άντρας της και θα τούδινε όχι μόνο την πολυκατοικία, αλλά και ό,τι είχε και δεν είχε... Εύτυχος γι' αυτήν... απεκαλύφθη ότι τα χέρια του δεν ήταν καθαρά σ' αυτή την υπόθεσι...

«Ο Παύλος έτρεμε τώρα από θυμό:

— Την ξέρω αυτή την κυρία—είπε, κοκκινίζοντας σαν ντομάτα—γιατί ο άρχιτέκτων που ήθελε να πάρη είναι πολύ φίλος μου. Είναι μια έστωπιτη περιωπήσι απ' αυτές που δεν έχει λίγες ή λεγόμενι καλή τάξι... Έχει κάνει το μέτωπο του δυστυχισμένου του άνδρος της δάσος από χαρουπιές... προσφέρεται για το αχόρταγο κέφι της σ' όποιον τη θέλει ανεξαρτήτως φυλής, θρησκείας και εθνικότητας... και η δόξα της έχει φθάσει μέχρις 'Ιθρι-κής χερσονήσου...

«Ο διευθυντής της εταιρείας πλησίασε με τρόπο τον Παύλο για να του πη χαμπα:

— Σταματήστε, προς Θεού!... «Από τη μια στιγμή στην άλλη μπορεί να δημιουργηθή έπεισοδος... Αυτή πάει γυρεύοντας είναι φανερό ότι έχει έρθει για να χαλάση αυτό το γάμο αντί πάσης θυσίας...

«Ο Παύλος προσπάθησε να συγκρατηθή. Και πριν η Λίλιαν προλάβη ν' απαντήση στα φοβερά τελευταία του λόγια ο διευθυντής της εταιρείας τη ρώτησε:

— Τι θα πάρετε, κυρία Βέρτη; Μια πορτοκαλάδα... μια λεμονάδα;...

— Μια χυλόπιττα!—είπε η Λέα, χαμηλά, ώστε να μην ακούση παρά μόνον η Λίλιαν...

Σαν από μηχανής Θεός έφτασε τη στιγμή εκείνη ο μάρτυς που περίμεναν για το προκοσμάφωνο. Ο συμβολαιογράφος κάλεσε το γέρο-Βαράτση και τον Παύλο ν' ακούσουν το κείμενο του συμβολαίου. «Η Λέα αποτραβήχτηκε κοντά στη Λίλιαν.

— Γιατί δεν πάτε—τη ρώτησε με χαμηλή φωνή η κυρία Βέρτη, αλλά σε τόσο ειρωνικά—ν' ακούσετε και σεις πόσο ακριβά αγοράζετε τ' αποφορία μου;

— Μου είπατε κάποτε για την ανατροπή μου... τι να πω τώρα εγώ για τη δική σας;— αποκρίθηκε η Λέα κι' έφυγε από κοντά της...

«Όταν τέλειωσε το διάβασμα του συμβολαίου και ο Παύλος έβαλε την υπογραφή του, η Λέα τον αγκάλιασε, τον φίλησε δυνατά μπροστά σε όλους, φίλησε το χέρι του πατέρα της, έσφιξε ζεστά το χέρι του διευθυντή της εταιρείας και του άλλου μάρτυρα και τράβηξε τον Παύλο «αγκαζέ» προς την έξοδο, περνώντας θριαμβευτικά μπροστά από τη Λίλιαν:

— Θέλατε να το ξαναφορέσετε, αυτό το αποφορία—της είπε χαμηλά—μα δεν σας πέρασε!...

Και την άφησε, χλωμή και ξευρισμένη, για να βγή έξω, να καθίση στο τιμόνι του αυτοκινήτου της, με τον Παύλο δίπλα της και να βάλει μπροστά:

— Την κακομοίρα—το είπε, μόλις ξεμάκρυναν λίγο—είναι αξιολύπητη.

«Οχι ακόμη—είπε ο Παύλος—ή έξοφλησι θα είναι την ημέρα, που θα της στείλωμε το «φαίρ—παρ».

Τα είχανε παραγγείλει στην 'Ιταλία, σε μεταξωτό χαρτί τ' αγγελλήρια των γάμων τους. «Όταν ήρθαν, συμπλήρωναν ένα με τ' όνομα της Λίλιαν Βέρτη. Και, μαζί μ' αυτό, είχε ετοιμάσει ο Παύλος ένα γράμμα, που δεν έκλεισε το φάκελλο, παρά αφού το διάβασε στη Λέα:

«Αξιότιμη κυρία,

«Όπως θα ιδήτε από το προσκλητήριο σας καλό, αύριο το πρωί, στις 11, στη Μητρόπολη της 'Αθήνας, στο γάμο με την όραία Αιγυπτία Λέα Βαράτση. Είναι ένας άγγελος, που ποικτική Μοίρα μούστειλε για να με ανασύρη από τα έρείπια της ρημαγμένης μου ζωής και να μ' ανεβάσει στον καθαρό και θερμόν αέρα της πραγματικής ευτυχίας.

«Ένα μέρος από τα έρείπια που σωράστηκαν γύρω μου στα πρώτα βήματα του ανδρικού μου βίου, οφείλονται σε σας. «Ημουν ένας νέος αγνός και τίμιος, όταν, για κακή μου τύχη σας απάντησα στο δρόμο της ζωής. Δεν σας έπεδίωξα δεν σας θέλησα καθόλου: ξέρετε πολύ καλά, ότι σας απέκρουσα... αλλά μεταχειριστήκατε τη γοητεία της αμαρτωλής γυναίκας, σ' όλη τη διαβολική της μαστοριά, για να με τραβήξετε, να με περιπλέξετε στα δίχτυα σας και να με καταστήσετε ράκος σωματικό, ήθικα και κοινωνικό. «Ημουν άγνος και με κάματε παθολογικό τύπο, ήμουν τίμιος και με καταστήσατε επίορκο, προσδότη μιας άγνης ανώτερης που μου προσφέρθηκε από ένα πλάσμα, για να το πληρώσω μ' αχαριστία κι' εγκατάλειψη! είχα καθαρά τα χέρια και με βγάλατε κατάρχαρη. Με κλησάτε στη λάσπη! και παρά λίγο να με δεχθώ και ο τάφος, γιατί δεν μου έμενε πιά παρά ο θάνατος. Και θέλησα να τον δώσω στ' εαυτό μου, με τα ίδια μου τα χέρια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: «Η συνέχεια...

Ο Περικλής Γιαννόπουλος

ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Ο Έλληνολάτρης «εὐτοπιστής» Περικλής Γιαννόπουλος

Ένας από τους τακτικότερους, κάθε βράδυ, επισκέπτης του Κωστή Παλαμά, ήταν ο Περικλής Γιαννόπουλος, ο συνεπαρμένος, που όνειρεύταν ν' αναστήση γύρω του το ελληνικό θαύμα και που ζούσε ο ίδιος με την φαντασία του μέσα σ' αυτό. Τα φώς, το ελληνικό φώς σε μια έρμηνεια φυσική και μεταφυσική, ήταν το «πιστεύω» αυτό του εξαισίου λογίου. Δηλαδή, ο ελληνολάτρης αυτός ήθελε μια ελληνική αναγέννησι στα γράμματα, στην τέχνη και στη ζωή με την απόλυτη κυριαρχία του ελληνικού φωτός και της ελληνικής γραμμής με το μέτρο της, την απλότητά της, την ευρυθμία και την λιτότητά της.

«Ο «ελληνικός άνθρωπος» ήταν γι' αυτόν το τελειότερο υπόδειγμα στη γη, που μπορούσε να δημιουργήση η Φύσι. Όλων των άλλων φυλών οι άνθρωποι ήταν «ανθρώποι-βραχίονες».

Αυτά έλεγε και τα ξανάλεγε ενώπιον όλων μέσα στο σαλόνι του Παλαμά, όπου ο ωραίος αυτός νέος με την ευγενικότητα παράστασι, τα ξανάβα μαλλιά και τα πνευματικώτατα γαλανά του μάτια, σήναζε τακτικά.

Κάποτε είχε πη: «Ο τελευταίος χαμολής της προκομίας του Πειραιώς, είναι πλάσμα ανώτερο από τον πιο πολιτισμένο Ευρωπαίο».

Και έτσι δεν έμενε, παρά ο σύγχρονος παραστρατημένος Έλληνας ν' αποχτήσει συνείδησι της εποχής του, για να ξαναφανερωθή πάλι, άλλη μια φορά, το ελληνικό θαύμα με την ανθοσύνη του αρχαίου πολιτισμού.

Αυτά έπίστευε και υποστήριζε ο Γιαννόπουλος, κρύβοντας την απέραντη φτώχεια που τον έδερνε—ποτέ δεν ασχολήθηκε μ' αυτή—και μένοντας νηπιτικός ολοκληρής μέρες.

Όλοι όσοι συχνάζανε στο Παλαμά, ξέρανε την ανικανότητα του Γιαννόπουλου για κάθε πεζή βιοποριστική εργασία ξένη προς τα ιδανικά του.

Τού είχαν συστήσει να πιάση καμιά όχι κοπιώσιμη δουλειά και μάλιστα του ήσαν κάποτε και θεοί δημόσια στα υπουργεία Παιδείας.

«Αρνήθηκε! Είχε ακόμη πλούσιους συγγενείς και πλούσιους φίλους, που θα ήταν εύχιστοι να τον βοηθήσουν. Ποτέ δεν

έννοούσε να δεχτή τίποτα από κανένα. Και όταν κάποτε η αδελφή του, που ζούσε στη Σύρα πλουσιωτάτη, έχοντας σύζυγο τον μεγαλύτερο πράκτορα ταξιδιών της εποχής εκείνης, έμαθε για την κατάσταση του και του έστειλε ένα γενναίωτο ποσό, το έγυρισε πίσω!

«Επί τέλους μια φορά με την μεσολάβησι του Παλαμά και μερικών άλλων φίλων του, που είχαν συνεννοηθή πριν με τον πλούσιο γαμπρό του, του ήσαν μια πρόσφασι εργασίας να κερδίση την ζωή του. Τον διόρισαν ως διευθυντή στο πρακτορείο μεταναστεύσεων του Πειραιώς, που ήταν κι' αυτό του γαμπρού του. Αυτή τη φορά δέχτηκε, χωρίς να πάρη διόλου σ' αστεία την θέσι που του ανέθεσαν. Μόνο αργόμισθος δεν θα δεχόταν να γίνη ποτέ. Είχε αφιερώσθ ολόψυχα στη δουλειά του και μελετούσε το μεταναστευτικό ζήτημα με τον δικό του τρόπο. Αποτέλεσμα αυτής της μελέτης του ήταν να βάλη το συμπέρασμα ότι οι Έλληνες δεν έπρεπε να μεταναστεύουν! Και για να μην αρχίση αυτός—διευθυντής πρακτορείου μεταναστεύσεων—να κατηχή τους πελάτες πως δεν πρέπει να μεταναστεύουν, παραιτήθηκε και ξανάπρεσε στην κρυφή δυστυχία της φτώχειας του.

«Από τον καιρό εκείνο ο Γιαννόπουλος χάνεται κυριολεκτικά από τον κόσμο. Οι φίλοι του δεν τον βλέπουν, δεν τον συναντούν πουθενά.

Στο σπίτι του Παλαμά δεν ξαναφανερώθηκε ποτέ πιά.

«Όλοι ρωτούσαν:

— Τι έγινε ο Γιαννόπουλος;

— Τον Γιαννόπουλο, τον είδατε πουθενά;

«Όταν μια μέρα έμαθαν τα νέα του:

«Ήταν ένα πρωί πλημμυρισμένο από φώς, το ελληνικό φώς που απ' αυτό μεθούσε σε όλη του τη ζωή. Ο Γιαννόπουλος καθαλίκεψε ένα ολόλευκο αλόγο, τράβηξε προς το Πέραμα με γρήγορο καλπασμό και όταν αντίκρυσε εμπρός του τα βουνά της Σαλαμίνας, κατέβηκε προς τα ακρογιάλια. Προχώρησε κατόπιν μέσα στα γαλανά διάφανα νερά, κράτησε τα ήνια, του αλόγου του σ' ένα σημείο, πυροβόλησε την καρδιά του με το όπλο που κρατούσε απάνω του κι' έπεσε νεκρός από το αλόγο.

Γράφοντας ο Νιρβάνας για την αυτοκτονία του Περικλή Γιαννόπουλου έλεγε ότι: «τα ιερά κύματα που τον δεχθήκαν, ήταν αδιάφορα κι' αυτά σαν τους ανθρώπους... Τον ξεβράσαν στην ακτή της 'Ελευσίνας, που τού έγινε τάφος, με λίγα λουλούδια του αγρού, που είχαν σκορπίσει απάνω στο ωραίο σώμα του νεκρού 'Αδωνίδος, ευλαβικές χαριάτιστες παρθένες».

Είπαν ότι ο Π. Γιαννόπουλος δεν στάθηκε πιο τυχερός στο θάνατό του από το έργο της ζωής του.

«Όσο ζούσε, έγραφε ακατάχατα χωρίς διακοπή. Και όπως είχε βεβαιώσει μια φορά ο Ν. Επίσκοπος, ο διάσημος αργότερα Νικόλας Σέγιρ, των «Χρονικών» των Παρισίων, είχε ανέκδοτο έργο τεράστιο, αν έβρινε από τα αδημοσίευστα χειρόγραφα που ήξερε ότι είχε φυλάσσει στο δωμάτιό του. Πολύ λίγα απ' αυτά δημοσιεύτηκαν και τα άλλα είναι ζήτημα αν σώζονται πουθενά.

«Αλλά στα λίγα έργα που άφησε δημοσιευμένα ο Γιαννόπουλος σ' εφημερίδες και περιοδικά του καιρού του μαζί με το περίφημο μανιφέστο του «Προς το Πανελλήνιον Κοινων», φανερώνει μοναδική έκφραστική δύναμη.

Την κηδεία του Γιαννόπουλου παρακολούθησαν όλοι οι φίλοι του λογοτέχνες και θρήνησαν πραγματικά για το χαμό του.

«Ο πνευματικός κόσμος της 'Ελλάδος είχε χάσει ένα γνήσιο και αξιο τέκνο του, που για πολύν καιρό και σήμερα ακόμη, ή μνήμη του μένει ακατάλυτη.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΕΝΑ... ΑΝΑΠΑΥΤΙΚΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Το πρωτότυπο αυτό ποδήλατο, το εφευρέθηκε και το κατασκεύασε ο 'Ιταλός ποδηλάτης Πιέρο Μοσκογιοσί, ο οποίος κατάρτησε να αναπτύξη μ' αυτό με ελάχιστη προσπάθεια ταχύτητα 75 χιλιάμετρα την ώρα. Ο ποδηλάτης, όπως βλέπετε, ξεπλύνεται πάνω σ' αυτό με το στήθος, αυτό όμως δεν εμποδίζει, όπως βεβαιούν όλοι το δοκίμασαν, την ελεύθερη αναπνοή και χρησιμοποίησαν όλων των μυώνων του σώματος. Αντιθέτως διευκολύνει την εκμετάλλευσί τους προς ανάπτυξη ταχύτητας όσον το δυνατόν καλύτερα και χωρίς να κουράζη το σώμα.

"ΚΟΥΡΑ

Ξανανιάματος.

Ο σωστός τρόπος της εξαγωγής της είναι ξεκούρασμα του δέρματος και όχι εγκατάλειψη, που το καταστρέφει

Το όνειρο κάθε γυναίκας είναι να διατηρήσει την όμορφη και τη νεανική της δραστηριότητα ως την πολύ προχωρημένη ηλικία. Αλλά για την επιτυχία του μεγάλου αυτού σκοπού πρέπει να μάθει να ξεκουράζει το δέρμα της επί ένα μήνα το χρόνο. Να κάνει δηλαδή «κούρα ξανανιάματος», όπως λέγεται.

Ο χρυσός αυτός κανόνας της Αισθητικής είναι άλλωστε γνωστός στις περισσότερες γυναίκες. Εκείνο που δεν ξέρουν όμως είναι η σωστή εφαρμογή του.

Πολλές γυναίκες μάλιστα διαλέγουν τους θερμινούς μήνες γι' αυτήν την δουλειά και ειδικότερα την εποχή που πηγαίνουν να παραθερίσουν.

Εγκαταλείπουν, λοιπόν, τα καλλυντικά τους και όλα τα συνεργα, γι' αυτήν την διατήρησι της όμορφιάς και... ξεκινούν για την έξοχή.

Το αποτέλεσμα όμως, είναι συνήθως αντίθετο, απ' αυτό που περιμένουν.

Αυτό το «ξεκούρασμα» όπως νομίζουν, που έκαναν στο δέρμα τους, έβλαψε αντί να ωφελήσει. Και είναι πολύ φυσικό να συμβεί αυτό, ύστερα από ενός μηνός...εγκατάλειψη!

Το δέρμα που μένει έκτεθειμένο και απροστάτευτο στους τρεις μεγαλύτερους εχθρούς, όπως είναι οι καυστικές ηλιακές ακτίνες, οι καιρικές μεταβολές και η αλμύρα της θάλασσας—είτε κάνουμε μπάνιο είτε όχι—δεν μπορεί να διατηρήσει την ελαστικότητά του και τη βελούδινη όψη του.

Τι θα πάθει λοιπόν; Θα στεγνώσει, θα ξεραθεί, θα «σκάσει» και στο τέλος θα γεμίσει ρυτίδες.

Ύστερα είναι αισθητικώς απαράδεκτο, ν' αφίνουμε την επιδερμίδα απεριποίητη και χωρίς τις απαραίτητες λιπαρές ουσίες που έχει ανάγκη. Όχι επί ένα μήνα, αλλά ούτε επί μία ημέρα.

Μά, θα πείτε πως στην αρχή υποστηρίξαμε ότι το δέρμα έχει ανάγκη από ξεκούρασμα, επί ένα μήνα το χρόνο. Ξεκούρασμα, ναι, αλλά όχι εγκατάλειψη, που καταστρέφει την επιδερμίδα και δίνει γερασμένη όψη, ακόμη και σε κοπέλλες 20 χρόνων.

Για να ξεκουράσετε, λοιπόν, πραγματικά το δέρμα σας και να κάνετε σωστά μια «κούρα ξανανιάματος», που τόσο συνηθίζεται στο εξωτερικό, πρέπει όχι να σταματήσετε τις περιποιήσεις της επιδερμίδος σας.

Ο καθαρισμός π.χ. με γαλάκτωμα θα γίνεται 3 φορές την ημέρα, ώστε να ελευθερώνονται συχνότερα οι πόροι, από τις σκόνες κλπ. και να αναπνέει η επιδερμίδα.

Στα ένδιάμεσα διαστήματα δε και μια ώρα μετά το γαλάκτωμα θα κάνετε τα εξής:

1) Τό πρώτο: Βουτάτε ένα καθαρό βαμβάκι σε λοσιόν στυπτική, αγγουρόνερο ή αγγύο ροδόσταγμα, που έχουν την ιδιότητα να απαλλάσσουν τους πόρους από το σμήγμα και να τους σφίγγουν.

2) Τό μεσημέρι: Λυώνετε ένα ώριμο φρούτο, και με αυτό κάνετε μασάζ στο πρόσωπο και στο λαιμό. Α-

Ο καθαρισμός με γαλάκτωμα και τονωτική λοσιόν θα γίνεται 3 φορές την ημέρα, ώστε να ελευθερώνονται συχνότερα οι πόροι, από τις σκόνες και να αναπνέει η επιδερμίδα.

Μετά από τον καθαρισμό του δέρματος, κάτω από τα μάτια και στις γωνίες του στόματος και στο μέτωπο που αφυδατώνονται εύκολα, βάζετε λίγο κρέμα θρεπτική «άντιριντ».

φίνετε τον χυμό του φρούτου επί 10 - 15 λεπτά της ώρας στο δέρμα σας και ύστερα ξεπλένεσθε με άφθονο χλιαρό ή κρύο νερό. Επίσης μην ξεχνάτε τις καλλυντικές ιδιότητες που έχει το βροχόνερο κι' αν υπάρχει αποθηκευμένο, στην έξοχή που θα πάτε, να το χρησιμοποιήτε όσο αφρονότερα μπορείτε.

1) Τό βράδυ: Μετά από τον καθαρισμό του δέρματος με γαλάκτωμα ξεπλυνθείτε με άδραστο φρέσκο γάλα. Κάτω δε από τα μάτια και στις γωνίες του στόματος, που αφυδατώνονται εύκολα και ρυτιδώνουν πρόωρα, βάζετε λίγο κρέμα θρεπτική ή «άντιριντ», ανάλογα με την περίπτωση.

Αλλ' εκτός αυτών όλων, επιβάλλεται κυρίως μια δίαιτα αποτοξινώσεως ψυχική και σωματική. Μην σκέπτεστε παρά ευχάριστα πράγματα και αποφεύγετε με κάθε μέσο ένκευρισμούς, θυμους κλπ. Πρέπει δε να κοιμάστε τουλάχιστον 8 ώρες το είκοσιτε-

τράωρο, ήσυχα και χωρίς διακοπή. Ένα μεγάλο μέρος της ποσότητας της τροφής σας αντικαταστήσατέ το με υγρά: Λεμονάδες, πορτοκαλάδες, χυμοί φρούτων και λαχανικών, είναι απαραίτητοι για την «κούρα ξανανιάματος».

Στο τραπέζι, θα φάτε λίγο και όχι λιπαρές τροφές, σάλτσες και καρυκεύματα.

Τό βράδυ πριν το ύπνο και τό πρωί νηστικά, πίνετε ένα ποτήρι γάλα ή ζεστό νερό, με μισό λεμόνι στίμμένο μέσα, αν έχετε λόγους να θέλετε ν' αποφύγετε το γάλα.

Ιδιαίτερη ωφέλεια, δίνουν οι κομπρέσες στην «κούρα του ξανανιάματος».

Οι κομπρέσες είναι ένα καλλυντικό της ίδιας οικόγενείας με τις «μάσκες όμορφιάς».

Μπορούν να χρησιμοποιηθούν τόσο για να τονώσουν τους ιστούς του δέρματος, όσο και για να ξεκουράσουν και να απαλύνουν την επιδερμίδα ή για να κλείσουν τους ανοιχτούς πόρους.

Καλό είναι να χρησιμοποιούνται οι κομπρέσες και εκτός της περιόδου που γίνεται η «κούρα ξανανιάματος» τουλάχιστον 1 - 2 φορές το μήνα, για τις ανάγκες της επιδερμίδας.

Οι κομπρέσες γίνονται με τουλάχιστον 2 τρόπους με το ψαλίδι για τα μάτια, μια για τη μύτη και άλλη μια για το στόμα.

Ετσι σχηματίζετε μια μάσκα απεργητική την οποίαν βρέχετε στο κατάλληλο υγρό.

Αφίνετε την κομπρέσα επί μισή ώρα περίπου στο δέρμα σας και αν στεγνώσει την ξεαδρέχετε.

Τονωτικές κομπρέσες, γίνονται ύστερα από την χρησιμοποίησι μιάς λιπαράς ουσίας για να σφίξουν οι πόροι. Μπορείτε δε να χρησιμοποιήσετε ροδόσταγμα, με μερικές σταγόνες λεμόνι. Επίσης δυνατό το σάι ή στυπτική λοσιόν, σε διάλυσι νερού, σε ίση ποσότητα.

Κομπρέσες που ξεκουράζουν: Βρέχετε τις γάζες σε νερό, τις στίβετε καλά και μετά τις βουτάτε σε ροδόσταγμα στο οποίο έχετε ρίξει καμφορούχο οινόπνευμα σε διάλυσι 1%.

Κομπρέσες που δροσίζουν και απαλύνουν το δέρμα: Γίνονται με νερό από βρασμένες μολόχες ή τιλλίο.

ΝΙΚΗ-ΝΤΕΜΙΣ
Αισθητικός

"Ερωδ παύκροτος

Πρό ετών ή σύζυγός σου, ή μενστή σου είτε φίλη, όταν υποψιάζοταν, ή κοινώς έμφοιζόταν, πως της κάνεις άπιστίες και τρυγές κι' άλλο... σταφύλι, σε λυγμούς αναλύεται, αυτομάτως κι' εν τώ άμα και πρηζότανε, συνήθως, το ματάκι της στο κλάμμα!

Τώρα όμως έχει αφήσει το κοτού αυτό τροπάρι κι' αν της βάλεις ύπνιες ή το μάτι της σε πάση, πως ύπνιους έχεις βλέψεις και τραβάς όποιες ξένες ν' απολαύσης και να κλέψης, με το δάκρυ της δεν βρέχει, ούτε καν τις βλεφαρίδες, μα καθώς διαβάζεις, ήδη, ο' όλες τις έφημερίδες, στα δικά σου μάτια ρίχνει βιτριόλι κι' άκουσφόρτε, και στα κάνει, μάνι - μάνι, ακατάλληλα γιά... κόρτε!

Έχουν, πλέον, αναβλέψει, οι γυναίκες, με δυό λόγια που παρίσταναν, το πάλα, του άντρός τα κομπολόγια. Προκειμένου, δε, να κλάψουν και τα μάτια τους να βλάψουν, βιτριόλι κουβαλάνε, μέσ' στην τσάντα τους, γερό. Κι' αν τυχόν τον έρωτά τους άρνηθής τον φλογερό, κάθε πύρινό τους δάκρυ καταπνίγουν παραχρήμα και του... πύρινου, έσένα, του... ύγρου σε κάνουν θύμα!

Μια φορά κι' έναν καιρό, κάθε πλάσμα τρυφερό, τους σκοπούς σου τους ύπνιους, μόλις έπαιρνε χαμπάρι, έκινδύνευε, μοιραίως, απ' το κλάμμα να κρατάρη... Μα συνέβαινε πολλάκις, δηλαδή πολλές φορές, να γνωρίσης ώρισμένες δεσποινίδες τολμηρές, που σου δείχνανε στα ίσια, κάτω νύχια τους... γατίσια και μ' αυτά σε άπειλοδσαν να σου βγάλουνε τα μάτια, ή το βέβηλο κορμί σου να στο κάνουνε... κομματά!

Τώρα όμως και το νύχι το γαμρό τους κι' αίχμηρό που γιά όλο τους το είχαν φοβερό και τρομερό, είναι γιά τις δεσποινίδες, της παρούσης εποχής και πρό πάντων γιά τους άντρες, μιά μικρά... παρωνυχιά! Έπειδή, καθώς διαβάζεις, φίλτατέ μου, τακτικά, του καιρού μας τα ώραία και μοιραία θηλυκά,

τις έρωτουποθέσεις και τις έρωτοκαυσές τις ευθίζουν, άρε - σέβσε, με πιστόλες και κομπούρες!

Με τα όλα τα μοντέρνα και τα άπισθογεμή, προσπαίζουνε, το φλέοτ τους ή ξεπλένουν την τιμή... Έτσι κάθε μιά μαντάμ και κορίτσι ντελικάτο, στον καιρό μας κάνει... μπάμ, πράγμα που γιά πλειάτους άντρες θεωρείται «μπάμ και (κάτω)».

Δεκατέσσερα τα μάτια, συνεπώς, πιστοί μου φίλοι, στον πολύκροτο καιρό μας, ο δανδής να τάχη όφειλει και να νοιώση, ιδιαιτέρως, πως στην πλάσι μας έτοιμη, είναι, πράγματι, ο έρωδ βιτριόλι και μπαρούτι.

«Πύρ ύγρον» και πυρ άρμάτων περιμένει δηλαδή, κάθε σύζυγο μονοτάρη κι' άσυμμάζετο δανδή κι' αν, άλλοι τους, την καλή τους άναίδεις την άπατήσουν, τό γνωστό εητόν, πιά τότε: «Πύρ - γυνή» θα συναντή- (σουν)!

Επιστολές
Μα. Ταδία

ΤΡΕΙΣ ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

πάραιτο, αυτή ήταν υποχρεωμένη να μείνει στην Ελλάδα. Η απειλή της απώλειας των Γερμανών ήταν να την αναγκάσουν να δουλέψει εις τα έρ-
γοστάσια τους. Της στέρησαν το ψωμί, το νερό και τον αέρα, γι-

Ο καινούργιος «γόνος» του Χόλλυγουντ

Η ιστορία επαναλαμβάνεται... Πριν μερικά χρόνια, όταν άρχισε η εκστρατεία για να επιβληθούν στο διεθνές κοινό ο Τόνι Κέρτις και ο Ρόκ Χάτσον, οι διαφημιστές τους στο Χόλλυγουντ διέδιδαν ότι ήταν ωραιότεροι και πιο γοητευτικοί από τον Τάυρον Πάουερ και τον Ρόμπερτ Τέυλορ. Τώρα, προκειμένου να επιβάλουν δυο ακόμη «καινούργιους», τον Τζωρτζ Νέιντερ και τον Ρίτσαρντ Ήγκαν, οι ίδιοι διαφημιστές μας λένε ότι οι τελευταίοι αυτοί είναι ωραιότεροι, γοητευτικότεροι και πιο δυναμικοί από τον... Τόνι και τον Ρόκ!... «Οπως κι' αν έχω τη ζήτηση, άξιζει τον κόπο να δούμε με περισσότερες λεπτομέρειες τον πρώτο, τον Τζωρτζ Νέιντερ, που έπαιξε μέχρι τώρα σε 12 φιλμ και έχει επιβληθεί».

— Κινηματογραφικός αστέρας, έγω; Είναι ή πιο άπιστευτη ιστορία που έχω ακούσει ποτέ! Λέει συχνά ο ίδιος, με τη μετριοφροσύνη που τον διακρίνει. Κι' όμως, είναι. «Όχι απλώς ένας αστέρας του κινηματογράφου, αλλά και γνωστός, με πολλούς θαυμαστές και θαυμάστριες, που έρχονται να τον δρύνουν και να τον υποστηρίξουν. Πέρσι και φέτος τον είδαμε στα φιλμ «Το μεθύσι της σάρκας» με την Άνν Μπάστερ και το Στήβ Κόχραν, «Η συμμορία των 4», με τον Ρόου Κόλχουν και την Κόλιν Μίλλερ, «Το μυστικό της όης γέφυρας», με τον Τόνι Κέρτις και την Τζούλι Άνταμς και στο «Μετά την προδοσία» με την Μώριν Ο' Χάρα. Και στις 4 αυτές ταινίες έκανε εντύπωση η άρρενωπή εμφάνισή του και το πολύπλευρο ταλέντο του. Γι' αυτό και συνέχισε να γυρίζει ταινίες σε ατέλειωτη σειρά, που θα προβληθούν πολύ σύντομα. Μεταξύ αυτών αναφέρονται τις εξής: «Αν άπεργούσαν οι γυναίκες», μία πα-

ρωδία της Λυσιστράτης με την Τζίν Κρέν, «Όλα τα πλοία εν συναγερμό» με τον Τζεφ Τσάντλερ και την Τζούλι Άνταμς, «Κογκός» με την Βιρτζίνια Μάγιο, «Η άραχνη» με την Έστερ Γουίλιαμς στον πρώτο δραματικό ρόλο της χωρίς μαγιό και κολύμπι, καθώς και μερικές ακόμη, που όλες μαζί, 12 τον αριθμό από το 1953 και επείθεν, του χάρισαν φήμη, δόξα και άθρονα δολάρια.

Ο Τζωρτζ Νέιντερ — αυτό είναι και το πραγματικό του όνομα — γεννήθηκε στη πόλη Πασσατένα της Καλιφόρνιας στις 19 Οκτωβρίου του 1921 από γονείς πλούσιους. Από μικρός, όμως, ενώ θα μπορούσε να μεγαλώσει και να σπουδάσει άνετα, έδειξε ιδιαίτερη κλίση στα ελεύθερα επαγγέλματα και στις περιπέτειες. Με μεγάλη δυσκολία τελείωσε τις απαραίτητες σπουδές και, νέος 20 ετών, κήρυξε τον εαυτό του ανεξάρτητο και βρέθηκε να κερδίζει τη ζωή μόνος του.

Η πρώτη του δουλειά ήταν να φοιτήσει σε μία δραματική σχολή και να αποκτήσει έτσι δίπλωμα ήθοποιου. Άλλα μόλις επεχείρησε να κάνει κάτι στο θέατρο και στο ραδιόφωνο.

Τζωρτζ ΝΕΪΝΤΕΡ

κηρύχθηκε ο πόλεμος Αμερικής - Ιαπωνίας και κατετάγη στο πολεμικό ναυτικό, όπου υπηρέτησε ως υπαξιωματικός μέχρι το 1945. Στις αρχές του 1946 ξαναγύρισε στην Αμερική και άρχισε απ' την αρχή. Χάρης σε μερικούς καλούς φίλους γνωρίστηκε με τις στάρ Λαρέττα Γιόγκ και Άνν Σέρινταν, οι οποίες τον σύστησαν θερμά σε σταθμούς τηλεόρασης ως συγγραφέα - ήθοιο.

Έτσι άρχισε τη καριέρα του ανάμεσα στους καλλιτεχνικούς κύκλους. Από τότε μέχρι το 1953 έγραψε και έπαιξε σε σκέτες στην τηλεόραση περισσότερα από 50 έργα, που δεν άργησαν να τον κάνουν γνωστό και συμπαθή. Και θα έμενε ακόμη εκεί, αν μία άλλη γνωστή βεντέτα, η Βαρβάρα Στάνγουϊκ δεν είχε τη καλή ιδέα να τον συστήσει σε ένα κινηματογραφικό παραγωγό. Αυτός, αφού τον δοκίμασε, τον προσέλαβε αλλά δεν τον παραμένει άμεσως στο Χόλλυγουντ. Τον έστειλε πρώτα στη... Βομβόνη των Ίνδιαν, όπου με σύντροφο την Ούρσουλα Τίς, σύζυγο ήδη του Ρόμπερτ Τέυλορ, έπαιξαν στο φιλμ «Μονόκον». Μόλις τελείωσε το φιλμ ο ίδιος παραγωγός τον έστειλε τώρα στη Σακχόλμη, όπου με σύντροφο τη Σουηθίττ Άννιτ Μπίρνκ έπαιξε στο αίσθηματικό δράμα «Αναμνησεις έρωτος». Έπειτα, για τρίτη φορά ο ίδιος παραγωγός, του έδωσε εντολή να παραμείνει στο Μόναχο, γυρίζοντας από τη Σουηθία, όπου με συντρόφους την Άνν Μπάστερ και το Στήβ Κόχραν έπαιξαν στο φιλμ «Το μεθύσι της σάρκας».

Με σταθεροποιημένη πια την θέση του στην πόλη του κινηματογράφου, ο Τζωρτζ σήμερα κάνει μία ζωή ποέμ. Ανύπαντρος καθώς είναι, δεν ενδιαφέρεται ούτε που θα κοιμηθεί, ούτε που θα ημερώσει. Βέβαια, διατηρεί στην καλύτερη συνοικία του Χόλλυγουντ ένα κομψό διαμέρισμα. Σ' αυτό, όποτε έχει κέφι, κάθεται εμπρός στο γραφείο του με την αγαπημένη του σιαμαϊκή γάτα στους ώμους του και γράφει τα σκέτες, που παίζει ή τηλεόρασι. Άλλα αυτό δεν συμβαίνει συχνά. Ένα μεγάλο μέρος απ' τον διαβόητο καιρό του το περνάει μαζί με γυναίκες - συναδέλφους του ή και απλές θαυμάστριές του, στα κοσμικά νυκτερινά κέντρα.

Με ύψος 1.83, γαλανά μάτια, καστανά μαλλιά, συμπαθέστατη εμφάνιση και εξαιρετικά γυμνασμένο σώμα, ο Τζωρτζ συνδυάζει τον καλλιτέχνη με τον αθλητή. Πράγματι, παρ' όλο που είναι 34 ετών, συχνά μπορεί κανείς να τον συναντήσει στα διάφορα αθλητικά γήπεδα να γυμνάζεται τότε στα δάματα εις ύψος και μήκος, τότε στο μπέιζ - μπάλ και τότε στους δρόμους άνοιχτης. Παράλληλα, είναι επιδέξιος κολυμβητής.

Ρωσικίνδυνος στις περιπέτειες, ιδίως όταν πρόκειται για αισθηματικές, πολυμήρος και μάλλον θρασύς, έχει στο ενεργητικό του αρκετές χαριτωμένες ιστορίες. Να μία απ' αυτές:

Κάποτε, που είχε πάει στη «φέστα» της Σάντα Μπάμπαρα, στην όμιση πόλη της Καλιφόρνιας, στην οποία συγκεντρώνονται πολλοί αστέρες, γνώρισε σ' ένα κέντρο μία όμορφη Μεξικάνη, που άρχισε να φλερτάρει μαζί της. Έκείνη παρ' όλο που συνοδευόταν από ένα βλοσυρό Μεξικάνο με «σαμπρέρο» στο κεφάλι και πολυχρωμο «σάλι» ριγμένο στο ώμο, δέχθηκε άμεσως να χορέψει μαζί του. Άλλα την ίδια στιγμή επεμβαίνει ο συνοδός της και με μία απότομη σπρωξιά παραμερίζει τον Τζωρτζ, ανακαλύπτει την κοπέλλα και έρχεται να συνεχίσει το χορό. Άλλα κι' αυτός δεν πρόφτασε να κάνει μερικά βήματα. Ο Τζωρτζ στο μεταξύ είχε αρπάξει από το πρώτο τσιγάρι ένα μπάλ σαμπάνιας γεμάτο παγωμένο νερό. Πλησιάζει αδόρυθα να Μεξικάνο, του βγάζει με μία κίνηση το «σαμπρέρο» και του φορεί... τη σαμπάνια, ενώ η αΐθουσα τρανταχόταν από τα γέλια. Άλλα στο διάστημα αυτό, ο Τζωρτζ όχι μόνο είχε πηδήσει απ' το παράθυρο αλλά... είχε φύγει κι' απ' την πόλη!...

Ο. PENNY

Ο Βίκτωρ Μάτιουρ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

* Ο Ζωρζ Γκεταρύ, που παραθερίζει στην Κουανή Άκτι, απεκάλυψε πως οι πορτιέρδες έχουν κατατάξει κατά σειράν γενειοωδούς τους πολυκατομιμωχούς συμπατριώτες μας — και συμπατριώτες του — που παραθερίζουν εκεί. Ο κ. Γνώσης έρχεται τελευταίος με μέσον όρον 200 φράγκα για κάθε άνοιγμα πόρτας. Προηγούνται οι κ.κ. Νιάρχος και Γουλιανδής.

* Ο παραγωγός Ντάρρυν Τζάνουκ που εγκατέλειψε την «Φόξ» για να γυρίσει στο εξής φιλμ για δικό του λογαριασμό, έδηλωσε ότι ετοιμάζει ένα έργο που θα το τιτλοφορήσει «Τα μυστικά εγκλήματα του Στάλιν». Δεν κατάρθωσε όμως άμεσα να βρή τον ήθοιο που θα υποδυθεί τον Ρώσο δικτάτορα.

* Η κόρη του Φρόντ, Άννα, γνωστότατη στο σκηνικό Τζάνουκ στον αντίθετο ριγός στο γυρίσμα του φιλμ, που θα έχει για θέμα τη ζωή του πατέρα της. Ο διασημός σκηνοθέτης είναι όμως αποφασισμένος να το γυρίσει αδιαφορώντας για την απαγόρευση. Τον «πατέρα» της ψυχαναλύσεως θα υποδυθεί στο φιλμ ο Πάολ Μισοβνι, ο οποίος ξαναγυρίζει, έτσι στον κινηματογράφο ύστερα από μακράν απουσία.

* Η Ντόρις Νταϊντ και ο Άλαν Λάντ θα γυρίσουν μαζί δυο φιλμ μέσα στο 1956.

* Κατά το 1955 το 54% των φιλμ που γυρίστηκαν στις Ην. Πολιτείες ήταν έγχρωμα. Κατά το 1956 όμως παρατηρείται μία επάνοδος στα μαύρα κι' άσπρα. Έγχορμα γυρίζονται αποκλειστικά τα φιλμ με μεγάλο θέαμα.

* Η Άνν Μπέρκμαν, που εγκατέλειψε προσωρινά τον κινηματογράφο ύστερα από το γάμο της με τον γιατρό Μάκ Νάλτ, ξαναγυρίζει τώρα στην ενεργό υπηρεσία και θα είναι η παρτενάρ του Ντόναλντ Ο' Κόννορ στην «Ιστορία του Μπάστερ Κήτον».

* Επί 265 φιλμ που γυρίστηκαν στο Χόλλυγουντ κατά το 1955, τα 36 ήταν αστυνομικά, τα 38 «γούστερ» και μόνο 6 τα πολεμικά. Όσοι ενδιαφέρονται για τα άλλα είδη, θα μάθουν ότι γυρίστηκαν 23 δράματα, 15 ιστορικά, 5 κωμωδίες, 12 μεγάλες περιπέτειες, 12 μουσικές κωμωδίες, 3 μουσικά δράματα, 1 φιλμ με φανταστικές περιπέτειες και 19 κοινωνικού χαρακτήρος.

* Η πολυκατομιμωχός Γκλόρια Βάντερμπιλντ παραχώρησε σε μία μεγάλη εταιρεία του Χόλλυγουντ, το δικαίωμα να γυρίσει ένα φιλμ με θέμα τη ζωή της. Η Γκλόρια, που χώρισε πρό όλιγου απ' τον διασημό μαέστρο Λεοπόλδο Στοκόφσκυ, έζησε εις ανάταλμα 50.000 δολάρια.

* Στη Ρώμη βρίσκεται από ημέρες ο γνωστός ήθοιος Λώρενς Τίρνερ. Ο καλλιτέχνης που είχαμε δη μεταξύ άλλων στα

έργα «Εννημέρος για δολοφόνο» και «Το δόν θαύμα» είχε εγκαταλείψει τελευταία τον κινηματογράφο για να υποβληθεί σε μία θεραπεία αποτοξίνωσης. Τελείως θεραπευμένος, ο άλλοτε αλκοολικός Λώρενς Τίρνερ, έχει γίνει άνοιχτος και πιστεύει πως θα μπορέσει να εργαστεί στην Ιταλία και να ξαναρχίσει μία νέα ζωή.

* Ο σκηνοθέτης Φρέντ Ζιννeman που γύριζε τον Κούδα στο φιλμ «Ο γέρος και η θάλασσα» βάσει του ομώνυμου έργου του Χέμινγκγουαϊ, διεκώπε το γύρισμα λόγω σθεσρών διαφωνιών με τον παραγωγό του φιλμ Λήλαντ Χάιγγουαντ.

* Η περιφέρεια επαύλης του Χόλλυγουντ που είχε δωρήσει στην ήθοιο Μάριλιν Νταϊντς ο μέγας εκδότης Ουίλλιαμ Ράντολφ Χίρστ και η οποία στοίχισε περίπου 7 εκατομμύρια δολάρια, πρόκειται να κατεδαφιστεί για να αναγειρθεί στη θέση της ένα μεγάλο ξενοδοχείο υπερπολυτελείας.

* Ακολουθώντας το παράδειγμα της δουκίσσης του Ουίνδσορ, η Μπαρμπαρα Χάττον αποφάσισε να γράφει κι' αυτή τα απομνημονεύματά της. «Όπως έδηλωσε ήδη θα κρύψει καμία λεπτομέρεια, από τις πέντε περιφημες «έρωτες» της περιπέτειες. Ο κ. Γκάρντ Γκράντ κατόπιν τούτου περιμένει με αγωνία, να δη τι θα γράψει γι' αυτόν.

* Η κριτική έκανε στην Αμερικανή ένθουσιωδη έδω στο φιλμ «Γαμήλιο γεύμα», στο οποίο πρωταγωνιστούν ο Φρέντ Μπέρνγκιν και η Μπέττυ Νταϊντς. Το έργο γυρίστηκε βάσει του ομώνυμου έργου του συγγραφέως Πάουλ Χάιντς, που έγραψε και το περίφημο «Μάρτυ».

* Η Γκρέτα Γκάρμπο βρίσκεται από την περασμένη εβδομάδα στην Κουανή Άκτι, Μυστηριώδης όπως πάντα η άλλοτε βασίλισσα της δόξης, κρηθηκε να αποκάλυψη στους δημοσιογράφους τα σχέδιά της, για το εφετινό καλοκαίρι.

* Ο πρίγκηψ Ραϊνιέ και η Γκρέτα Κέλλυ δεν έπιθεώσαν, αλλά ούτε και διέφευσαν μέχρι στιγμής τις φήμες ότι τέλειμενουν διάδοχο.

* Το φιλμ «Αναστασία» του οποίου το γύρισμα τελειώνει στο Λονδίνο, είναι το πρώτο αμερικανικό φιλμ που γύρισε η Ίνγκριντ Μπέργκμαν από τον καιρό που παντρεύτηκε τον Ροσελνι. Το φιλμ αυτό γυρίζεται από αμερικανική εταιρεία και από τον Αμερικανό σκηνοθέτη Άνατολ Λίτσακ.

* Η κόρη του «Έρρολ Φλύνν, Άρνέλλα, θα κάνει την πρώτη της εμφάνιση στον κινηματογράφο παίζοντας παρά το πλευρό του διασημού πατέρα της στο φιλμ «Η μεγάλη δωροδοκία» που θα γυρισθεί στην Κούδα. Πολύ σύντομα, ο Έρρολ Φλύνν πρόκειται να γίνει μπαμπάς για μία ακόμα φορά.

* Ο Μπάρτ Λάνκαστερ θα πρωταγωνιστήσει μαζί με τον Τόνι Κέρτις σ' ένα νέο φιλμ γεμάτο ερμήματα. Το έργο αυτό θα δώσει στον Μπάρτ την ευκαιρία να τραγουδήσει και να χορέψει μπροστά στο φακό για πρώτη φορά, ύστερα από 10 χρόνια περιπετειώδους καριέρας.

* Η Ντόρις Νταϊντ ξαναγύρισε στο σπίτι της αφού επέστη σε μία κλινική μία χειρουργική επέμβαση, της οποίας όμως κανείς δεν έμαθε την φύση.

* Η Μαίριλυν Μονρόε, που ήταν γνωστή στην Αμερική ως Μ.Μ., έγινε τώρα μετά τον γάμο της με τον συγγραφέα Μίλλερ Μ.Μ.

* Στην Αφρική, κατά το γύρισμα του φιλμ «Σαφάρι» ο Βίκτωρ Μάτιουρ είδε και φωτογράφησε με τη μηχανούλα του ένα φιλμ με θέμα τη ζωή της. Η Γκλόρια, που χώρισε πρό όλιγου απ' τον διασημό μαέστρο Λεοπόλδο Στοκόφσκυ, έζησε εις ανάταλμα 50.000 δολάρια.

* Στη Ρώμη βρίσκεται από ημέρες ο γνωστός ήθοιος Λώρενς Τίρνερ. Ο καλλιτέχνης που είχαμε δη μεταξύ άλλων στα

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ και η έπαφή

(Υστερα από ένα αρκετά μεγάλο διάστημα που έχουν να ιδωθούν, Έκείνος κι' Εκείνη συναντιούνται πάλι. Είναι και οι δυο τους συγκινημένοι. Γύρω τους η νύχτα πυκνώνει τα σκοτεινά της βελούδα και προπαθεί να κρύψει διακριτικά τη συγκίνησή τους).

ΕΚΕΙΝΗ: Πως περνάς, λοιπόν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έλεενα!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σπκνώνει τους ώμους του): Γιατί... δεν άξιζει να στο κρύψω: σε θυμάμαι πάντα και μου λείπεις!

ΕΚΕΙΝΗ (ικανοποιημένη, κοιταχόμενη): Σου λείπω; Έλα τώρα! Αν σου λείπω, θα φρόντιζα να με άδεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πως είναι δυνατόν, αφού ξέρεις ότι προσπαθώ με κάθε τρόπο να σε αποφύγω;

ΕΚΕΙΝΗ (με πικρά): Το ξέρω... Προσπαθείς να πείσεις τον εαυτό σου ότι είμαι κάτι αποκρατικό και πρόστυχο, κάτι ανάξιο για σεναί...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκρατημένα): Είσαι, απλούστατα, κάτι που σε διψάει η καρδιά μου, και σε άπωθεί η λογική μου...

ΕΚΕΙΝΗ (επιθετικά): Πο ός φταίει σ' αυτό; Μόνος σου έβγαλες ώριμα σούβαρα συμπεριφορα και μόνος σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δεν την άφίνει να συνεχίσει): Σε παρακαλώ! Σε εξορκίζω... Άς μην άρχίσουμε τη συζήτηση για εύθυνες δικές

σου ή δικές μου, γιατί είναι μοιραίο, είναι αναπόφευκτο να καταλήξουμε πάλι σε καυγά!

ΕΚΕΙΝΗ (λιγότερο επιθετικά και περισσότερο λυπημένη): Άφου δεν άλλαξαν τα αισθήματά σου άπεναντί μου, τότε γιατί ζήτησες να με ξαναάδεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (αιγά): Γιατί ήταν άπαράπιτο να σε δω! Ήταν όργανική ανάγκη μου! Κάτι σαν άσφυξία έπνιγε την αναπνοή μου... Ήρθα κοντά σου για ν' άνασάνω!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα χαμόγελο μελαγχολικά ικανοποιημένο): Και... άνασας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνασάει βαθεία, μ' όλη του τη δύναμη): Δεν τό βλάπεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Και τώρα, φυσικά, θα ξαναγυρίσεις πάλι στην άσφυξία σου, στη μοναξιά σου, κι' έγω στη δική μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κάποια σαδιστική ικανοποίηση): Νοιώθεις και σ' άσφυξία;

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά ειρωνικά): Έλπίζω ότι δεν έχεις πνίγει άπαιπται να μονοπωλής όλα τα αισθήματα για λογαριασμό σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι... Άλλά, νά νομίζα ότι δε σου λείπω τόσο, όσο μου λείψες εσύ...

ΕΚΕΙΝΗ (άσυγκρατητά): Γιατί είσαι έγωιστής, και γιατί σ' άρέσει να πιστεύεις ότι μόνο σου αισθάνεσαι, μόνο εσύ πονάς. Όμως ο πόνος είναι θλιβερό πρόνομο όλων χωρίς εξαίρεσι των ανθρώπων...

(Η φωνή της πνίγεται σε ένα λυγμό. Έκείνος την κυττάζει έρευνητικά, προσπαθώντας να διαπιστώσει αν ο πόνος της είναι πραγματικός ή θέατρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δεν την άφίνει να συνεχίσει): Σε παρακαλώ! Σε εξορκίζω... Άς μην άρχίσουμε τη συζήτηση για εύθυνες δικές

σου ή δικές μου, γιατί είναι μοιραίο, είναι αναπόφευκτο να καταλήξουμε πάλι σε καυγά!

ΕΚΕΙΝΗ (λιγότερο επιθετικά και περισσότερο λυπημένη): Άφου δεν άλλαξαν τα αισθήματά σου άπεναντί μου, τότε γιατί ζήτησες να με ξαναάδεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (αιγά): Γιατί ήταν άπαράπιτο να σε δω! Ήταν όργανική ανάγκη μου! Κάτι σαν άσφυξία έπνιγε την αναπνοή μου... Ήρθα κοντά σου για ν' άνασάνω!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα χαμόγελο μελαγχολικά ικανοποιημένο): Και... άνασας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνασάει βαθεία, μ' όλη του τη δύναμη): Δεν τό βλάπεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Και τώρα, φυσικά, θα ξαναγυρίσεις πάλι στην άσφυξία σου, στη μοναξιά σου, κι' έγω στη δική μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κάποια σαδιστική ικανοποίηση): Νοιώθεις και σ' άσφυξία;

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά ειρωνικά): Έλπίζω ότι δεν έχεις πνίγει άπαιπται να μονοπωλής όλα τα αισθήματα για λογαριασμό σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι... Άλλά, νά νομίζα ότι δε σου λείπω τόσο, όσο μου λείψες εσύ...

ΕΚΕΙΝΗ (άσυγκρατητά): Γιατί είσαι έγωιστής, και γιατί σ' άρέσει να πιστεύεις ότι μόνο σου αισθάνεσαι, μόνο εσύ πονάς. Όμως ο πόνος είναι θλιβερό πρόνομο όλων χωρίς εξαίρεσι των ανθρώπων...

(Η φωνή της πνίγεται σε ένα λυγμό. Έκείνος την κυττάζει έρευνητικά, προσπαθώντας να διαπιστώσει αν ο πόνος της είναι πραγματικός ή θέατρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δεν την άφίνει να συνεχίσει): Σε παρακαλώ! Σε εξορκίζω... Άς μην άρχίσουμε τη συζήτηση για εύθυνες δικές

σου ή δικές μου, γιατί είναι μοιραίο, είναι αναπόφευκτο να καταλήξουμε πάλι σε καυγά!

ΕΚΕΙΝΗ (λιγότερο επιθετικά και περισσότερο λυπημένη): Άφου δεν άλλαξαν τα αισθήματά σου άπεναντί μου, τότε γιατί ζήτησες να με ξαναάδεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (αιγά): Γιατί ήταν άπαράπιτο να σε δω! Ήταν όργανική ανάγκη μου! Κάτι σαν άσφυξία έπνιγε την αναπνοή μου... Ήρθα κοντά σου για ν' άνασάνω!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα χαμόγελο μελαγχολικά ικανοποιημένο): Και... άνασας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνασάει βαθεία, μ' όλη του τη δύναμη): Δεν τό βλάπεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Και τώρα, φυσικά, θα ξαναγυρίσεις πάλι στην άσφυξία σου, στη μοναξιά σου, κι' έγω στη δική μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κάποια σαδιστική ικανοποίηση): Νοιώθεις και σ' άσφυξία;

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά ειρωνικά): Έλπίζω ότι δεν έχεις πνίγει άπαιπται να μονοπωλής όλα τα αισθήματα για λογαριασμό σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι... Άλλά, νά νομίζα ότι δε σου λείπω τόσο, όσο μου λείψες εσύ...

ΕΚΕΙΝΗ (άσυγκρατητά): Γιατί είσαι έγωιστής, και γιατί σ' άρέσει να πιστεύεις ότι μόνο σου αισθάνεσαι, μόνο εσύ πονάς. Όμως ο πόνος είναι θλιβερό πρόνομο όλων χωρίς εξαίρεσι των ανθρώπων...

(Η φωνή της πνίγεται σε ένα λυγμό. Έκείνος την κυττάζει έρευνητικά, προσπαθώντας να διαπιστώσει αν ο πόνος της είναι πραγματικός ή θέατρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δεν την άφίνει να συνεχίσει): Σε παρακαλώ! Σε εξορκίζω... Άς μην άρχίσουμε τη συζήτηση για εύθυνες δικές

σου ή δικές μου, γιατί είναι μοιραίο, είναι αναπόφευκτο να καταλήξουμε πάλι σε καυγά!

ΕΚΕΙΝΗ (λιγότερο επιθετικά και περισσότερο λυπημένη): Άφου δεν άλλαξαν τα αισθήματά σου άπεναντί μου, τότε γιατί ζήτησες να με ξαναάδεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (αιγά): Γιατί ήταν άπαράπιτο να σε δω! Ήταν όργανική ανάγκη μου! Κάτι σαν άσφυξία έπνιγε την αναπνοή μου... Ήρθα κοντά σου για ν' άνασάνω!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα χαμόγελο μελαγχολικά ικανοποιημένο): Και... άνασας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνασάει βαθεία, μ' όλη του τη δύναμη): Δεν τό βλάπεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Και τώρα, φυσικά, θα ξαναγυρίσεις πάλι στην άσφυξία σου, στη μοναξιά σου, κι' έγω στη δική μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κάποια σαδιστική ικανοποίηση): Νοιώθεις και σ' άσφυξία;

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά ειρωνικά): Έλπίζω ότι δεν έχεις πνίγει άπαιπται να μονοπωλής όλα τα αισθήματα για λογαριασμό σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι... Άλλά, νά νομίζα ότι δε σου λείπω τόσο, όσο μου λείψες εσύ...

ΕΚΕΙΝΗ (άσυγκρατητά): Γιατί είσαι έγωιστής, και γιατί σ' άρέσει να πιστεύεις ότι μόνο σου αισθάνεσαι, μόνο εσύ πονάς. Όμως ο πόνος είναι θλιβερό πρόνομο όλων χωρίς εξαίρεσι των ανθρώπων...

(Η φωνή της πνίγεται σε ένα λυγμό. Έκείνος την κυττάζει έρευνητικά, προσπαθώντας να διαπιστώσει αν ο πόνος της είναι πραγματικός ή θέατρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δεν την άφίνει να συνεχίσει): Σε παρακαλώ! Σε εξορκίζω... Άς μην άρχίσουμε τη συζήτηση για εύθυνες δικές

σου ή δικές μου, γιατί είναι μοιραίο, είναι αναπόφευκτο να καταλήξουμε πάλι σε καυγά!

ΕΚΕΙΝΗ (λιγότερο επιθετικά και περισσότερο λυπημένη): Άφου δεν άλλαξαν τα αισθήματά σου άπεναντί μου, τότε γιατί ζήτησες να με ξαναάδεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (αιγά): Γιατί ήταν άπαράπιτο να σε δω! Ήταν όργανική ανάγκη μου! Κάτι σαν άσφυξία έπνιγε την αναπνοή μου... Ήρθα κοντά σου για ν' άνασάνω!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα χαμόγελο μελαγχολικά ικανοποιημένο): Και... άνασας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνασάει βαθεία, μ' όλη του τη δύναμη): Δεν τό βλάπεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Και τώρα, φυσικά, θα ξαναγυρίσεις πάλι στην άσφυξία σου, στη μοναξιά σου, κι' έγω στη δική μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κάποια σαδιστική ικανοποίηση): Νοιώθεις και σ' άσφυξία;

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά ειρωνικά): Έλπίζω ότι δεν έχεις πνίγει άπαιπται να μονοπωλής όλα τα αισθήματα για λογαριασμό σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι... Άλλά, νά νομίζα ότι δε σου λείπω τόσο, όσο μου λείψες εσύ...

ΕΚΕΙΝΗ (άσυγκρατητά): Γιατί είσαι έγωιστής, και γιατί σ' άρέσει να πιστεύεις ότι μόνο σου αισθάνεσαι, μόνο εσύ πονάς. Όμως ο πόνος είναι θλιβερό πρόνομο όλων χωρίς εξαίρεσι των ανθρώπων...

(Η φωνή της πνίγεται σε ένα λυγμό. Έκείνος την κυττάζει έρευνητικά, προσπαθώντας να διαπιστώσει αν ο πόνος της είναι πραγματικός ή θέατρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δεν την άφίνει να συνεχίσει): Σε παρακαλώ! Σε εξορκίζω... Άς μην άρχίσουμε τη συζήτηση για εύθυνες δικές

σου ή δικές μου, γιατί είναι μοιραίο, είναι αναπόφευκτο να καταλήξουμε πάλι σε καυγά!

ΕΚΕΙΝΗ (λιγότερο επιθετικά και περισσότερο λυπημένη): Άφου δεν άλλαξαν τα αισθήματά σου άπεναντί μου, τότε γιατί ζήτησες να με ξαναάδεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (αιγά): Γιατί ήταν άπαράπιτο να σε δω! Ήταν όργανική ανάγκη μου! Κάτι σαν άσφυξία έπνιγε την αναπνοή μου... Ήρθα κοντά σου για ν' άνασάνω!

Μένουν για έρεκτη ώρα σιωπής. Υστερά εκείνη τον κυττάζει ανάμεσα από τα δακρυμένα της μάτια: Πες μου όμως, γιατί θές να βασανίζω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί πρέπει να το πάρομαι απόφαση; Δεν κάνουμε ό ένας για τον άλλον! Πρέπει όμως όποτε να μάθουμε να ζούμε χωριστά... Το ζευγάρι μας είναι επικίνδυνο κι' όδυνό, όχι γιατί φέρνει συγκρούσεις, αλλά γιατί ό από αυτές βγαίνει συμπέρασμα αδιόφωστο, την ασυνεννοησία μας. Μία και δέ μπορούμε, μία και δέν πρέπει, μία και δέν υπάρχει τρόπος να ζήσουμε μαζί, άς συνθησούμε να ζούμε μακριά ό ένας από τον άλλον...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά δέν καταλαβαίνεις ότι αυτό είναι άνώφελο μαρτύριο; Όρίστε, μία στιγμή πάλι που δέ ή μπορείς ν' ανασάνεις, θάρχεσαι, ό πως άπόψε, να αναστατώσεις ξανά τη ζωή μου, να ξαναοίξεις την πληγή της καρδιάς μου την ώρα που θά αρχίζω να έπουλύνεται...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέν έχεις όίκνο...Μία συνάντησή μας όπως ή άποφινή, πιστεύε με ότι δέν μάς ζημιώνει ψυχικά... Μάλλον μάς ώφελεί...

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): Μάς ώφελει; Τι είν' αυτά που λές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αν τό σκεφτής λίγο, θά όης ότι είναι ή αλήθεια... (Σιγά, πειστικά): 'Ο χωρισμός και ή απόσταση δέν είναι πάντα για-τρεία... Καμμία φορά, δύο άνθρωποι έρωτευμένοι, όπως εσύ κι' έ-νω, άπό μακριά εξιδανικεύουν έκ-θιαστικά ό ένας τον άλλον, και κα-ταφέρνουν να βρίσκουν προτερή-ματα άνύπακτα ή φανταστικά... Αύ-τά τό προτερήματα, τά φεύτিকা, τά αθάίρετα, έρχεται να τά ψαλλίσει ή χωρίς όίκνο ή έπαση: Μόλις όουνε πάλι ό ένας τον άλλον αυτοί που αγαπιούνται και χωρίσανε, καταλα-βαίνουν άμέσως πόσο τό προτερή-ματα που τους χάρισε ή απόσταση κι' ό χωρισμός είναι άερας φρέσκος και πόσο ή πραγματικότητα διαφέ-ρει βασικά άπό την φαντασία και τις αθάίρεσεις της... Γι' αυτό σου λέω, ήτανε κέρδος μάς άπόψε που ιδωθήκαμε πάλι... Κέρδος για την αναγκαστική κούρα του τέλους που-χουμε επιβάλει τόσο δικαιολογημέ-να στον έρωτά μας...

ΕΚΕΙΝΗ (κάπως πειραγμένη): Διηλαδ... άπόψε που με είδες, με βρίσκεις πιο κάτω άπό χτές που δέ μ' είχες όη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μή θυμώσης άν στο ό-μολογήσω... Τό μεγαλύτερο λάθος των άνθρώπων που θέλουν να χω-ρίσουν είναι να μην επιβάλλουν φυσιολογική εξέλιξη στον έρωτά τους, να μην του όινουν έναν κα-νονικό έπίλογο... Τά βίαία μέσα δέν πετυχαίνουν ποτέ... 'Ο έρωας πρέπει να τελείωση κανονικά με τη βουρεοσημάρα, με τον κόρο! Άλ-λοώς κινδυνεύει να γίνει άνειρο, και, σαν τέτοιο να εξελιχτεί σε μό-νιμο μαρτύριο της καρδιάς, σε ά-νεπουλωτη πληγή της...

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Τότε... δέ θά με ξαναδεις ποτέ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Ρωτάς; Άπλούστατα, για να σε βασανίζω πάντα ή έλλει-ψή μου - όσο δέν κατάφερε να σε βασανίσει ή παρουσία μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σοφή ή σέψι σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Γεια σου, λοιπόν...

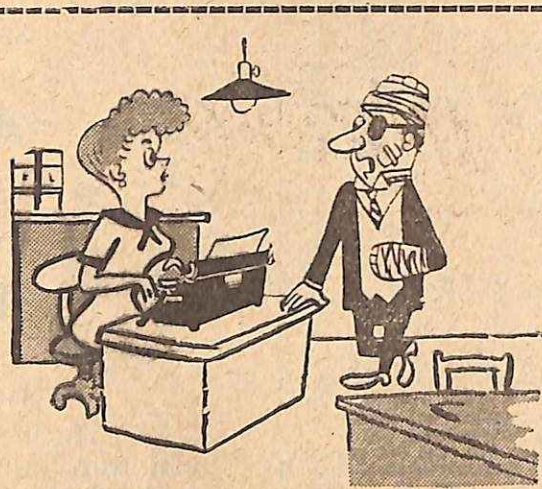
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γεια σου... (Τή βλέπει να φεύγει, κι' έχει τη μελαγχολική ικανοποίησή ότι, δια της "εις άτο-πον άπαγωγής" την έπεισε να μην ξαναγυρίσει...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

© ©

Την έπαθε ή σερβιτόρα!

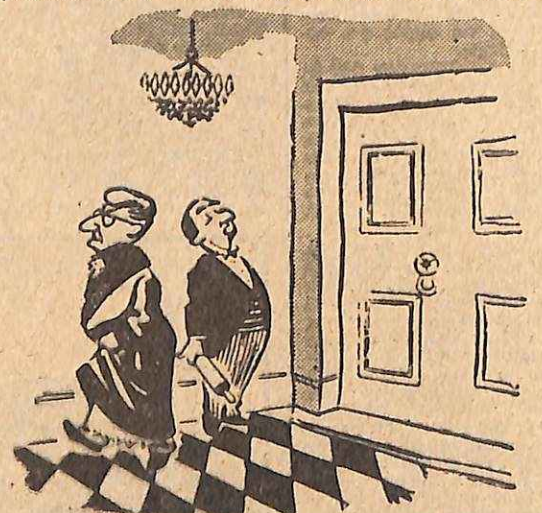
Στό Ρόντ Άϊλαντ της Άμερικής, ένας ιδιοκτήτης ρεστοράν πετάξε ένα πιάτο με αυγά στο πρόσωπο μίας σερβιτόρας του. Έκείνη κα-τέφυγε τότε στα δικαστήρια, ζη-τώντας άποζημίωση, κι' ό κατηγο-ρούμενος καταδικάσθηκε να της πληρώσει 1.000 δολάρια. Δέν είχε όμως τά χρήματα αυτά, κι' έτσι τον κλείσανε στη φυλακή για 6 μήνες. Σ' όλο αυτό λοιπόν τό διάστημα- σύμφωνα μ' ένα παλιό νόμο- ή σερ-βιτόρα θά πρέπει να πληρώνη 4 δολ-λάρια τη βδομάδα για τό διατροφή του στη φυλακή! Πήγε δηλαδή για Μάλλι και βγήκε κουρεμένη...

— Δυστυχώς, ή γυναίκα μου έπιμένει να σάς άπολύσω!

— Τό πανταλόνι σου; Τώρα δέν ξαναοίγω τη βαλίτσα. Θά στο δώσω όταν φτάσουμε στην Αϊδησή!

ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

— Μία θά δώσω στον κύριο ή δυό;...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Στά δάση και στο πράσινο του τόπου μας έν γένει, καπνός, αυτό τό δάμνην, ή πυρκαγιά πηγαίνει... Άπό την άλλη τη μεριά, πέφτει γενναία ταεκουργιά, σ' όμέτρητα δασούλλα ώφέλιμα και χρήσιμα, για να γίνουν οικόπεδα και μέρη οικοδομήσιμα!

Τών έμπρησμών κι' οικοδομών τό μένος δηλαδή, να μην άφήση, βάλθηκε, ούτε... χλωρό κλαδί! Κι' αυτά, πρός δόξαν, κύριοι, των ευκλεών φωστή- (ρων), των προστατών του δάσους μας και των δεντροσω- (τήρων), που συνεχώς, στα χρόνια μας έτουτα τά παράλογα, σκαρώνουν για τό «πράσινο», γιορτές και «πράσιν' (άλογα)! Γ. Θ-ς

Η Κούβα ΚΑΙ Τ' «ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΑ ΠΑΙΔΙΑ»

Χιλιάδες Άμερικανίδες κατα-φύγουν έκεί κάθε χρόνο για να «ρίξουν» τά παιδιά τους.

Στις Ήνωμένες Πολιτείες, όπως και σ' όλες τις πολιτισμένες χώρες του κό-σμου, οι έκτρώσεις θεωρούνται ως ένα από τά πιο βδελυρά έγκλήματα κι' οι μισές ή οι γιατροί που τολμούν να τις κάνουν, χάνουν άμέσως και για πάντα την άδεια εξασκήσεως του έ-παγγέλματός τους, πληρώνουν έκατον-τάδες δολάρια πρόστιμο και πάνε για άρκετά χρόνια στο... φρέσκο.

Η έκτρωση - και πολύ σωστά - θεωρείται ως φόνος, φόνος, που είναι πιθανό να μη περιοριστεί στη ζωή μι-ας μονάχα ανθρώπινης υπάρξεως, - του παιδιού που δέν έρχεται στον κόσμο ζωντανό - αλλά να έκταθί σε δεύ-τερη: της μητέρας του. Γιατί τό σκό-τωμα κι' ή εξαγωγή του έμβρύου θέτει σε άμεσο κίνδυνο τη ζωή της γυναίκας.

Παρ' όλη, ώστόσο, τη δρακόντεια αυτή αστυνότητα των άμερικανικών νόμων, 100 - 150 χιλιάδες Άμερικανίδες τον χρόνο κάνουν έκτρωση.

Έλάχιστες, όμως, άπ' αυτές τις έκ-τρώσεις γίνονται στο άμερικανικό έδα-φος. Είναι λίγοι οι γιατροί, που τολ-μούν να παίξουν τη σταδιοδρομία τους και την υπόληψή τους.

Οι γυναικολογικές κλινικές βρίσκον-ται κάτω άπό τον διαρκή έλεγχο της αστυνομίας και δέν είναι καθόλου σπά-νιο φαινόμενο σ' αυτές, οι διακριτικές, αλλά άμειλικτες έφοδοί των είδικών ντε-τεκτιβ, που έχουν ως έργο τους αυτή την παρακολούθηση.

Έκτός όμως άπό τον φόβο των για-τρών, υπάρχει κι' ένας άλλος σοβαρός λόγος, που κάνει ώστε να μη καταφύ-γουν σ' αυτές οι Άμερικανίδες, οι έ-ποίες θάβειαν ν' άπαλλαγούν άπό τον καρπό των σπλάχνων τους. 'Ο λόγος αυτός είναι ή ίλιγγιώδης ακρίβεια τέ-τοιων «έπεμεύσεων». Μία έκτρωση, στην Άμερική, στοιχίζει πάνω άπό δέκα χι-λιάδες δολάρια κι' έτσι κατακάσινει κανείς εύκολά πόσο λίγες είναι οι γυ-ναίκες στη χώρα αυτή που πάνε να «ρίξουν» τό παιδί τους σε κλινικές.

Πάλι, όμως, στους γιατρούς, υπάρ-χουν στην Άμερική έκατοντάδες μισές και είδικοί κομπογυαντες, που με λί-γες έκατοντάδες δολάρια δέχονται να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στις γυ-ναίκες, οι όποιες θέλουν να κάνουν έκ-τρωση. 'Η πελατεία τους, όπως είναι φυσικό, είναι μάλλον πολυάριθμη, άλ-λά στις πιο πολλές περιπτώσεις, μαζί με τό παιδί πηγαίνει στον άλλο κόσμο κι' ή μητέρα!

Γιά όλους τους παρά πάνω λόγους, οι περισσότερες Άμερικανίδες, που θέ-λουν να άπαλλαγούν άπό τά παιδιά, που βρίσκονται στην κοιλιά τους κατά ... λάθος, μεταβάλλονται σε... τουρί-στριες.

Παίρνουν τό αεροπλάνο και κάνουν ένα ταξιδάκι στη γειτονική Κούβα, τον μόνο ίσως τόπο του κόσμου, όπου ή έκτρωση δέν διώκεται άπό τον νόμο. Υπολογίζεται ότι, κάθε χρόνο, έκ-ατό με έκατον είκοσι χιλιάδες Άμερι-κανίδες, «ρίχνουν» τά ανεπιθύμητα παι-διά τους, πηγαίνοντας στην Κούβα για λίγες μέρες με την πρόφαση ενός τα-ξιδιού αναψυχής.

Οι νόμοι της Κούβας - του «νησιού των έκτρώσεων» όπως την όνομάζουν οι Άμερικανοί - θεωρητικά άπαγορεύ-ουν όπως κι' οι νόμοι κάθε άλλης χώ-ρας αυτό τό είδος φόνου. Έχουν όμως δύο θεόρατα... παραβυρα άνοιχτά στους γιατρούς και στις γυναίκες, ώστε να κάνουν έκτρώσεις χωρίς τον παραμι-κρό φόβο.

Αυτά τά δύο μεγάλα παραβυρα εί-ναι οι έξι διατάξεις του σχετικού νό-μου:

1) 'Η έκτρωση έπιτρέπεται, όταν ή έγκυμοσύνη κι' ό τοκετός θέτουν σε κίν-δυνο τη ζωή της μητέρας.

2) 'Αν ό πατέρας κι' ή μητέρα συγ-κατανεύσουν στην έκτρωση για οικονο-μικούς λόγους, ό γιατρός είναι ελεύ-θερος να σκοτώσει τό έμβρυο.

Είτε, λοιπόν, με τον πρώτο είτε με τον δεύτερο τρόπο ή έκτρωση στην Κού-βα είναι νομιμοποιημένη κι' άποτελεί τό ευκολότερο πράγμα του κόσμου.

Κοστίζει πολύ ότηνά, γύρω στα έκ-ατό δολάρια, και γίνεται σε γυναικο-λογικές κλινικές, που διαβέβαιον τελεί-ατα έπιστημονικά μέσα, ώστε να άπο-φεύγεται κάθε κίνδυνος για τη ζωή της μητέρας.

Η θολύθραδη ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ

Μία τραγική Ιστορία άπό σεισμούς, έκρήξεις, και καταστροφές

ΚΑΤΑ τον 'Ηρόδοτο, τό αρχικό όνομα της θήρας (Σαντο-ρίνης), του άτυχου νησιού, που ό τρομερός Έγκέλαδος έπληξε και πάλι, ήταν Καλλίστη και είχε περάσει διαδο-χικά κάτω άπό την κυριαρχία των Καρών, των Κρητών και των Φοινίκων. Αυτή ή Καλλίστη, που ό αρχαίοι γεωγρά-φοι συμπεριελάμβαναν στο συγκρότημα των κρητικών νήσων, μετονομάσθηκε κατοπιν σε θήρα, άπό τό Λακεδαιμόνιο θήρα, που άκούσε τη βασιλική έξουσία στη Σπάρτη ως έπίτροπος των άνθρακων άνεψιών του και που, μετά την ένληκίωσή τους, έφυγε άπό την πατρίδα του για να ζητήσει καινούργια τύχη, βρίσκοντας πως ήταν άπρεπο για έναν άνθρωπο, που είχε χρη-ματίσει βασιλίας, να μεταβληθί σε υπήκοο άλλων.

Κατά τον Μεσαίωνα, οι πλοίαρχοι των καραβιών της Δύσεως, που διεύχονταν τη Μεσόγειο, πηγαίνοντας στο Βυζάντιο, είχαν άποκαλέσει τη θήρα Σάντα-Ιρένε ('Αγία Είρηνη) και τό όνο-μα αυτό, που τροποποιήθηκε σε Σαντορίνη παρέμεινε και στα κατοπινά χρόνια. 'Η όνομασία αυτή δόθηκε επίσης έπειτα άπό βρίσκειται σ' αυτή την περιοχή και που άπό τις διαδοχικές έκρή-ξεις του προέκυψαν ή νήσος θήρα και τό συγκρότημα των νησιδών και θάλων που την περιβάλλουν.

Οι κυριώτερες άπ' αυτές τις νησίδες είναι οι έξις: 1) 'Η παλαιά ή Μεγάλη Καμμένη, που αναδύθηκε πιθανώτα-τα άπό τό θαλάσσιο βυθό τό 198 π. Χ. και που προσυζητή άπό μεταγενέστερες ήφαιστειογενείς έκρήξεις τό 19, τό 726 και τό 1425 μ. Χ. Έχει έκτασι μόλις 4 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Κατά τον Πλίνιο έκαλείτο και Αυτομάτη, λόγω της αυτομάτου εμφανισέως της.

2) 'Η θηρασσα, έκτάσεως 10 περίπου τετραγωνικών χιλιομέ-τρων, που, κατά τον Πλίνιο αναδύθηκε τό 236 π. Χ. 'Ο Στρά-βων, εξιστορών την άνέδυσή της λέει ότι εξεπέμφθησαν άπό τό πέλαγος έπί τέσσερες συνεχείς ημέρες μεγάλες φλόγες, που έδιναν την έντύπωσή ότι ή θάλασσα καίγεται.

3) 'Η Μικρή Καμμένη, που αναδύθηκε τό 1573. 4) 'Η Μικρή Καμμένη, που έμφανι-σθηκε τό 1707 και 5) 'Ο Γεωργίος, που έπρόβαλε άπό τη θάλασσα τό 1866.

Έκτός άπ' αυτές ύπήρχε και μία άλλη, κοντά στο άκρωτήριο Κολόμβος ή Κολομβός, που έμφανίστηκε τον Σεπτέμβριο του 1650 και εξαφανίστηκε κατά τά τέλη του ίδιου έτους. (Βρί-σκειται σήμερα σε βάθος 18 μέτρων κάτω άπό την επιφάνεια της θάλα-σσης).

Η έμφάνισή αυτής της νησίδος περι-γράφεται με τρόπο που θυμίζει σελι-δες της Άποκαλύψεως σ' έναν παλιό κώδικα της Μονής του Δοχειαρίου, στο Άγιο Όρος. «Εδώ γράφομεν, σημειώνει ό άνώ-νυμος χρονικογράφος, δια τό σημεία και τέρατα όπου έγιναν εις τό νησί της Σαντορίνης. Άπό τό βόρειον μέ-ρος, εις τας 14 του Σεπτεμβρίου μη-νος, έκίνησαν σεισμοί μεγάλοι και φο-βεροί, κάθε ήμέραν και κάθε νύκτα έως τις 25 του Άγίου Ιωάννου του Θε-ολόγου».

Την ίδια ήμέρα έγινε ένας σεισμός μεγαλύτερος άπό τους προηγούμενους και βγήκε άπό τη θάλασσα μεγάλη βρώμα «ώσαν άπό βοτάνι και τείφι». Έπειτα έπρόβαλε άπό τη θάλασσα ένας σκούρος όγκος «ώσαν κάστρον μικρόν και έσπκάνετο ψηλά και πάλιν έπεφτε εις τό βάθος πότε έξη και πό-τε έπτά φορές την ήμέραν έως τας 29 του μηνός».

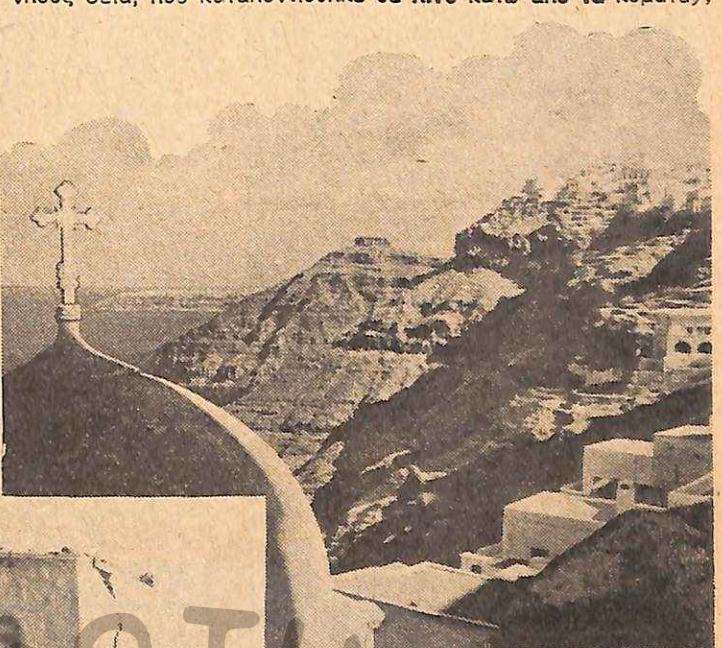
Και ό χρονικογράφος συνεχίζει: «Και έβήκεν όλος ό κόσμος, μικροί και μεγάλοι, άνδρες και γυναίκες άπό τά κάστρα και άπό τά σπίτια με τας άγιες εικόνας έξω εις τον κάμπον με πολλά δάκρυα και έλεγαν ότι έφθασεν ή συντέλεια του κόσμου και έσυγκω-ρούσαν ένας τον άλλον... Και έ-κείνην την ήμέραν έπήλυν εις τον αιγιάλον είκοσι παλληκάρια να γυρεύ-ουν ωάριο, όπου τό έρρινεν ή θάλασσα έξω και ήλθεν ή θάλασσα και έξεψύχασαν όλα τά παλληκάρια. Και όταν έπέρασε μία ώρα της νυκτός έπασσαν οι σεισμοί και οι άνθρωποι και ά σταράται και έβγήκε μία ευώδια καλή και έδα-στα ως μίαν ώραν. Μετά δέ ταύτα έφούσκωσεν ή θάλασσα και άνέδινεν επάνω εις τό νησί ως δύο μίλια και έπήρην έρημο-ταία και παρακλήσια, όπου δέν άφισε μήτε θεμέλιον. Ό-σοις και τρία καμίνια φορτωμένα και καρδιά όσα έφτασε και χωράφια και άμπελία όλα τά έπήρε».

Έπίσης τρομερά πράγματα συνέβησαν και την άλλη ήμέρα, που ήταν Δευτέρα. «Επλάκωσε καταχνιά ώσαν καπνός όλο τό νησί και έκτύπα

γηθώ, πρία άκούη - όπου έπεφταν οι άνθρωποι ως άπαιθαμένοι».

Αν παραδλέψωμε τό περίεργο λεκτικό, θά νόμιζε κανείς ότι ή περιγραφή αυτή άναφέρεται στους τελευταίους σεισμούς που συνεκλόνησαν τό δυστυχισμένο νησί.

Άπό τους ήφαιστειογενείς σεισμούς, που συνέβησαν κατά τό παρελθόν στην πολύπαθη Σαντορίνη, οι κυριώτεροι ήταν των έτών 197-196 π. Χ., του 19 μ. Χ. (κατ' αυτήν έμφανίστηκε ή νήσος θεία, που καταποτίσθηκε σε λινό κάτω άπό τά κύματα),

Τά όρη, ή ώραία πρωτεύουσα της Σαν-τορίνης, πριν άπό τό σεισμό.

του 46, του 726, του 1570-73, του 1650, του 1707-11, του 1866-70, του 1925-26 και του 1928.

Οι έπιστημονες μιλάνε επίσης για έ-ναν τρομακτικό σεισμό που συνεκλόνη-σε τη Σαντορίνη μεταξύ των έτών 1500 - 1800 π. Χ. και που ήταν τόσο ισχυρός, ώστε έγινε αισθητός ακόμα κι' ως τη μακρινή Κρήτη.

Τό τεράστιο παλιρροϊκό ρεύμα που προήλθε άπ' αυτόν τό σεισμό, έρριξε τά κρητικά πλοία πάνω στις πλαγιές των βουνών...

Σπάνιες ήταν κατά τό παρελθόν οι μεμονωμένες έκρήξεις του υποβρυχίου ήφαιστείου της Σαντορίνης καθώς και οι σεισμοί που προέκλησαν άπ' αυ-τές.

Όλες αυτές οι έκρήξεις και οι σει-σμοί παρουσιάζουν ένα κοινό χαρακτη-ριστικό: διαρκούν ημέρες, έβδομάδες, μήνες, χρόνια κάποτε.

Τό έδαφος άργεί να ξαναδρθί τη δια-σταθεύσια ισορροπία του και κάθε φο-ρά επέρχονται σημαντικές τροποποιή-σεις στη διαμόρφωσή τόσο της Σαντο-ρίνης, όσο και των γειτονικών μικροτέ-ρων νησιδών.

Άλλοτε οι σεισμοί τις κολοβώνουν, άλλοτε προσθέτουν νέο έδαφος σ' αυ-τές.

Άλλοτε τις πλαισιώνουν με καινούργιους κραττήρες ή θά-λους, που συνήθως έχουν έρημη ζωή.

Τό πολύπαθο νησί κατορθώνει, ώστόσο, να στέκεται πάντοτε στα πόδια του.

Κι' έπειτα άπό κάθε καταστροφή, οι κάτοικοι που ρίχνονται με περισσότερο ζήλο και πίστη άπό πριν για ν' ανοικοδομή-σουν τά έρείπια που άφισε ό Έγκέλαδος και να ξαναδημιουργή-σουν τον τόπο τους άπ' την αρχή.

Όπως θά συμβή και τώρα... Έπειτα άπό λίγο, ή πολύπαθη Σαντορίνη, θά σφύξη και πάλι άπό ζωή.

ΣΤΟ ΠΡΟΕΧΕΣ: Σεισμοί και τρομακτικές έκρήξεις ήφαιστείων

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΟΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μαχού κάνει γνωστή στο βασιλικό την ανακάλυψή του. Ο Φραγκίσκος φεύγει άμεσα με μερικούς στρατιώτες για να τρέξει στην οδό του Αγίου Διονυσίου. Η επιθετική εναντίον της Αύλης των Θαυμάτων γίνεται τα μεσάνυχτα. Άλλα αποκρούεται με μεγάλες απώλειες για τους επιτιθέμενους και ο Μονκλάρ συλλαμβάνεται αιχμάλωτος από τον Λαντεναί. Ένώ οι αρχηγοί συζητούν για την τύχη του, ο πρώην κληρικός ντε Μοντεμπέλλο πηγαίνει στην τσιγγάνα, που τον βεβαιώνει πως ο Μανφρέδος είναι δικό της παιδί.

31^{ον} —Θα μπορούσα, βέβαια, να πω την αλήθεια. Κι' έτσι θα κάναμε μερικούς ανθρώπους ευτυχισμένους. Άλλα για ποιά λόγο θα είχα να κερδίσω; Άν' έλεγα στον πρίγκηπα: «Ναι, ο Μανφρέδος είναι γιός σας. Έγώ τον έφερα, για να εκτελέσω τις διαταγές της Λουκρητίας Βοργία. Μα τώρα αυτή πέθανε και δεν έχω λόγο να κρατήσω περισσότερο το μυστικό της». Τότε να τι θα γινόταν: ο πρίγκηπας θα παίρνε τον Μανφρέδο και θα φεύγα μαζί. Άλλα ποιάς μου λέει ότι ο Μανφρέδος δεν θα παίρνε μαζί του και το Λαντεναί;... Καί, το κάτω-κάτω, τι μ' ενδιαφέρει, αν οι άνθρωποι είναι ευτυχισμένοι ή δυστυχισμένοι; Τι κοινό έχω εγώ μ' αυτούς;... Μήπως ενδιαφέρεται κανείς για τη δική μου ευτυχία; Μήπως σκέφτηκε κανείς πόσα δάκρυα έχω χύσει από τότε, που είδα να κρεμάνε μπροστά στα μάτια μου το παιδί μου;»

Η τσιγγάνα έκρυψε το πρόσωπο με τα χέρια της και βυθίστηκε κάμποσες στιγμές στις θλιβερές σκέψεις της. Ψιθύρισε έπειτα με σφιγμένα τα δόντια:

—Να μου πάρη τον Λαντεναί! Καί τι θα γινόμουν, αν δεν είχα στα χέρια μου το γιού του Μονκλάρ, για να είμαι σίγουρη πως θα έκδικηθώ μία μέρα το θάνατο του παιδιού μου;

Σηκώθηκε άργα από τη γωνιά, όπου ήταν κουβαριασμένη, πήγε στο παράθυρο και κύτταξε προς τα μέσα της πλατείας.

Εκεί, παράμερα από τους άλλους, μερικοί άνθρωποι, καθισμένοι γύρω σε μία φωτιά, συζητούσαν. Ήταν οι αρχηγοί της Αύλης των Θαυμάτων. Άνάμεσά τους αναγνώρισε το Λαντεναί.

Ο Μανφρέδος είχε απομακρυνθί μαζί με τον πρίγκηπα ντε Μοντεμπέλλο.

Μία στρατηγή μίσους πέρασε από τα μάτια της τσιγγάνας, μόλις αναγνώρισε το Λαντεναί.

Κι' ωστόσο, δεν τον μισούσε. Εκείνον που μισούσε ήταν ο πατέρας του, ο μεγάλος αρχιδικαστής κόμης ντε Μονκλάρ.

Όσο κράτησε η μάχη, η τσιγγάνα είχε μείνει κουβαριασμένη στη γωνιά της. Δεν την ενδιέφεραν οι φάσεις της. Γιατί ήταν βέβαιη από πριν ότι οι άνθρωποι της Αύλης των Θαυμάτων θα νικούσαν τους στρατιώτες του βασιλιά και του Μονκλάρ.

Κι' οι προβλέψεις της είχαν πραγματοποιηθεί.

Η τσιγγάνα δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει καμμία λεπτομέρεια. Άλλ' αυτή η συνεισφορά των αρχηγών της φάνηκε περιεργή. «Μήπως δεν τελείωσαν όλα;» αναρωτήθηκε.

Βγήκε τότε από το σπίτι της και προχώρησε προς την πλατεία.

Εκείνη τη στιγμή μιλούσε ο Λαντεναί. Καί να τι έλεγε:

—Άν τον θανατώσωμε, οι συνέπειες θα είναι τρομερές, γιατί ο βασιλιάς δεν θα μάς τ' συγχωρέσει ποτέ. Η δική μου γνώμη είναι ότι πρέπει να επωφεληθούμε απ' αυτή την εξαιρετική ευνοία της Τύχης για να κατοχυρώσωμε τα προνόμιά μας. Άς τον ύ-

ποχερώσωμε να υποσχεθί ρητά πως δεν θα μάς ξαναενοχλήσι πιά κι' άς τον αφήσωμε ελεύθερο. Ένώ, αν τον θανατώσωμε, η μάχη θα ξαναρχισί αύριο και δεν είναι βέβαιο ότι οι περιστάσεις θα μάς ευνοήσουν και πάλι... Άς μη βιαστούμε, λοιπόν, να πάρωμε μία απόφασι, που μπορεί να είναι ή καταστροφή μας... Νομίζω, μάλιστα, πως δεν πρέπει να τον αφήσωμε ελεύθερο, όπως σας είπα πρωύτερα. Μπορούμε να τον κρατήσωμε αιχμάλωτο μάς και να διαπραγματευθούμε με τους ανθρώπους του βασιλιά την κατοχύρωσι των προνομίων μας...

Η τσιγγάνα είχε τεντώσει τ' αυτιά της. Για ποιών τάχα μιλούσε ο Λαντεναί; Ένας άνθρωπος στεκόταν λίγο πιο πέ-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Διασυρμός

Χίλιες φορές τό έχω πη και χίλιες δυό έχω σπασίσει, τη θείη τήν οινόπρεπη, πως πρέπει ο πόθος να κρατήσιν... Του σωματείου τις γραμμές να τις τηρή πιστά κι' αντρικία και να μη δίνη αφορμές για επικρίσεις καί... καζίκια!

* Έχει καθήκον, δηλαδή, ή κρασοπότισά ή τάξι, στο καπνιστό και στο τσαρδί να νάναι μ'... βρέξη και μ'... στάζιν! Να μην προδίη το πιστό μέχρι Δευτέρα παρουσία και ν' αποφεύγη κάθε τι, που μάς εκθέτει... δημοσία!

* Κι' όμως πηγαίνουν, τι τα θες, τόσες αυτατίες μου χαράμι και κάποιος πόθος, έπρηνθες, έπεσε μέσα στο... ποτάμι! Πνίγηκε μέσ' στον ποταμό κι' όλους ή πράξις καί... καζίκια!

* Τέλος φρικτό κι' ά- (μαρτυλώ για τους ημεκρήδες (θεωρείται και ούδαμώς, παρα- (καλώ, τέτοιος χαμός δεν (συγχωρείται... Μάλλον σε φτάνει (σε βρασμόν και βράξεις όντως, (σαν κατράμι, γιατί είναι άνω πο- (ταμών, να πάν μπεκρή ά- (πό... ποτάμι!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ρα. Η τσιγγάνα πήγε κοντά του και τον ρώτησε:

—Για ποιών μιλάς;

—Πώς! άπόρρησε ο συνομιλητής της. Δεν τό ξέρεις ακόμη;

—Τό μόνο που ξέρω είναι ότι τά παιδιά μου ούτε σκοτώθηκαν ούτε τραυματίστηκαν στη μάχη, είπε η τσιγγάνα. Όλα τά άλλα δεν μ' ενδιαφέρουν.

—Τό ξέρωμε πως αγαπάς τον Λαντεναί και τον Μανφρέδο, άπάντησε ο συνομιλητής της. Καί τό αξίζουν! Αυτοί διώξαν τους ανθρώπους του βασιλιά... Καί πιο πολύ ο Λαντεναί...

—Τί έκαμε ο Λαντεναί;

—Αυτός έπιασε τον αιχμάλωτο...

—Ποιών αιχμάλωτο;

—Τό μεγάλο αρχιδικαστή.

—Τόν κόμητα ντε Μονκλάρ;

—Ναι. Συζητούν τώρα για την τύχη του.

—Και που τόν έχουν;

—Εκεί, άπάντησε ο συνομιλητής της δείχνοντας ένα σπίτι λίγο πιο πέρα.

—Και δεν μπορεί να φύγη; ρώτησε η τσιγγάνα.

—Ο άλλος ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

—Τόν έρριξαν στο ύπόγειο, άφου πρώτα τόν έδεσαν γερά, άπάντησε. Πώς μπορεί να φύγη;

—Καλά, τούκαμαν, είπε η τσιγγάνα. Μ' έναν άνθρωπο σαν κι' αυτόν, κανείς δεν ξέρει τί μπορεί να γίνει.

Απομακρύνθηκε κατόπιν με άργα βήματα.

Ο Μονκλάρ, λοιπόν, ήταν αιχμάλωτος και τόν είχε αιχμαλωτίσει ο Λαντεναί! Διευθύνθηκε άμέσως στο σπίτι που χρησίμευε για φυλακή του Μονκλάρ. Μπροστά στην πόρτα φρουρούσε ο Κοκαρντέρ.

—Ο Λαντεναί θέλει να σου μιλήση, του είπε. Θα σε αναπληρώσω εγώ.

—Καλά, άπάντησε ο Κοκαρντέρ.

Και της έδωσε τό κλειδί του υπογείου.

—Θα περιμένης να τελειώση τό συμβούλιο, του σύστησε η τσιγγάνα. Φαίνεται πως θέλει να σου μιλήση για κάτι τό πολύ σοβαρό...

—Καλά... καλά.

Ο Κοκαρντέρ απομακρύνθηκε σφυρίζοντας.

Η τσιγγάνα έτρεξε τότε στο σπίτι της και ξαναγύρισε έπειτα από λίγο μ' ένα πακέτο κάτω από τη μασάλη.

Ανοίξε ύστερα την πόρτα, πέρασε μέσα και κατόπιν την ξανάκλεισε πίσω της.

Ελεύθερος

Η τσιγγάνα είχε την πρόνοια να φέρη ένα φανάρι από τό σπίτι της. Τό άναψε και κατέβηκε τη σκάλα που οδηγούσε στο ύπόγειο.

Τό ύπόγειο αυτό χωριζόταν σε δυό δωμάτια. Στο ένα απ' αυτά η τσιγγάνα είδε τόν Μονκλάρ. Τόν είχαν πετάξει κατάχαμα και τόν είχαν δέσει χεροπόδαρα. Ένα μαντήλι του έκλεινε τό στόμα.

Η τσιγγάνα έλυσε αυτό τό μαντήλι κι' έκοψε μ' ένα μαχαίρι τά σχοινιά.

—Μά αναγνωρίζετε, κύριε κόμη; ρώτησε.

—Τί με θέλεις; είπε ο αρχιδικαστής νομίζοντας πως είχε πάει για να τόν περιπαίσι.

—Ο Λαντεναί σας έπιασε; ξαναρώτησε η τσιγγάνα.

—Ναι.

—Οι αρχηγοί συζητούνε αυτή τη στιγμή για την τύχη σας.

Ο Μονκλάρ άνασήκωσε αδιάφορα τούς ώμους.

—Όλοι έχουν την γνώμη πως πρέπει να σας αφήσουν ελεύθερο, χωρίς να σας πειράζουν, συνέχισε η τσιγγάνα. Ένας μό-

νο υποστηρίζει πως πρέπει να σας θανατώσουν. Η γνώμη, όμως, αυτού του ανθρώπου βαρύνει πολύ...

—Και ποιάς είναι αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε ο Μονκλάρ.

—Ο Λαντεναί.

Η τσιγγάνα έλεγε τά αντίθετα από κείνα που είχε ακούσει.

—Αυτό τό ήξερα, είπε ο Μονκλάρ. Άς τελειώνωμε, λοιπόν, τό συντομώτερο.

Η τσιγγάνα πήγε πιο πολύ κοντά του.

—Ηρθα εδώ για να σας σώσω, είπε.

—Και για ποιά λόγο θέλεις να με σώσεις; ρώτησε άπορώντας ο Μονκλάρ.

—Δεν έχωμε τόν καιρό για να σας δώσω εξηγήσεις, άπάντησε η τσιγγάνα. Άργότερα θα μάθετε. Δεν πρέπει να ξεχάσετε, ωστόσο, ότι ο Λαντεναί ήθελε να σας κρεμάση κι' ότι εγώ σας έσωσα.

—Μείνε ήσυχη, της είπε ο αρχιδικαστής. Δεν θα ξεχάσω ούτε τό ένα ούτε τό άλλο.

Στό μεταξύ, ή γρηά είχε λύσει τό δέμα της κι' είχε βγάλει απ' αυτό ένα μεγάλο μανδύα και μία τόκα.

—Τυλιχθήτε μ' αυτό τό μανδύα και φορέστε αυτή την τόκα στο κεφάλι σας, είπε.

Ο Μονκλάρ συμμορφώθηκε με την επιθυμία της.

—Αφήστε τό ξίφος σας, του σύστησε ακόμη η τσιγγάνα. Θα μπορούσε να σας πνέωσι.

—Ότε και αυτή τη φορά ο Μονκλάρ έφερε αντίρρηση.

—Ελάτε, του είπε ή γρηά.

Ανέβηκαν μαζί τη σκάλα. Έπειτα βγήκαν από τό σπίτι κι' η τσιγγάνα ξανακλείδωσε την πόρτα πίσω της.

Διευθύνθηκαν κατόπιν προς την οδό του Σωτήρος.

Έπειτα από μερικά βήματα, ή τσιγγάνα σταμάτησε.

—Φύγετε, είπε στον Μονκλάρ.

—Και σύ; ρώτησε ο αρχιδικαστής.

—Εγώ;... Η δική μου θέσι είναι εδώ.

—Άλλα θα καταλάβουν ότι σύ με φυγάδεύετε...

—Ίσως.

—Και θα σε σκοτώσουν. Έλα μαζί μου... Θα σου εξασφαλίσω μία ζωή ήρεμη κι' ευτυχισμένη.

—Κανείς δεν μπορεί να με κάμη ευτυχισμένη, άπάντησε η τσιγγάνα.

—Είσαι, λοιπόν, τόσο πολύ δυστυχισμένη;

—Όσο μπορεί να είναι ένα ανθρώπινο πλάσμα.

—Περιέργη γυναίκα! είπε ο Μονκλάρ. Δεν μου είχες πη άλλοτε ότι ενδιαφερόσουν για τόν Λαντεναί;

—Αυτό είναι αλήθεια, άπάντησε η τσιγγάνα. Κι' ενδιαφερόμαι πάντοτε.

—Θέλεις, ωστόσο, να με σώσης... Άλλα δεν ξέρεις ότι, αν ξαναβρώ την ελευθερία μου, θα κάμη τά πάντα για να πιάσω τόν Λαντεναί; Καί τότε θα τόν γδάρω ζωντανό!... Δεν μου είπες πρωύτερα ότι κι' αυτός ήθελε να με σκοτώση;

—Αυτή είναι ή αλήθεια, άπάντησε η τσιγγάνα.

—Πώς γίνεται, λοιπόν, να με γλυτώσης από τά χέρια του Λαντεναί και ταυτόχρονα να ενδιαφερόσαι για τόν Λαντεναί;

—Είναι κι' αυτός ένας τρόπος για να ενδιαφερώμαι για τόν Λαντεναί.

Ο αρχιδικαστής ήταν έτοιμος να φύγη.

—Τί απόγινε ο Τρικό; ρώτησε ξαφνικά.

—Πέθανε, άπάντησε η τσιγγάνα. Οι άνθρωποι μάς τόν σκότωσαν γιατί επρόδιδε.

—Ποιάς τό ανακάλυψε;

—Ο Λαντεναί.

Μία ύποψία πέρασε από τό μυαλό του.

—Λες αλήθεια; τη ρώτησε.

—Η τσιγγάνα άνατρίχισε.

—Γιατί δεν θα έλεγα την αλήθεια; άπάντησε με ήρεμη φωνή.

—Ξέρω κι' εγώ;... Μπορεί να μισής τόν Λαντεναί...

—Δεν τόν μισώ, άπάντησε η τσιγγάνα.

Ο Λαντεναί δεν είναι τίποτε για μένα. Άλλα κι' αν άκόμη τόν μισούσα, δεν θα έλεγα και πόλη ψέμματα. Όταν θέλω να χτυπήσω κάποιον, τόν χτυπάω μόνη μου. Καί πρέπει να ξέρετε πως δεν άστοχώ πο-

τέ, μ' όλο που συμβαίνει ν' άργώ κάποτε. —Σε πιστεύω, άπάντησε ο Μονκλάρ που άνατρίχισε χωρίς να τό θέλη.

Και πρόσθεσε άμέσως:

—Δεν ξεχνάω πως σου χρωστάω τη ζωή. Με ποιά τρόπο θέλεις να σ' ανταμείψω;

—Δεν έχω άνάγκη από τίποτε, είπε η τσιγγάνα. Σας ελευθερώσω μόνο και μόνο γιατί έκαμη τη σκέψη πως ο βασιλιάς δεν θα μάς συγχωρούσε ποτέ τό θάνατό σας κι' ότι, άργά ή γρήγορα, θα βρισके τόν τρόπο να μάς έκδικηθή.

—Είναι κι' αυτή μία εξήγησι, ψιθύρισε δύσπιστα ο Μονκλάρ.

Την αποχαίρετσε κατόπιν κι' απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

—Θα ξαναϊδωθούμε, του φώναξε ή τσιγγάνα.

Ξαναγύρισε σε λίγο στην πλατεία και χώθηκε ανάμεσα στον όμιλο τών άκροστών που παρακολουθούσαν τη συζήτησι τών αρχηγών.

Οι άνθρωποι παραμέριζαν με φόβο μπροστά της, γιατί όλοι πίστευαν πως έπνέονταν με τά κακά πνεύματα κι' ότι σκόρπιζε τη δυστυχία και τό θάνατο γύρω της.

Η τσιγγάνα προχώρησε μπροστά και σήκωσε τά χέρια της για να δείξη πως ήθελε να μιλήση.

—Όλοι σώπασαν άμέσως.

—Άδελφοί, άρχισε, συζητείτε αν πρέπει να σκοτώσετε ή όχι τόν αρχιδικαστή...

—Δώσε μάς τη γνώμη σου! άκούστηκαν φωνές.

—Η γνώμη μου είναι άνώφελη, άπάντησε η τσιγγάνα. Η γνώμη όλων σας είναι άνώφελη. Ο μεγάλος αρχιδικαστής δεν βρίσκεται πιά στην Αύλη τών Θαυμάτων. Έφυγε!

Ένα άγριο μουγκρητό υποδέχτηκε τά λόγια της.

—Μην ζητάτε να μάθετε πως έγινε τό πράγμα, συνέχισε η τσιγγάνα. Τό μόνο που πρέπει να ξέρετε είναι πως εγώ του άνοιξα την πόρτα της φυλακής του και τόν ώδηγήσα έξω από την Αύλη τών Θαυμάτων.

Την κύτταξαν όλοι κατάπληκτοι. Ήταν αλήθεια, λοιπόν, αυτό που έλεγε;

—Ελευθερώνοντας τόν αρχιδικαστή, σας έσωσα όλους! ξαναείπε η τσιγγάνα. Τά πνεύματα μου φανέρωσαν ότι ο θάνατος του Μονκλάρ θα ήταν τό σύνθημα της γενικής σφαγής όλων μάς. Άν, όμως, έκαμα άσχημα, είμαι έτοιμη να υποστώ την τιμωρία που θα μου επιβάλετε. Θα πεθάνω ευτυχισμένη γιατί έσωσα τούς άδελφούς μου.

Κανείς δεν μίλησε για να ζητήσει την τιμωρία της τσιγγάνας.

Η γρηά περίμενε μερικές στιγμές. Έπειτα ξεκίνησε για να φύγη.

Άλλα, ξαφνικά, ο Λαντεναί την έπιασε από τό χέρι.

—Γιατί έσωσες αυτό τόν άνθρωπο; τη ρώτησε.

—Άλλα σύ πρωύτερα δεν έλεγες στους άλλους πως έπρεπε να τόν αφήσωμε ελεύθερο; είπε η τσιγγάνα. Νομίζω πως θα σ' ευχαριστούσα μ' αυτό που έκαμα... Ήταν, λοιπόν, κακό;

—Είχα τό σκοπό μου όταν επρότεινα να τόν αφήσωμε ελεύθερο, άπάντησε ο Λαντεναί με βραχνή φωνή. Γι' αυτό έκαμα της δικής του ελευθερίας, θα ζητούσα τη ζωή και την ελευθερία ενός άλλου.

—Δυστυχισμένη που είμαι! είπε η τσιγγάνα. Πώς μπορούσα να τό σκεφτώ;

—Άς μη μιλάμε πιά γι' αυτό, είπε με περίλυπο ύφος ο Λαντεναί. Τό κακό έγινε και δεν μπορεί πιά να διορθωθή. Άλλα αν ένας άλλος έκανε αυτό που έκαμες, δεν θα δίσταζε να τόν σκοτώσω στη στιγμή.

Μιλούσε σιγά, για να μην άκουσθή από κείνους που βρίσκονταν όλόγυρα, άλλ' ό θυμός του ήταν τρομερός.

Εσφίξε τις γροθιές του και σήκωσε τό κεφάλι του προς τόν ούρανό.

—Στ' αλήθεια, πρέπει να είμαι καταραμένος! μούγκρισε.

Η τσιγγάνα απομακρύνθηκε.

—Και ποιάς σου είπε πως δεν είσαι καταραμένος; ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια της.

Η λύπη του Λαντεναί ήταν άπέραντη.

Έπειτα από την άποτυχία της άποπειρας του για να ελευθερώση τό Στέφανο Ντολέ από την Κονσιερζέρι, είχε βυθισθή σε μεγάλη άπελπισία. Καί να πού ή επιθεσι εναντίον της Αύλης τών Θαυμάτων του είχε δώσει ξαφνικά, ένα καινούργιο όπλο για να φτάση στο σκοπό του. Από τη στιγμή που κρατούσε στα χέρια του τόν αρχιδικαστή, ήταν βέβαιος ότι θα κατάφερε να ελευθερώση τό φίλο του.

Άλλα ή άπρόοπτη επέμβασι της γυναίκας που άποκαλούσε μητέρα του έκάμει τό σχέδιό του να ναυαγήση. Η σκαρία είχε χαθή.

Ο έκδικασμός

Ένώ γίνονταν αυτά στην Αύλη τών Θαυ-

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΘΙΑΙΕΣ

Η Τσαρίν Τσάμπσον, μία γοητευτική και εκλεκτή Αμερικανίδα τραγουδίστρια, περνά τις ελεύθερες ώρες της με τη συντροφιά διαφόρων θηρίων, που έχει εφημερώσει ή ίδια και που ζουν τελείως ελεύθερα μέσα στην έπαυλή της. Ο μικρός ζωολογικός κήπος περιλαμβάνει ένα λεονταράκι, ένα χιπατζή, μία αρκούδα και μία λεοπαρδαλί από τις Ινδίες. Η τελευταία είναι τόσο ήμερη, ώστε συχνά ή μες Τσάμπσον κοιμάται άγκαλιά μαζί της. Μέχρι στιγμής οι εκκεντρικές φιλίες της δεν έπελούσαν στην τραγουδίστρια καμμία δυσάρεστη έκπληξι.

μάτων, ο βασιλιάς κι' οι σύνοδοί του, οδηγούμενοι από τον 'Αλφειό Μαχού, είχαν φτάσει μπροστά στο σπίτι της δούλης Αγίου Διονυσίου, που η Μαγδαληνή Φερρών είχε παραχωρήσει στον πρίγκηπα ντε Μοντεμπέλλο και τους δικούς του.

Ο βασιλιάς κι' οι αὐλικοί του ξεπέζεψαν.

Οι είκοσι καβαλλάρηδες κι' ο αξιωματικός που τον συνόδευαν έκαμαν το ίδιο και πήραν θέσεις γύρω στο σπίτι, σε τρόπο που όποιος έβγαине απ' αυτό θάπεφτε άναγκαστικά πάνω τους.

— Κύριε, είπε ο Φραγκίσκος στον αξιωματικό που διοικούσε το μικρό απόσπασμα, αν φωνάξω, θα όρμησετε άμέσως μέσα στο σπίτι και θα σκοτώσετε όποιον θελήσει να σας αντίσταθώ, άνδρα ή γυναίκα.

Ο αξιωματικός ύποκλίθηκε για να δείξει ότι είχε καταλάβει.

Ο βασιλιάς έγεννε κατόπιν στον Σαταινεράι, στον ν' Εσσε και στον Σανσάκ να τον ακολουθήσουν.

Ανέβηκαν μαζί τα μαρμάρινα σκαλοπάτια της εισόδου.

Η πόρτα ήταν κλειστή.

— Άνοιχτε χωρίς θόρυβο αυτή την πόρτα, είπε ο βασιλιάς στον αξιωματικό.

Δυό στρατιώτες έχωσαν άμέσως τα έγχειρίδια τους εκεί που έσιμιγαν τα δυό θυροφύλλα κι' έπειτα από μερικά λεπτά κατέφεραν ν' άνοιξουν την πόρτα.

Ο Φραγκίσκος ώρμησε άμέσως μέσα στο σπίτι, ακολουθούμενος από τους τρεις αὐλικούς του.

Το σπίτι ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι και στη σιωπή.

— Διάβολε, τί σημαίνει αυτό; ψιθύρισε ο βασιλιάς.

Είχαν φτάσει τώρα στο κάτω μέρος της σκάλας.

Εκείνη τη στιγμή, ένα δυνατό φως έπεσε, ξαφνικά, πάνω στα μάτια τους. Αυτό το φως έρχόταν από τον επάνω όροφο.

Ο βασιλιάς σήκωσε το κεφάλι του κι' είδε μία γυναίκα, που κρατούσε μία λάμπα στα χέρια της. Το πρόσωπό της ήταν περίλυπο, αλλά δεν έδειχνε φόβο.

Την άναγνώρισε άμέσως.

— Πρίγκηπισσα! είπε.

Κι' έβγαλε το καπέλλο του με την ύποκριτική εκείνη ευγένεια που τον χαρακτήριζε.

Δίστασε μία στιγμή, άλλ' άμέσως έπειτα πρόσθεσε:

— Κυρία, χωριστήκαμε λιγάκι ψυχρά πριν από κάμποση ώρα. Γι' αυτό θέλησα να συμφιλιωθώ μαζί σας... Δεν μπορώ να

κρατήσω κακία σε μία γυναίκα τόσο τέλεια όσο σεις...

— Μεγαλειότατε, απάντησε η πρίγκηπισσα, σας ξαναλέω, ό,τι σας είπα και πρωτίτερα στο σπίτι του Κεραμεικού. Καλώς ήλθατε!

Ο βασιλιάς κύτταξε γύρω του ανήσυχος.

Περίμενε πώς θαδρίσκε κάποια αντίσταση ή τουλάχιστον πώς θ' άκουγε παρατηρήσεις και λόγια πικρά, γιατί, το κάτω-κάτω, είχε μπή στο σπίτι σαν ληστής. Μηπως, λοιπόν, η ευγενική υποδοχή της πρίγκηπισσας για δεύτερη φορά μέσα στο ίδιο βράδυ, απάντησε η Βεατρίκη.

— Δέν άποκλείεται να με μαχαιρώσουν, αλλά δεν μου επιτρέπεται να γελοιοποιηθώ, σκέφτηκε.

Κι' ανέθηκε χωρίς να διστάση τα σκαλοπάτια που τον χώριζαν από την πρίγκηπισσα.

— Θα έχω την ευχάριστη να ιδώ τον πρίγκηπα; ρώτησε κάνοντας μία βαθεία ύποκλιση.

— Ο πρίγκηψ ντε Μοντεμπέλλο θά λυπηθώ πολύ γιατί δεν θα μπορέση ν' ανταποκριθώ στην τιμή που του κάνει η Μεγαλειότηας σας για δεύτερη φορά μέσα στο ίδιο βράδυ, απάντησε η Βεατρίκη.

Παραμέρισε ταυτόχρονα για να τον αφήση να περάση. Πρόσθεσε, όμως, το διασταγμα του και κατάλαβε.

— Μη φοβάσαστε τίποτα, Μεγαλειότατε, είπε, είμαι μόνη μου σ' αυτό το σπίτι.

Ο βασιλιάς κοκκίνισε έλαφρά και μπήκε σ' ένα εύρυχωρο σαλόνι, ακολουθούμενος από τους συντρόφους του.

— Πας, κυρία, είπατε ότι είσατε μόνη σας εδώ; ρώτησε.

— Ολότελα μόνη.

— Μου είπαν, ωστόσο, ότι μπήκαν πολλά πρόσωπα σ' αυτό το σπίτι.

— Τα πρόσωπα αυτά βρίσκονται: ακόμη εδώ πριν από ένα τέταρτο, Μεγαλειότατε. Αλλά τώρα δεν υπάρχει κανείς άλλος εκτός από μένα για να υποδεχθώ με τις τιμές που της άξιζει η Μεγαλειότητά σας.

— Πού είναι ο πρίγκηψ ντε Μοντεμπέλλο; ρώτησε ο βασιλιάς στενοχωρημένος.

— Μεγαλειότατε, είπε η πρίγκηπισσα, θα μπορούσα να μην απαντήσω στην έρώτησή σας. Ο άντρας μου κι' εγώ ήρθαμε στη Γαλλία βασιζόμενοι στη φήμη ότι φερνόμαστε ίπποτικά σ' εκείνους που έπισκέπτονται τη χώρα σας. Δεν νομίζω, λοιπόν, πως είμαι υποχρεωμένη να σας πληροφορήσω πού βρίσκεται ή τί κάνει ο σύζυγός μου.

— Συγχωρέστε με, κυρία, απάντησε ο βασιλιάς. Αλλά σας βεβαίω ότι πρόκειται για κάτι το πολύ σοβαρό. Δεν σας ρωτώ ούτε από περιέργεια, ούτε από άδικη κρίση, αλλά με το δικαίωμα που μου δίνει ή βασιλική ιδιότητά μου να εξετάζω κάθε τι που γίνεται μέσα στο κράτος μου, σας διατάσσω, λοιπόν, να μου πητε πού είναι ο πρίγκηψ ντε Μοντεμπέλλο.

— Αφού με διατάσσετε, θα σας άπαντήσω, είπε η Βεατρίκη. Ο πρίγκηψ ντε Μοντεμπέλλο έφυγε για να οδηγήση σε μέρος πιο άσφαλισμένο απ' αυτό έδώ μία νέα, για την όποια ο σύζυγός μου κι' εγώ ένδιαφορούμαστε πολύ.

Ο βασιλιάς ξέσπασε.

— Και με ποιά δικαίωμα αυτός ο άχρεϊος άνακατείνεται στις υποθέσεις μου; φώναξε.

Η πρίγκηπισσα χλώμιασε.

— Μεγαλειότατε, απάντησε, κανένας ως σήμερα δεν μπόρεσε να προσβάλω άτιμωρητή τον πρίγκηπα ντε Μοντεμπέλλο. Είναι καθήκον μου να τον υπερασπισθώ άπέναντι εκείνων που έπωφελούνται από την άπουσία του για να τον βρϊσουν. Είμαι, όμως, γυναίκα κι' έπειδή δεν έχω κανένα μέσον για να έμποδίσω τέσσερις άνθρώπους να είναι άναίδεις, προτιμώ ν' άποσυρθώ.

Και ταυτόχρονα διευθύθηκε προς την πόρτα.

— Μείνετε, κυρία, φώναξε ο βασιλιάς. Τα λόγια που έκοιτούσατε είναι πολύ τολμηρά. Αλλά τώ είπατε και μόνη σας δεν θα σας φερθώ όπως θα έκανα σ' όποιαδήποτε άλλη περίπτωση. Μείνετε! Εκ' προσέξω περισσότερο τα λόγια μου κι' έλπιζώ ότι θα κάμετε και σεις το ίδιο.

— Δεν έχω καμμία πρόθεση να σας προσβάλω, Μεγαλειότατε, αλλά και δεν θα δεχτώ καμμία προσβολή εκ μέρους σας, απάντησε με άξιοπρέπεια η Βεατρίκη.

Σώπασαν κι' οι δυό για μερικές στιγμές.

— Κυρία, ξαναείπε σε λίγο ο βασιλιάς, σας έκαμα γνωστό, όταν είχα την τιμή να σας έπισκεφθώ στο σπίτι του Κεραμεικού, ότι ή Ζιλέτ ήταν κόρη μου. Με πιστεύετε;

— Σας πιστεύω. Κι' ή Ζιλέτ, άλλωστε, μάς άφηγήθηκε την ιστορία της.

— Κι' ένώ ξέρετε ότι είναι κόρη μου, κι' ένώ ξέρετε ότι ψάχνα για να την βρω, ο πρίγκηψ ντε Μοντεμπέλλο δεν διστάζει να την άπαγάγη και να την κρύψη, συνέχισε ο Φραγκίσκος. Χωρίς να έπικαλεσθώ άλλα δικαιώματα, θα σας υπένθυμίσω μόνον ότι δεν φέρθηκε με τον ίδιο τρόπο όταν ο σύζυγός σας ήρθε να με παρακαλέσει να τον βοηθήσω για να ξαναβρω το γυϊό του.

— Μεγαλειότατε, απάντησε η Βεατρίκη, ο πρίγκηψ μου άφηγήθηκε με πόση καλωσύνη τον δεχτήκατε. Μπορείτε, λοιπόν, να είσατε βεβαίως για την ευγνωμοσύνη τη δική του και τη δική μου.

— Δεν άμφιβάλλω, κυρία, είπε με έιρωνικό ύφος ο Φραγκίσκος. Αλλά θα όμολογήσατε ότι ο τρόπος με τον όποϊον ο πρίγκηψ μου έκδηλώνει την ευγνωμοσύνη του είναι πολύ περίεργος.

— Μεγαλειότατε, απάντησε η Βεατρίκη, ο σύζυγός μου ρώτησε πριν από λίγη ώρα τη Ζιλέτ αν ήθελε να την οδηγήση στο Λούβρο κι' ήταν έτοιμος να σας παραδώσει την κόρη σας, αν ή απάντησή της ήταν καταφατική.

— Και τί απάντησε ή Ζιλέτ; ρώτησε ο βασιλιάς.

— Ότι θα προτιμούσε να πεθάνω παρά να ξαναπατήση το πόδι της στο Λούβρο. Ο Φραγκίσκος κατέδασε το κεφάλι.

— Με μισεί, λοιπόν; τόσο πολύ; ψιθύρισε.

— Σας φοβάται, απάντησε η πρίγκηπισσα.

— Για μία στιγμή, ο βασιλιάς φάνηκε πως σκόπευε να φύγη. Αλλ' άμέσως άλλαξε γνώμη.

— Έστω, είπε. Ο πρίγκηψ άπήγαγε την κόρη μου. Έπιθυμώ να μάθω πού την άδηγήσε.

— Δεν τώ ξέρω, Μεγαλειότατε.

— Τώ ξέρετε! Δεν θα μπορούσα να πώ

τί είναι εκείνο που με κάνει να ύποπτευω-μαι ότι με κοροϊδεύετε. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να μου άπαντήσετε με έλικρίνεια. Γιατί, άποφευκτικά...

— Άποτελειώστε τη φράση σας, Μεγαλειότατε.

— Γιατί, διαφορετικά, θα ζητήσω από σας λόγο για τις πράξεις του συζύγου σας. Έπιμένετε, λοιπόν, ότι ο πρίγκηψ ντε Μοντεμπέλλο δεν είναι εδώ;

— Σας τώ είπα, Μεγαλειότατε.

— Κι' ότι έφυγε μαζί με τη Ζιλέτ;

— Αυτή είναι ή αλήθεια.

— Κρατάει, λοιπόν, αϊχμάλωση την κόρη μου. Κι' ένώ τότε θα φερθώ με τον ίδιο τρόπο άπέναντί σας. Έτοιμασθήτε να μάς ακολουθήσετε, κυρία.

— Θα τολμήσατε, λοιπόν, Μεγαλειότατε...

— Θα τολμήσω τώ πάντα! φώναξε έξαγριμένος ο Φραγκίσκος. Σας συλλαμβάνω, κυρία. Όταν ο πρίγκηψ μου ξαναδώση την κόρη μου, θα σας άφήσω κι' εγώ έλευθερη. Τώ όρκίζομαι! Αλλά όρκίζομαι έπίσης ότι ο πρίγκηψ δεν θα σας ξαναϊδώ, προτού κι' εγώ ξαναϊδώ τη Ζιλέτ!

— Μεγαλειότατε, κάνετε κατάχρησι της δυνάμεως σας!

— Όχι, κυρία. Σας βεβαίω πως φέρνω-μαι με μεγάλη έπιείκεια.

— Μάθετε, λοιπόν, ότι δεν θα ύποκύψω παρά μόνο στη βία, απάντησε η πρίγκηπισσα. Κι' όλοκληρη ή Εύρώπη θα πληροφορηθώ τότε ότι ο βασιλιάς της Γαλλίας και τέσσερις άνοιξε με όρμη κι' ή Ζιλέτ έτρεξε μέσα στο δωμάτιο. Ήταν κατάλευκη σαν τώ πανί, άλλ' ή φωνή της δεν έτρεμε καθόλου όταν είπε στο βασιλιά:

— Λέγοντας αυτά, έβγαλε ένα έγχειρίδιο που έκρυβε στο στήθος της.

Ο βασιλιάς έγεννε στους ακόλουθους τους, που άρχισαν άμέσως να προχωρούν.

Αλλά, ξαφνικά, ή πόρτα που βρίσκόταν στο βάθος άνοιξε με όρμη κι' ή Ζιλέτ έτρεξε μέσα στο δωμάτιο. Ήταν κατάλευκη σαν τώ πανί, άλλ' ή φωνή της δεν έτρεμε καθόλου όταν είπε στο βασιλιά:

— Μεγαλειότατε, είμαι έτοιμη να σας ακολουθήσω.

— Δυστυχισμένο παιδί! φώναξε ή Βεατρίκη πετώντας μακριά τώ έγχειρίδιό της. Γιατί ήρθεσ εδώ;

— Άλλοιό μου, κυρία, είμαι καταδικασμένη, απάντησε ή νέα. Για τίποτε στον κόσμο δεν θα άναχόμουν να πάθετε τώ παραιμικό για μένα.

Γύρισε κατόπιν στο βασιλιά.

— Μεγαλειότατε, πρόσθεσε, παραδόθηκε μία φορά σε σας για να σώσω έναν άνθρωπο, που ήθελε να-θυσιάσθω για μένα. Κι' ωστόσο, τον άνθρωπο αυτό τον ύλάβατε και τόν ρίξατε στη φυλακή, από όπου, όπως άκούσα να, λένε, θα βγί μόνο για ν' άνεθώ στην πυρά. Παραβίδομαι και δεύτερη φορά σε σας...

— Έλπιζώ, ωστόσο, ότι αυτή τη φορά δεν θα τολμήσατε να συλλάβετε τον πρίγκηπα ντε Μοντεμπέλλο, όπως έκάματε για τώ Στέφανο Ντολέ.

— Παιδί μου, απάντησε ο Φραγκίσκος, προσπαθώντας να δώση ήρεμο τόνο στη φωνή του, ο Ντολέ συνέληφθη ως αϊρετικός κι' όχι γιατί θέλησε να σας υπερασπισθώ. Όσο για τον πρίγκηπα ντε Μοντεμπέλλο, σας όρκίζομαι ότι δεν πρόκειται να ένοχληθώ.

Η Ζιλέτ έπεσε στην άγκαλιά της πρίγκηπισσας.

— Χαίρετε, κυρία, είπε. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τί σας χρωστάω.

Η Βεατρίκη τη φίλησε με συγκίνηση.

— Έπειτα γύρισε στο Φραγκίσκο.

— Μεγαλειότατε, αυτό που κάνετε είναι τρομερό, τώ είπε. Οι άνθρωποι δεν μπορούν ίσως να σας τιμωρήσουν. Αλλ' ο Θεός, που διαβάζει μέσα στην ψυχή σας τους σκοπούς και τις προθέσεις σας δεν θα σας άφήση άτιμώρητο.

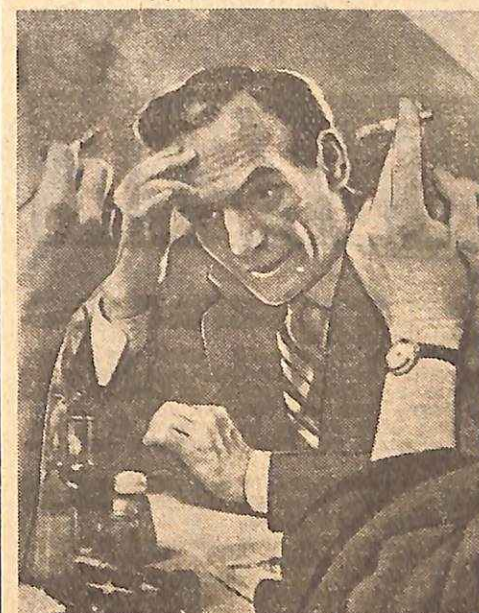
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Άρραβώνες

Είς τους άνταλλάξαντας δακτύλιον άρραβών-να δίδα Σοφία Π. Σπηλιόπουλου μετά του κ. Μάκη Γ. Φιλίππου εχόμενι ταχείαν την στέ-ψιν και βίον μακρόν και ευτυχί.

Κ. Κουσα

Ο πειρασμός είναι μεγάλος, όταν καπνίζουν οι άλλοι.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Πώς άντιμετωπίζουν τώ κέψιμο τώ τσιγάρου ξη γιατροί και μία νοσοκόμα

Όσα κι' αν γραφτούν πάνω στο θέμα τώ τσιγάρου —και κυρίως γύρω στο ποιάς είναι ο καλύτερος τρόπος για να άπαλλαγί κανείς από αυτό— θα ύπάρχη πάντοτε κάτι καινούργιο και χορήσιο. Αυτό συμβαίνει γιατί ως τώρα δεν βρέθηκε ένας άλάνθαστος τρόπος για τώ κόψιμο τώ τσιγάρου. Κάθε προσπάθεια που γίνεται στον τομέα αυτό, λοιπόν, κινεί τώ ένδιαφέρον των εκατομμυρίων ανθρώπων, που έχουν γίνει σκλάβοι της συνήθειας αυτής.

Και είναι φυσικό να παρουσιάζη ένδιαφέρον τώ πείραμα, που έκαναν μία ομάδα από ξη Άγγλους γιατρούς και μία νοσοκόμα, για να επιβληθούν στον εαυτό τους και να κόψουν τώ καπνισμό.

Για άρκετον καιρό συζητούσαν λεπτομερειακά τώ θέμα και τώ εξέταζαν από όλες τις άποψεις. Η μόνη λύσι, λοιπόν που βρήκαν ότι θαδερνε άποτέλεσμα, ήταν τώ... μαχαίρι! Όχι όηλαδή βαθμιαία ελάττωσι τώ αριθμού των τσιγάρων που καπνίζουν, αλλά άπότομο και όριστικό κόψιμο.

Όταν κατάληξαν στην άπόφασή αυτή, έβωσαν όδισα δυό μέρες, για να τώ συζητήσουν καλά με τόν εαυτό τους. Μετά από αυτή την προθεσμία, έβαλαν όριο τέσσερις ακόμη μέρες, για να καπνίσουν τώ τελευταία τσιγάρα της ζωής τους —όπως έλπιζαν— και να συνήθισουν στην ι-δέα της στερήσεώς τους.

Στις τέσσερις αυτές μέρες, άπολαμβάν-να κάθε ένα από τώ τσιγάρα που καπνίζα, γράφει ο ένας από τους ξη-γιατρούς σε περιοδικό άπου δημοσιεύει στοιχεία και έντυπώσεις από τώ πείραμα τους. Κι' όταν, βέκα λεπτά πριν από τη λήξή της τετρα-μέρης προθεσμίας έβαλα στο στόμα μου τώ τελευταίο τσιγάρο, έννοιωσα σαν να άποχαιρετούσα έναν πιστό σύντροφο.

Οι έφτα έχθροι που καπνού είχαν άποφασίσει να συναντώνται τουλάχιστον μία φορά την ήμερα και να ανταλλάσσουν γνώ-μες και συμβουλές πάνω στην πορεία τώ αγώνα τους. Έπειδή ξέρουν πόσο ρόλο παίζει ή ψυχολογική έπίδρασι, άποφάσι-σαν να μην περιτρονήσουν όποιον θα τύ-χαινε να μην κρατήση την ύπόσχεσή του. Και είχαν σκοπό να βοηθώ ο ένας τόν άλλο με κάθε τρόπο στο δύσκολο αγώνα τους με τη νικοτίνη.

Ο ένας από τους γιατρούς, θέλησε να μελετήση καλά την εξέλιξη τώ αγώνος τους και κρατήσε ήμερολόγιο, όπου σημείωνε τις σκέψεις, τώ αίσθήματα και τις άντι-

δράσεις του. Διαβάζοντας κανείς τώ ήμερολόγιο αυτό, παρακολουθεί την δραματι-κή πορεία τώ αγώνα και βγάζει χρήσιμα συμπεράσματα για τόν τρόπο, με τον ό-ποιο οι έφτα αυτοί άνθρωποι καταπολέμη-σαν μία μακροχρόνια συνήθεια.

«Νοιώθω ένα κενό και είμαι κάπως σαν χαμένος, έγραψε την πρώτη ήμερα ο Άγγ-λος γιατρός στο ήμερολόγιο. Τρώω πολ-λά γλυκά, που όμως δεν άντικαθιστούν τώ τσιγάρο.

»Δεύτερη ήμερα. Κοιμήθηκα καλά, αλλά ή μέρα που πέρασε ήταν τρομερή. Κατέ-βαλα τεράστιες προσπάθειες για να νι-κήσω τη διάθεσι που μου έρχόταν κάθε τό-σο να τραβήξω έστω και μία ρουφηξιά. Συνάντησα τόν Υ... Ήταν χλωμός και πι-στεύει ότι δεν θα άντέξουμε ως τώ τέλος. Μου ζήτησε να μείνουμε για λίγο στο spi-τι του και σε λίγο ήρθαν και άλλοι τρεις από την ομάδα. Ήταν όλοι ανήσυχoi και περπάσαμε άρκετη ώρα αναλύοντας τώ συμ-πτώματα και τώ αίσθήματά μας.

»Τρίτη ήμερα. Κρατάω ακόμη την άπό-φασί μου, αλλά είναι δύσκολο. Κάνω σαν πεινασμένος για μία ρουφηξιά, ίδιως μετά από κάθε γεύμα. Οι άλλοι που συνάντη-σα έχουν χάσει τώ κέφι τους. Οι συζητή-σεις μας στρέφονται γύρω από τώ τσιγάρο και προσπαθώμε να βρούμε έπιστημονικά δεδομένα, για να παρηγορηθώμε ότι θα πετύχουμε. Διαπιστώνω ότι βοηθάει πολύ να άκούς τώ βάσανα και τους αγώνες των άλλων.

»Τετάρτη ήμερα. Θα μπορούσε να είναι και χειρότερη. Πρόσθεξα ότι έμαθα στην τσέπη μου για τσιγάρο άρκετές φορές. Στην άπομνηή συνάντησι με τους άλλους, ήμαστε όλοι κάπως πιο εύθυμοι, αλλά ή-ταν όλοφάνερη ή έπιθυμία που νοιώθαμε για τώ τσιγάρο.

»Εκτη ήμερα. Διαπίστωσα ότι τώ άπό-γευμα είναι ή χειρότερη ώρα. Η γυναίκα μου έλειπε. Πήρα ένα από τώ τσιγάρα της και τώβαλα στο στόμα μου. Έκλεινη τη σι-γυή κτύπησε τώ τηλέφωνο. Ήταν ο Υ... και όταν τώ τώ είπα για τώ τσιγάρο, με συμ-βούλεψε να τώ άνάχω. Μιλήσαμε άρκετη ώρα, αλλά τελικά δεν τώ άναχα.

»Δεκάτη ήμερα. Η σκέψή τώ τσιγάρ-δεν μ' ένοχλεί, εκτός από τις περιπτώσεις που περπατώ ή βρίσκομαι μόνος και είμαι στενοχωρημένος. Ο βήχας σταματάει και ή όρεξή, ή γεύσι και ή όσφρηση μου είναι πολύ καλύτερες από πριν. Ο Κ... όμολό-γησε ότι χτες τώ βράδυ καπνίσει. Ο Μ... δήλωσε ότι και κείνος κάπνισσε προχτές, αλλά ότι είχε σκοπό να μάς τώ κρύψει. Άποφασίσαμε ότι κάθε Σάββατο και Κυρια-κή μπορούμε να καπνίζουμε από ένα τσι-γάρο.

»Δωδεκάτη ήμερα. Καπνίσα τώ πρώτο. Οι πρώτες ρουφηξίες ήταν όνειρο, αλλά οι ύπόλοιπες όχι και τόσο όμορφες.

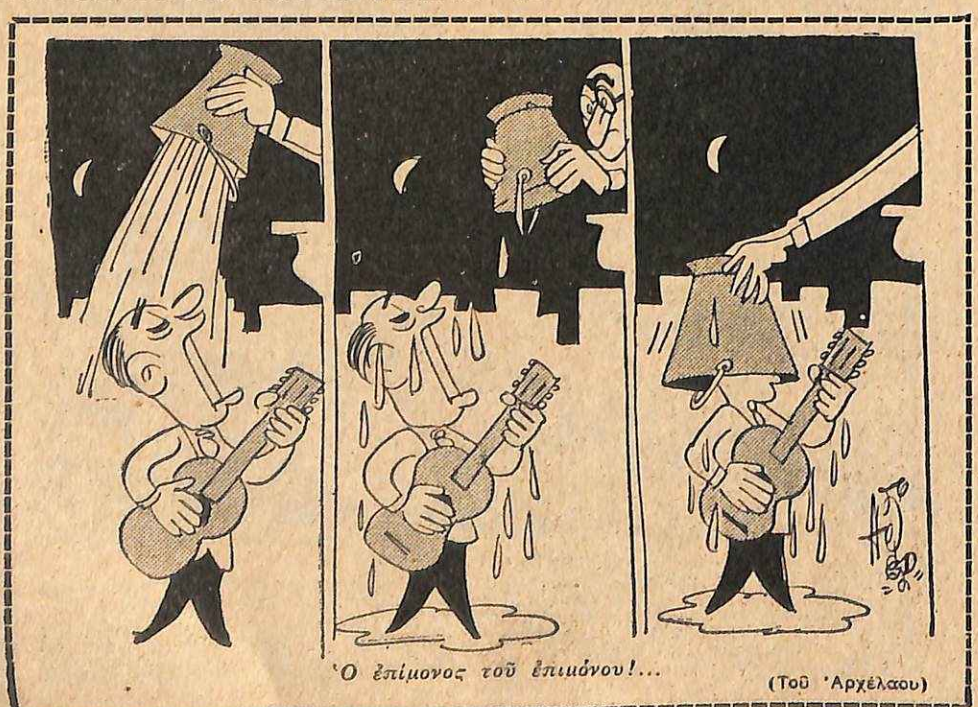
»14η ήμερα. Συμφωνήσαμε ότι οι έξαίρε-σεις —τά δυό τσιγάρα που καπνίσαμε τώ Σάββατο και Κυριακή— είναι έπικίνδυνες και δεν βοηθώμε τώ σκοπό μας. Διατρέχουμε ακόμη τόν κίνδυνο να ύποκύψουμε στον πειρασμό.

»Βρισκόμαστε τώρα στην 21η ήμερα ά-πό τότε που κόψαμε τώ τσιγάρο και είμα-στε άποφασισμένοι να φέρουμε σε πέρας τώ σχέδιό μας. Είμαστε ακόμη στην αρχή αλλά βασίζουμε πολλές έλπίδες στην κοινή άμυνα.

»Ο καιρός που έχω κόψει τώ τσιγάρο είναι λίγος και αν μου ζητούσαν να δώσω συμβουλές, θα βρισκόμουν σε δύσκολη θέσι.

»Είμαι όμως βεβαίως ότι τώ γεγονός πως δεν αγωνίζομαι μόνος, αλλά ύπάρχουν δίπλα μου και άλλοι με τόν ίδιο σκοπό, με βοηθάει από να κατανικήσω την άδυνα-μία μου. Έπί πλέον, νοιώθω ότι θα έκανα πρόδοσι, αν βάφαινα από τώ σκοπό μας και πιστεύω ότι και κείνους τους συγκρα-τεί άρκετά τώ ίδιο συναίσθημα.

»Έτσι, ή μόνη συμβουλή που θα μπο-ρούσα να δώσω με σιγουριά, είναι αυτή: Φτιάξτε μία ομάδα έχθρων τώ καπνού και άποφασίστε να κόψετε τώ τσιγάρο όλοι μαζί. Μ' αυτόν τόν τρόπο, αυξάνετε πολ-τίς πιθανότητες, που έχετε να έπιτύχετε.

Ο έπιμονος τώ έπιμόνου!... (Τού Άρχέλαου)

Ο Άλτσεο Ντοσσένα στο άτελιέ του, λίγες μέρες πριν από τον θάνατό του.

Ο ΓΛΥΠΤΗΣ ΠΟΥ ΕΦΤΙΑΧΝΕ... ἀρχαία ἀγάλματα

Τὰ ἀκριβοπλήρωναν τὰ μεγάλω-
τερα μουσεῖα καὶ οἱ πλεονεχ-
στες συλλέκτες τοῦ κόσμου, χωρίς οἱ
ἀρχαιολόγοι νὰ ὑποπτευθοῦν, ὅτι
ἦταν ἀπλὲς ἀπομιμήσεις

Τὸ μουσεῖο ἀρχαίας τέχνης τῆς
Νέας Υόρκης ἔχει ἀγοράσει ἐδῶ
καὶ λίγα χρόνια ἀπὸ ἓνα Ἱταλὸ ἀρ-
χαιοπώλη γιὰ 58 χιλιάδες δολλάρια
ἓνα ἀγαλμα τῆς θεᾶς Ἀρτέμι-
δος, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη τῶν ἀρ-
χαιολόγων εἶχε φτιαχτὴ τὸ 400 π.
Χ. Τὴν περασμένη, ὅμως, βδομάδα,
ἓνας Ἱταλὸς δημοσιογράφος ποὺ
τὸ εἶδε, ἀνοίξε τὰ μάτια τῶν ἀρ-
χαιολόγων καὶ τοὺς πληροφοροῦσε
ὅτι τὸ ἀγαλμα αὐτὸ εἶχε φτιαχτὴ
μῶλις τὸ... 1936 κί ὅτι ὁ γλύπτης
τοῦ δὲν ἦταν κανένας ἀρχαῖος Ἀ-
θηναῖος, ἀλλὰ ὁ διαβόητος Ἱταλὸς
ἀπομιμητὴς ἀρχαίων ἀριστουργη-
μάτων Ἀλτσέο Ντοσσένα, ποὺ πέ-
θανε στὰ 1937.

Μ' αὐτὴ τὴν τελευταία ἀποκάλυ-
ψι ἀπάτης, ἦρθε ἐστὶ πάλι στὴν ἐ-
πικαιρότητα τὸ ὄνομα τοῦ Ἱταλοῦ
αὐτοῦ γλύπτη, ποὺ εἶχε γεμίσει τὰ
ἀρχαιοπωλεῖα τῆς Εὐρώπης, τὰ μου-
σεῖα καὶ τὰ μέγαρα τῶν πλουσίων
συλλεκτῶν μὲ ἀρχαία ἀγάλματα...
δικῆς του κατασκευῆς.

Ὁ Ἀλτσέο Ντοσσένα εἶχε γεννη-
θῇ στὴν Κρεμάννα τὸ 1878 κί, ἀπὸ
μικρὸ παιδί εἶχε δεῖξει σπάνιο τα-
λέντο στὴ γλυπτική.

Ἀφοῦ σπούδασε αὐτὴ τὴν τέχνη
στὴ σχολὴ καλῶν τεχνῶν τῆς Ρώ-
μης, προσελήφθη σ' ἓνα μεγάλο
μαρμαράδικο.

Στὶς ἄρες, ποὺ δὲν εἶχε δουλειά,
τοῦ ἄρεσε νὰ μιμῆται ἀρχαία γλυ-
πτικά ἀριστουργήματα.

Ἐπειδὴ, λοιπόν, στὸ μεταξύ εἶχε
φτιαχτεῖ οἰκογένεια κί ὁ μισθὸς, ποὺ
ἔπαιρνε στὸ μαρμαράδικο, δὲν τοῦ
ἔφτανε γιὰ νὰ τὴ συντηρῇ ἀνετά.
Τὸ κατέβηκε ἡ... μεγαλοφυΐα ἰδέα
τὸν βγάξῃ λεφτὰ ξεγελώνοντας τοὺς
ἀρχαιολόγους καὶ τοὺς κριτικούς τῆς
τέχνης μ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν δη-
μιουργημάτων του, πασσαρώνοντας
τοὺς δηλαδὴ δικὰ τὸν ἀρχαιοπρεπῆ
γλυπτικὰ ἔργα γιὰ αὐθεντικὰ προί-
κτα τῆς ἀρχαίας τέχνης.

Συνεννοήθηκε, λοιπόν, μὲ δύο με-
γάλους ἀρχαιοπώλες τῆς Ρώμης, ποὺ

ἀνέλαβαν τὸ πλάσιμο τῶν κί-
βδων αὐτῶν ἀγαλμάτων στὰ μου-
σεῖα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερι-
κῆς, καθὼς καὶ στοὺς συλλέκτες.
Οἱ δύο ἀρχαιοπώλες, ποὺ εἶχαν
εὐρύτατο κύκλο γνωριμιῶν, ἔκαναν
μ' αὐτὸν τὸν τρόπο χρυσὲς δουλειές
καὶ παρ' ὅλη τὴν τὸλμη δὲν
βρέθηκε οὔτε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαιο-
λόγους καὶ τοὺς εἰδικούς, ποὺ νὰ ὑ-
ποψιαστῇ τὴν ἀπάτη.

Ἀρχαιολόγοι διειδυοὺς φήμης, σὰν
τὸν Ἱταλὸ μαρκήσιο Σόμμι, τοὺς
Γερμανοὺς φὸν Μπόντε καὶ Χάλν-
τελν, τὸν Ἀγγλο Πέρκινς καὶ τὸν
Ἀμερικανὸ Πάρσονς, ἔπесαν μαζί
μ' ἓνα ὁλόκληρο πλῆθος ἄλλων συνα-
δέλφων τους, κατ' ἄνωγαν φήμης, θύ-
ματα αὐτῆς τῆς πλαστογραφίας.

Ἀπὸ τὰ ποσοστὰ, ποὺ τοῦ ἔδιναν
οἱ δύο ἀρχαιοπώλες, ὁ Ἀλτσέο
Ντοσσένα ἔκανε κί αὐτὸς στὸ με-
ταξὺ μὴ στρογγυλὴ περιουσία καὶ
συνέχιζε γιὰ πολλὰ χρόνια αὐτὴ τὴν
τόσο προσοδοφόρο, ἀλλὰ κί ἐπικίν-
δυη δουλειά.

Ἡ τέχνη, μὲ τὴν ὁποία ἐμιμεῖτο
τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ ἄλλα γλυπτὰ
κάθε ἐποχῆς καὶ κάθε τόπου, ὑπῆρ-
ξε πραγματικὰ ἀξιοθαύμαστη καὶ
οἱ γκάρες τῶν εἰδικῶν, ποὺ τὰ ἐξε-
τάζαν, δὲν ἦταν παρὰ ἀναποφει-
κτες. Καὶ τὸ πῶς ἐμπειρο μάτι, θά-
ταν ἀδύνατο νὰ διαπιστῶσιν τὴν ἀ-
πάτη, γιὰτί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τελεία
μίμησι τῆς κάθε τεχνουργίας, ὁ
Ἀλτσέο Ντοσσένα εἶχε βρῇ τὸν τρό-
πο κί ἔκανε νὰ φαίνεται κί αὐτὸ ἀ-
κόμη τὸ μάρμαρο τῶν ἀγαλμάτων
τὸν σὰν νάχε μείνει αἰῶνες πολλοὺς
μέσα στὸ χῶμα.

Στὸ ἐργαστήριό του, εἶχε ἀπ' ἑ-
ξω μὴ δεκάμεν καὶ μέγα σ' αὐτὴ
ἔχυνε ὑγρὰ δικῆς του συνθέσεως,
στὰ ὁποῖα βοῦτοῦσε κάθε ἀγαλμα,
ποὺ ἐφτιαχνε. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ τό...
βάψισμα, τὸ ἀγαλμα ἔδιναι ἀρ-
χαῖο! Τὸ μάρμαρο ἔπαιρνε τὴν ἀπό-
χρωσι καὶ τὴ διάβρωσι, ποὺ τοῦ δί-
νει ἡ πολυκαιρία, ὅταν μείνῃ θαμμέ-
νο στὴ γῆ. Ἐτσι, λοιπόν, ἦταν ὁλο-
τελὴ ἀδύνατο νὰ μυριστῇ κανεῖς ἀ-
πὸ τοὺς εἰδικούς, ἀκόμη καὶ τοὺς
πῶς ἐμπειροῦς, τὴν ἀπάτη.

Ὡστόσο, δὲν ἄργησε νάρθῃ ἡ μέ-
ρα, ποὺ τὸ μυστικὸ ἀποκαλύφθηκε.
Οἱ ἀρχαιοπώλες τσακώθηκαν μὲ τὸν
Ντοσσένα, ποὺ τοὺς ζητοῦσε μεγα-
λύτερα ποσοστὰ καὶ σταμάτησαν νὰ
τοῦ κάνουν παραγγελίες. Ἐκεῖνος,
τότε, γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ, φανέρω-
σε μόνος του τὶ ἔκανε μαζί τους ὡς
τότε. Ἐπειδὴ, ὅμως, δὲν ὑπῆρχαν
στὰ χέρια τους ἀποδείξεις πληρω-
μῆς τοῦ Ντοσσένα, γιὰτί τὸν πλη-
ρωναν χωρὶς τιμολόγια, οἱ ἀρχαιο-
πώλες δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν καθί-
σουν στὸ σκαμνὶ ὡς συνένοχοι τους.
Ἀλλὰ κί ἔκεινος δὲν μπόρεσε νὰ
τοὺς ἐκδικηθῇ. Γιὰτί ἄφησε μὲν νὰ
κυκλοφορήσῃ ἡ διάδοσι γιὰ τὴν ἀ-
πάτη, ἀλλὰ δὲν τοὺς κατήγγειλε.

Ἐνα-ἓνα τότε τὰ μουσεῖα τῆς
Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, καθὼς
κί οἱ συλλέκτες, ποὺ εἶχαν κάνει ἀ-
γορὲς ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀρχαιο-
πώλες τῆς Ρώμης, ἔρριξαν στὰ ὑπό-
γειά τους τὰ... ἀρχαία ἀγάλματα.

Μερικά, ὅμως, ἀπ' αὐτὰ, ποὺ εἶ-
χαν πωληθῇ ἀπὸ δεύτερο χερί, ἐ-
μείναν στὴ θεοὶ τους, γιὰτί κανεῖς
δὲν ὑποπτεύεται πὼς προέρχονται
ἀπὸ τοὺς δύο Ἱταλοὺς ἀρχαιοπώ-
λες, ποὺ συνεργάζονταν μὲ τὸν
Ντοσσένα.

Καὶ κάθε τόσο ἀπὸ τυχαία σύμ-
πτωσι, ἀποκαλύπτεται καὶ γιὰ κά-
ποιο ἀπ' αὐτὰ ἡ ἀλήθεια. Αὐτὸ συνέ-
βηκε καὶ μὲ τὴν Ἀρτέμι τῆς Νέας
Υόρκης, ποὺ τὴν περασμένη βδομά-
δα τὴν εἶδε ἓνας Ἱταλὸς δημοσιο-
γράφος καὶ θυμῆκε πὼς εἶχε κά-
νει τὴ γνωριμία τῆς γιὰ πρώτη φο-
ρά, ἐδῶ καὶ ἄρκετα χρόνια, στὸ ἐρ-
γαστήριό τοῦ φίλου του Ντοσσένα.

Ἐνα κρυφὸ εἰδύλλιο τῆς «ΤΡΕΛΛΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ»

Ὁ Βεῖγκαν ἦταν γυιὸς τῆς Καρλόττας τοῦ Με-
ξικού:

Ὅταν τὸ 1927 πέθανε στὸν πύργο τοῦ Λαίκεν
(Βέλγιο) ἡ τραγικὴ αὐτοκράτειρα τοῦ Μεξικικοῦ Καρ-
λόττα, σὲ ἡλικία 88 χρόνων, τρελλὴ καὶ ξεχασμένη
ἀπὸ ὅλους, ἓνας ἄνθρωπος ἔτρεξε ἀπὸ τὴ Γαλλία
γιὰ νὰ παραστή τὴν κηδεῖα τῆς: ὁ στρατάρχης Μά-
ξιμος Βεῖγκαν. Ἡ σπουδὴ τοῦ Γάλλου στρατάρχου
νὰ τρέξῃ στὴν κηδεῖα τῆς καὶ τὸ βαρὺ πένθος ποὺ
κράτησε γιὰ τὸ θάνατό τῆς ἐνίσχυσε τὶς φήμες ὅτι
ὁ Βεῖγκαν ἦταν γυιὸς τῆς Καρλόττας.

Ἡ τραγικὴ αὐτοκράτειρα εἶχε φύγει στὶς 8 Ἰ-
ουλίου 1866 ἀπὸ τὸ Μεξικὸ γιὰ νὰ τρέξῃ στὴν Εὐ-
ρώπη, ὅπου ἐλπίζε νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Εὐ-
ρωπαίων ἡγεμόνων ὑπὲρ τοῦ κινδυνεύοντος Μαξιμι-
λιανου. Ἀλλ' ὁ Ναπολεὼν 3ος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶ-
χε κἀμει τὸ Μαξιμιλιανὸ αὐτοκράτορα γιὰ νὰ ἐξυπη-
ρέτησῃ τὶς προσωπικὲς βλῆψεις καὶ τὰ συμφέροντά
του, τῆς ἀρνήθηκε κάθε βοήθεια. Τὸ ἴδιο ἀκαρπ-
ἐμειναν καὶ τὰ διαθήματα ποὺ ἔκανε στὸν ἀδελφὸ
τοῦ Μαξιμιλιανου, Φραγκίσκο-Ἰωσήφ.

Ὅλοι, λοιπόν, ἐγκατέλειπαν τὸν Μαξιμιλιανὸ!
Καί, στὸ μεταξύ, τὰ στρατεύματα τοῦ Χουαρὲξ ἔ-
σφιγγαν ὁλοένα καὶ περισσότερο τὸν κλοιὸ τους
γύρω στὸ Κερετάρο, ὅπου εἶχε καταφύγει ὁ αὐτο-
κράτωρ μὲ τὰ ἐλάχιστα στρατεύματά του.

Ἡ δυστυχισμένη αὐτοκράτειρα κατέφυγε τέλος,
στὸν Πάπα Πίο 9ο. Κί' ἐκεῖ, σὲ μὴ συνομιλία ποὺ
εἶχε μαζί του, ἐφανίστηκαν τὰ πρῶτα συμπτώμα-
τα τῆς τρέλλας τῆς. Τὴν ἔκλεισαν ἀπὸ τότε στὸν
πύργο τοῦ Λαίκεν, στὸ Βέλγιο, ὅπου, ἀρκετοὺς μῆ-
νες ἀργότερα, ὁ καρδινάλιος Ντεσάν τῆς ἀνήγγειλε
τὸν τουφεκισμό τοῦ Μαξιμιλιανου.

Ἡ Καρλόττα ἔκλαψε πολὺ, ἔγραψε ὁ ἀδελφός τῆς
Βασιλῆας τοῦ Βελγίου Λεοπόλδος ὁ 2ος σ' ἓνα
γράμμα του πρὸς τὸ δούκα τοῦ Νεμουρ, ντυθῆκε
ἀμέσως πένθιμα καὶ πῆγε στὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἐ-
ξωμολογήθηκε καὶ ἐκοινώνησε.

Ἀλλ' ἦταν ἓνα φωτεινὸν διάλειμμα, ὅπως ἀπο-
καλοῦν οἱ ἐπιστήμονες τὶς παροδικὲς ἀναλαμπές
τοῦ λογικοῦ στοὺς τρελλούς. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ
τρέλλα τῆς τὴν ξανάπιασε.

Φαίνεται, ὡστόσο, ὅτι σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ «φω-
τεινὰ διαλείμματα», ἡ Καρλόττα αἰσθάνθηκε ἓνα πα-
ράφορο αἶσθημα γιὰ κάποιον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους
τοῦ πύργου, ποὺ ἐμοιάζε μὲ τὸ Μαξιμιλιανὸ.

Οἱ ἱατροὶ ποὺ τὴν παρακολουθοῦσαν εὐνόησαν ἡ
ἀποσπῆσθε δὲν ἐμπόδιζαν αὐτὸ τὸ αἶσθημα καὶ ἔ-
τσι, ἦρθε στὸν κόσμὸ ἓνα ἀγόρι, ποὺ ὁ βασιλῆας
Λεοπόλδος πῆρε ἀμέσως ὑπὸ τὴν προστασία του. Τὸ
ἀγόρι αὐτὸ ἦταν ὁ Μάξιμος Βεῖγκαν.

Υπάρχει ὅμως καὶ ἄλλη ἐκδοχὴ. Ὁ βασιλῆας
Λεοπόλδος εἶχε, ὡς γνωστὸν, μεγάλη ἀδυναμία στὸ
ὄρατο φύλο. Οἱ ἐρωτὲς του μὲ τὴν περιφημὴ Κλεὸ
ντὲ Μερὸντ ἀσχολήσαν ἄλλοτε ὁλόκληρο τὸν εὐ-
ρωπαϊκὸ τύπο.

Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν ἐκδοχὴ, λοιπόν, ὁ ἐρωτὸλ-
ητος βασιλῆας αἰσθάνθηκε κάποτε ἓνα φλογερὸ πά-
θος γιὰ μὴ νεαρὴ μοῖδιτσα, ποὺ πῆγε στὰ ἀνάκτο-
ρα γιὰ νὰ προβάρῃ ἓνα φόρεμα στὴ βασιλίσσα. Ὁ
Λεοπόλδος ἀνέβηκε σ' ἓνα ὑποσπαστήριό του νὰ τὴν
παρακολουθήσῃ καὶ νὰ μάθῃ κάθε τι γι' αὐτήν.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες, ἡ μοῖδιτσα αὐ-
τὴ, ποὺ λεγόταν Καρλόττα Βεῖγκαν, ἄφησε τὸν οἶκο
μῶδας, ὅπου ἐργαζόταν καὶ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ
σὲ μὴ κομψὴ ἐπαυλὶ, σὲ κάποιο προάστιο τῶν Βρυ-
ξελλῶν. Ὁ βασιλῆας Λεοπόλδος τὴν ἐπισκεπτόταν
συχνὰ ἐκεῖ.

Ἀπὸ τὸ βασιλικὸ αὐτὸ εἰδύλλιο γεννήθηκε ὁ Μά-
ξιμος Βεῖγκαν. Ὅπως κί' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ
γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ βασιλῆας Λεοπόλδος πῆρε ὑπὸ
τὴν προστασία του αὐτὸ τὸ παιδί. Κί' ὅταν μεγάλω-
σε τὸ ἔστειλε νὰ σπουδᾷσῃ στὴ στρατιωτικὴ σχολὴ
τοῦ Σαιν-Σύρ, στὴ Γαλλία.

Ὁ Βεῖγκαν διακρίθηκε ὡς στρατιωτικὸς καὶ κα-
τὰ τὸ δεύτερο παγκόσμιον πόλεμο εἶχε διοριστῇ ἀρ-
χιστράτηγος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Θεωρήθηκε, ὅ-
μως, ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἥττα τῶν γαλλικῶν δυνά-
μεων καὶ μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου παρε-
πέμφθη σὲ δίκη. Ἀλλ' ἡ δίκη αὐτὴ δὲν ἐγένε, γιὰτί ἡ
ἐναντίον του κατηγορία ἀποδείχθηκε ἀσύστατη. Τὸ
ἀξιοσημείωτο, λοιπόν, εἶναι τὸ ἔξης: Κατὰ τὸ προ-
δικαστικὸ στάδιο ἐζητήθη ἓνα πιστοποιητικὸ τῆς γεν-
νήσεώς του. Ἀλλ' ἡ ἔρευνα ποὺ ἐγένε στὶς Βρυξε-
λλες ἀπέδειξε ὅτι τὸ σχετικὸ φύλλο τοῦ μητρώου εἶχε
κοπῇ ὁλόκληρο. Ποῖος τὸ εἶχε κοπῇ; Κάποιος, ἀ-
σφαλῶς, ποὺ εἶχε συμφέρον νὰ μὴ γνωστοῦν οἱ λε-
πομέρειες τῆς γεννήσεως τοῦ Βεῖγκαν.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ "ΚΑΦΕ-ΣΑΝΤΑΝ,, ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Οἱ Βιεννέζες «Τοῦμπλες» καὶ ἡ περιφορὰ τοῦ δίσκου στὴν πλατεία

ΕΝΑ εἶδος κέντρων διασκεδάσεως ποὺ τείνει νὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ τὴν
ἐλληνικὴ πρωτεύουσα εἶναι τὰ καμπαρέ. Πρὶν ἀπὸ 25 ἢ 30 χρό-
νια ἡ πολὺ μικρότερη τότε Ἀθῆνα εἶχε τρία καὶ τέσσερα καμπαρέ
πολυτελεῖας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δευτέρως τάξεως, ποὺ ἦταν στὴν Ὀ-
μονοῖα καὶ στοὺς γύρω δρόμους. Σήμερα μόλις ἓνα καμπαρέ τῆς προ-
κοπῆς κατορθώνει νὰ ἐπιβῇ καὶ ὅταν συμβῇ νὰ ἐμφανιστῇ καὶ δεύτερο
θὰ κλείσῃ σὲ λίγες ἐβδομάδες ἀπὸ ἔλλειψι πελατείας.

Ἡ ἱστορία τῶν καμπαρέ στὴν Ἀθῆνα ἡ τῶν «καφέ-σαντάν», ὅπως
τὰ ἔλεγαν οἱ παλαιότεροι Ἀθηναῖοι ἀρχίζει κυρίως ἀπὸ τὸ 1871, ὅ-
ταν ἐμφανίστηκε τὸ πρῶτο ἀξιόλογο θέαμα τοῦ εἶδους αὐτοῦ σ' ἓνα
ἀπὸ τὰ μικρὰ θεατράκια τοῦ Ἰλισσοῦ. Καὶ λειτουργοῦσαν τρία «παρι-
λίσις» θεάτρα τὸ 1872, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ μὴ ἐφημερίδα τῆς
ἐποχῆς: τὸ «Ἄντρον τῶν Νυμφῶν», ποὺ ἦταν καὶ τὸ παλαιότερο, ὁ
«Κήπος τῶν Ἰλισσίδων Μουσῶν» καὶ ἀντικρὺ τούτων, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς
ὁχθῆς τοῦ Ἰλισσοῦ, ὁ «Κήπος τῶν Χαρίτων».

Ἐγράψαμε καὶ σὰ παλαιότερο σημείωμα γιὰ τὰ θεάτρα τοῦ Ἰλι-
σου (κοντὰ στὶς Στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς) ποὺ συγκεντρώναν τὰ
καλοκαίρια, τὶς τελευταῖες δεκαετίες τοῦ περασμένου αἰῶνος, τὸ ἀθη-
ναϊκὸ κοινὸ σὲ πραγματικὲς παννυχίδες, μὲ δράματα καὶ κωμωδίες
ποὺ ἔδιναν. Τὸ ἐκινῆμα τοὺς ὅμως δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ σοβαρὸ θέατρο,
ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ καὶ μάλιστα τὸ ἐλαφρότατο, ἂν κρίνωμε ἀπὸ τὰ
σχόλια τῶν τότε ἐφημερίδων.

Σ' ἓνα, λοιπόν, ἀπὸ τὰ θεατράκια αὐτὰ ἐμφανίστηκε ἓνας αὐτοσχέ-
διος θίασος ποικιλίαν-εἶδος «βαριετέ»-μὲ ξένες ἀρτίστες ποὺ ἐ-
φρόντιζε νὰ διασκεδάσῃ τὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ μὲ τραγούδια, χοροὺς καὶ
νυμνέρα.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ πρώτου αὐτοῦ «καφέ-σαντάν», ὅπως τὸ ἐβάφτι-
σαν οἱ ἐφημερίδες, ὑπῆρξε θριαμβευτικὴ. Ἀπὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου

μέχρι βαθεῖας νυκτὸς, ἔγρα-
φε μὴ ἐφημερίδα τῆς ἐπο-
χῆς, τὸ ἀνθεμὸν τῆς ἀθη-
ναϊκῆς κοινωνίας, πάσης ἡ-
λικίας καὶ τάξεως καὶ παν-
τὸς γένους καὶ φύλου, ἐκζη-
τοῦσιν ἴσιν καὶ ἀπαλλαγὴν
τῶν πόνων αὐτῶν εἰς τὰς
μολπὰς καὶ τὰ ἀσματα ἡδυ-
φώνων καὶ καλλισφύρων σύλ-
λητρίδων καὶ ὀρχηστρίδων ἐκ
Βοηθίας, Γαλλίας καὶ Ἰ-
ταλίας».

Τὸ πρῶτο «καφέ-σαντάν»
τὸ ἀκολούθησαν ἀμέσως ἄλ-
λα καὶ τὸ 1872 βρισκόμα-
ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ
Ἰλισσοῦ, νὰ λειτουργοῦν πα-
ρόμοια κέντρα διασκεδάσεως
στὸ Νέο Φάληρο καὶ στὴν
πλατεία τῆς Ὀμονοίας.

Ἐκεῖνο ποὺ τραβοῦσε πε-
ρισσότερο τοὺς Ἀθηναίους
στὰ κέντρα αὐτὰ δὲν ἦταν
τόσο οἱ μουσικὲς καὶ χορευ-
τικὲς ἐπιτυχίες τῶν κυρίων
τοῦ «καφέ-σαντάν», ἀλλὰ ἡ
κάπως τολμηρὴ ἐμφανισί-
τους στὸ παλκοσενίκο τοῦ
θεάτρου. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἦ-
ταν φυσικὸ, ἂν λάβῃ κανεῖς
ὑπ' ὄψιν, τοῦ ὅτι τὴν ἐποχὴν
ἐκείνη ἐθεωροῦτο ἐξαιρετικὴ
τύχη νὰ ἰδῇ κανεῖς τὸν... ἀ-
στράγαλο διερχομένης κυ-
ρίας.

Τὴν κατοικίαν τῶν ἀρ-
χαίων Νυμφῶν παρὰ τὸ Ἄν-
τρον, ἔγραψε ἓνας χρονικο-
γράφος τοῦ 1871, ἐκεῖ εἰς
τὸν καλλιόροον Ἰλισσοῦ, ἐ-
τέλασαν νύμφαι νεαί, ξανθαὶ
τὴν κόμην καὶ ψυχραὶ τὴν
καρδίαν, ἀπόγονοι Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου καὶ τοῦ Ἐρasmus.

Καὶ ἓνας ἄλλος ἐσαύριζε σὲ μακρότατο ποίημα τὴν ἐμφάνισι τοῦ
πρώτου καφέ-σαντάν στὸ παρλιόσιον θέατρο. Παραθέτομε τούς πρῶ-
τους στίχους:

«Τίς δὲν γνωρίζει σήμερον τὴν νέαν τευτονίδα
ἥτις πληροὶ τὸν Ἰλισσοῦ φωνῶν μελωδικῶν
καὶ ἥτις τῶσαν καρδίαν θερμῶν κρατεῖ τὴν κλειδα
συνταγματάρχης, στρατεῦμα θυμάτων διοικῶν;

Ἀπὸ τίς πρώτες ἀρτίστες ποὺ ἐμφανίστηκαν στὸ παρλιόσιον θεα-
τράκι ἦταν καὶ δύο Βιεννέζες τραγουδίστριες ποὺ ἐτερέλλαναν, κυ-
ριολεκτικὰ, τοὺς Ἀθηναίους. Ὁ κόσμος τὶς εἶχε βαφτίσει «οἱ Τοῦμ-
πλες» ἀπὸ ἓνα τραγουδάκι ποὺ ἔλεγαν μὲ τὴν ἐπωδὸ: «τοῦμπλα-λά,
τοῦμπλα-λά...»

Καὶ ἡ παρωνυμία «Τοῦμπλες» ἔμεινε κατόπιν καὶ γιὰ τίς ἄλλες ἀρ-
τίστες τοῦ τραγουδιοῦ ποὺ τὶς διαδεχθήκαν στὰ πρῶτα «καφέ-σαν-
τάν» τῆς παλαιᾶς Ἀθῆνας.

Καὶ ἦταν τόσο ὁ ἐνθουσιασμός καὶ οἱ «ἐκδηλώσεις» τοῦ κοινοῦ
πρὸς τίς Τοῦμπλες, ὥστε ὁ τότε φρούραρχος Ἀθηνῶν πρὸς ἀποφ-
γὴν ἐπεισοδίων καὶ ἀτάκτων εἶχε ὀρίσει ἐπιπλοστρατιωτικὸ ἀπόσπ-
σμα γιὰ νὰ τὶς συνοδεύῃ ἀπὸ τὸ θέατρο στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔμεναν!

Οἱ κακὲς γλώσσες ἔλεγαν ὅτι ὁ φρούραρχος ἦταν ὁ ἴδιος «εταμιμ-
μένος» μὲ τὴ μία ἀπὸ τίς δύο Τοῦμπλες καὶ ὅτι τὰ στρατιωτικὰ μέ-
τρα ἐλαμβάνοντο «ἐν ἰδίῳ τοῦ... ἀσφαλείαν».

Θριαμβευτικὴ κάθε βράδυ ἦταν ἡ ἀνοχώρισι τῶν δύο «ἀστέρων»

ἀπὸ τὸ θέατρο «ἐν μέσω ἀνθῶν, ἐνθουσιῶντος πλῆθος καὶ τοῦ ἐπιπ-
λου στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος». Πράγμα ποὺ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία
σὲ χιουμαρίστα τῆς ἐποχῆς ν' ἀποθανατίσῃ τὶς ἐξόδους αὐτῆς καὶ
ἐμμετρῶς:

«Εἰς θρίαμβον τὰς φέρουσι, τὴν ἄμαξαν καλύπτουν
κί' αἱ Τοῦμπλαι οὐτε βλέμμα τῶν ἐφ' ὅλους τούτους ρίπτουν...»

Παραθέτομε ἀκόμη ἀπόσπασμα ἀπὸ σχετικὴ περιγραφή ποὺ δημο-
σιεύτηκε στὸ «Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον» τοῦ 1872:

«... Ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι, παιδιά, ἄνθρωποι πάσης τάξεως καὶ
παντὸς ἐπαγγέλματος καὶ αὐτοὶ ἐπὶ οἱ ψάλλται τῶν ἐκκλησιῶν, χά-
ριν βεβαίως τῆς τέχνης, τέρπονται στιφιδὸν ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν ὡς
εἰ μετεβάνον εἰς προσκύνημα, τὴν πρὸς τὸν Ἰλισσοῦ ἢ τὸ Φάληρον
ἀγούσαν. Ἐκεῖ ἐνθα ὁ ζῦθος ρεεὶ καὶ ἀδούσιν οἱ περικλεεῖς Τοῦμπλαι,
ἢ μὲν περιώνυμος Μαρίκα τὸ «Γέρο, γέρο...» ἢ «Ὁ σύμμος... μικρός...
μικρός... μικρός...» ἢ δὲ Ἄννα σοδωρῶτερα ἀσματα...».

Τὸ τραγῶδι κάθε ἀρτίστα ἀκολουθοῦσε ἡ «περιφορὰ» τοῦ δίσκου
στὴν πλατεία, ποὺ ἔδινε τὴν εὐκαιρία στοὺς θεατὰς νὰ ἐκφράσουν
κατὰ οὐσιαστικώτερον τρόπο τὸ θαυμασμὸ τους πρὸς τὴν τέχνη καὶ
ν' ἀπολαύσουν ἀπὸ κοντινὰ τοὺς... ξανθοὺς πειρασμούς. Καὶ ρίχνον-
ταν, πολλὰς φορὲς, σημαντικὰ ποσὰ μέσα στὸν περιφερόμενο δίσκο, μὲ
μοναδικὸ ἀντάλλαγμα κάποιο... μεδίσμα τῆς «εἰσπραττοῦσης καλλι-
τέχνιδος». Ἄν πιστέψωμε, μάλιστα, τὰ γραφόμενα κάποιας ἐφημερί-
δος τοῦ 1871, στὰ πρῶτα ἐκεῖνα καφέ-σαντάν τῆς Ἀθῆνας «ἀταλῶ-
σθαι ἐν β

Τρομερή γκάφα

Κυρία: Μήπως ζητούσε έμένα από τόν κύριο;

Υπηρέτρια: Όχι, κυρία, γιατί μου είπε πως ή κυρία που ζητάει είναι 40 χρόνων πάνω-κάτω...

Κυρία: Πολύ ωραία!... Τό απόγευμα σου δίνω άδεια να βγής έξω...

Υπηρέτρια: Ευχαριστώ, κυρία. Τού είπα μάλιστα ότι δεν είναι δυνατόν να είσαστε σείς ή κυρία που ζητάει, γιατί έσεις είσαστε παραπάνω από 50.

Η κυρία (αφρίζοντας): Τό απόγευμα που θα βγής, να κυττάξης να βρής κανένα άλλο σπίτι!...

Μά βρέ άδελφέ, δεν ύποφέρεσαι πιά! Δεν μπορείς να φυλάξης ούτε τό παραμικρό μυστικό!

Εγώ; Τρελλός είσαι; Έμένα, φίλε μου, ό,τι μου μπη από τό ένα αυτί... Βγαίνει από τό στόμα σου!

Γιάννης: Ό παντρεμένος βρίσκει-ται σε καλλίτερη θέση από τόν άνύπαν-τρο.

Φώτης: Γιατί;
Γιάννης: Γιατί φοβάται μονάχα τη δική του τη γυναίκα, ενώ ό άνύπαν-τρος τις φοβάται όλες...

Ό κ. Μ. απέκτησε δίδυμα. Τό εύ-τυχές γεγονός σπεύδει να τό αναγγείλη στους γονείς του με την έξης έπιστο-λή: «Σας γράφω βιαστικά ότι ή Έλέ-νη έγέννησε σήμερα δίδυμα. Προσεχώς περισσότερα...».

Ό έπισκέπτης: Λοιπόν, παλιέ μου φίλε, έσύ που είσαι χρόνια παντρε-μένος, πές μου ελικρινά τί με συμβου-λεύεις; Νά παντρευτώ ή να μην παν-τρευτώ;

Ό οίκοδεσπότης στη γυ-ναίκα του: Μαρίκα, πήγαινε έξω μια στιγμή!...

Άνηψιός: Θείε μου, ποιά ήμερα νομίζεις καλλίτερη για να κάμω τό γά-μο μου με τη Φιφή;

Θείος: Την Τρίτη παιδί μου. Γιατί άμα τύχη και τά ξυνίσης αργότερα με τη γυναίκα σου, θάχης τουλάχιστον να λές πως φταιει ή Τρίτη...

Κάποιος θέλει να νοικιάση ένα σπίτι στο Φάληρο.

Όταν τό έπισκέπτεται, βλέπει στην αύλη ένα κοττέτσι με καμμία είκοσαριά κόττες.

Δέν είναι σωστό, λέει στο νοικο-κύρη ναχέτε τό κοττέτσι δίπλα στο σπίτι.

Και γιατί σας παρακαλώ;

Γιατί είναι άθθυγιινό...

Μπα! Μη σας μέλη... τόσα χρό-νια τό έχω εδώ και ποτέ δεν έπαθαν καμμία άρρώστεια οί κόττες μου!...

Μανάβης: Κυττάξτε, κύριε, τά κεράσια!... Τί ωραίο κόκκινο χρώμα που έχουν!

Πελάτης: Μου φαίνεται πως κοκ-κίνισαν από τη... ντροπή τους, όταν ά-κουσαν πόσο τά πουλάς!...

Ό λοχαγός: Πάλι μέθυσες χτές; Δεν ντρέπεσαι; Τόσο καλός ύπαξιωμα-τικός και να μεθοκοπάς; Άν δεν είχες αυτό τό ελάττωμα, θά ήσουν όχι λοχίας, αλλά άνθυπασπιστής.

Ό λοχίας (γεμάτος κέφι): Μά, κύριε λοχαγέ, άμα πίνω γίνουαι... συν-ταγματάρχης!

— Τη φωτογραφία αυτή την έδω-λε ό προηγούμενος προϊστάμενός μου με τη δική του μηχανή!...

— Γκασόν, μια δέυτερη καρτέλα για τη δεσποινίδα!...

— Τί είπες, Κατίνα μου; Άγόρασες μη-χανή πλυσίματος παιτών; Καλά έκανες, ά-φού είσαι άνύπαντρη!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Άν έχουν σκάσει τά χέρια σας, γιατί τά βουτούσατε συχνά στο νερό, μεταχειρι-σθήτε μια συνταγή παλιά κι αποτελε-σματική:

Καμφορά σε σκόνη	5 γραμ.
Βάμμα βενζόης	10 »
Άλκοολά ντέ τυμ	3 »
Γλυκερίνη	100 »
Χοιρινό λίπος καθαρό	20 »

Προμηθεύστε τό λίπος άπ' τά κρεπω-λεία και τ' άλλα συστατικά άπ' τό φαρμα-κείο. Τά βάζετε σ' ένα πήλινο δοχείο και τά λιώνετε σε μπαιν-μαρί ή μέσα σε ζεστή στάχτη, ανακατεύοντας με ξύλινο κουτάλι. Όταν γίνη τελείως ύγρό τό μίγμα, τ' ά-δειάζετε σ' ένα πορσελάνινο δοχείο και τ' αφήνετε να κρυώσει. Τό σκεπάζετε ύστερα με σελοφάν ή με λαδόχαρτο και τό φυλά-τε σε καθαρό μέρος. Κάθε βράδυ, πριν κοι-μηθήτε, αλείφετε μ' αυτό τά χέρια σας. Θεραπεύει τά σκασίματα και τις χιονίστρες.

Γιά τά κουνουπια και τά έντομα

Γιά ν' αποφύγετε τά κόκκινα σημάδια ά-πό ταιπήματα κουνουπιών ή άλλων έντό-μων, τρίβετε τό δέρμα σας με τό έξης ύ-γρό, που είναι καταπραυντικό και άντιση-πτικό και συγχρόνως απομακρύνει τά έν-τομα:

Ξύδι από κόκκινο κρασί δράμμα	300
Άλκοολά ντέ λαβάντ γραμμάρια	500

Βάζετε να μουσκέψουν μέσα σ' αυτό τό ύγρό επί πολλές μέρες δυό φούχτες ξερά πέταλα τριαντάφυλλων, μια φούχτα φύλλα φασκομηλιάς φιλοτριμμένα και μερικά καρ-φιά γαρύφαλλα. Φιλτράρετε ύστερα και βά-ζετε τό ύγρό σε μπουκάλια καλά βουλω-μένα.

Όταν τά χέρια είναι κόκκινα και ξερά

Τά χέρια σας είναι κοκκινισμένα και ξε-ρά άπ' τις δουλειές του σπιτιού; Μπορείτε να τά μαλακώσετε με μια παλιά και δοκι-μασμένη συνταγή:

Άραδική γόμμα	10 γραμ.
Μέλι	50 »
Έλαιόλαδο	100 »
Γάλα άμυγδάλων	100 »
Βάμμα βενζόης	3 »
Άλκοολά ντέ σιτρών	3 »

Ανακατεύετε καλά. Ζεσταίνετε σε μπαιν-μαρί και φυλάτε την κρέμα αυτή σε βάζο. Μπορεί να σας χορηγήσει επί ένα χρόνο. Βάζετε κάθε φορά λίγη μονάχα, δση δο-κει για να μαλακώση τό δέρμα, μετά τό πλύσιμο.

Πώς προλαμβάνεται τό σκουριασμά

Γιά να προλάβετε τό σκουριασμά των σι-δερένιων μαγειρικών σκευών ή των μαχαι-ροπήρουων, που δεν χρησιμοποιείτε συχνά, τ' αλείφετε με τό έξης προστατευτικό μίγμα:

Λιώνετε σε μπαιν-μαρί 70 δράμμα άγνό κερι κι' άλλο τόσο έύγκι. Βγάζετε ύστερα τό δοχείο άπ' τη φωτιά και προσθέτετε, ά-νακατεύοντας συνεχώς, 100 δράμμα νέφτι, 100 δράμμα λάδια και 50 δράμμα πετρε-λαιο. Προσοχή όμως, γιατί τό νέφτι είναι εύφλεκτο!

Γιά κομφοτεχνήματα από φέρ-φορζέ, προτιμήστε μιάν άλλη συνταγή:

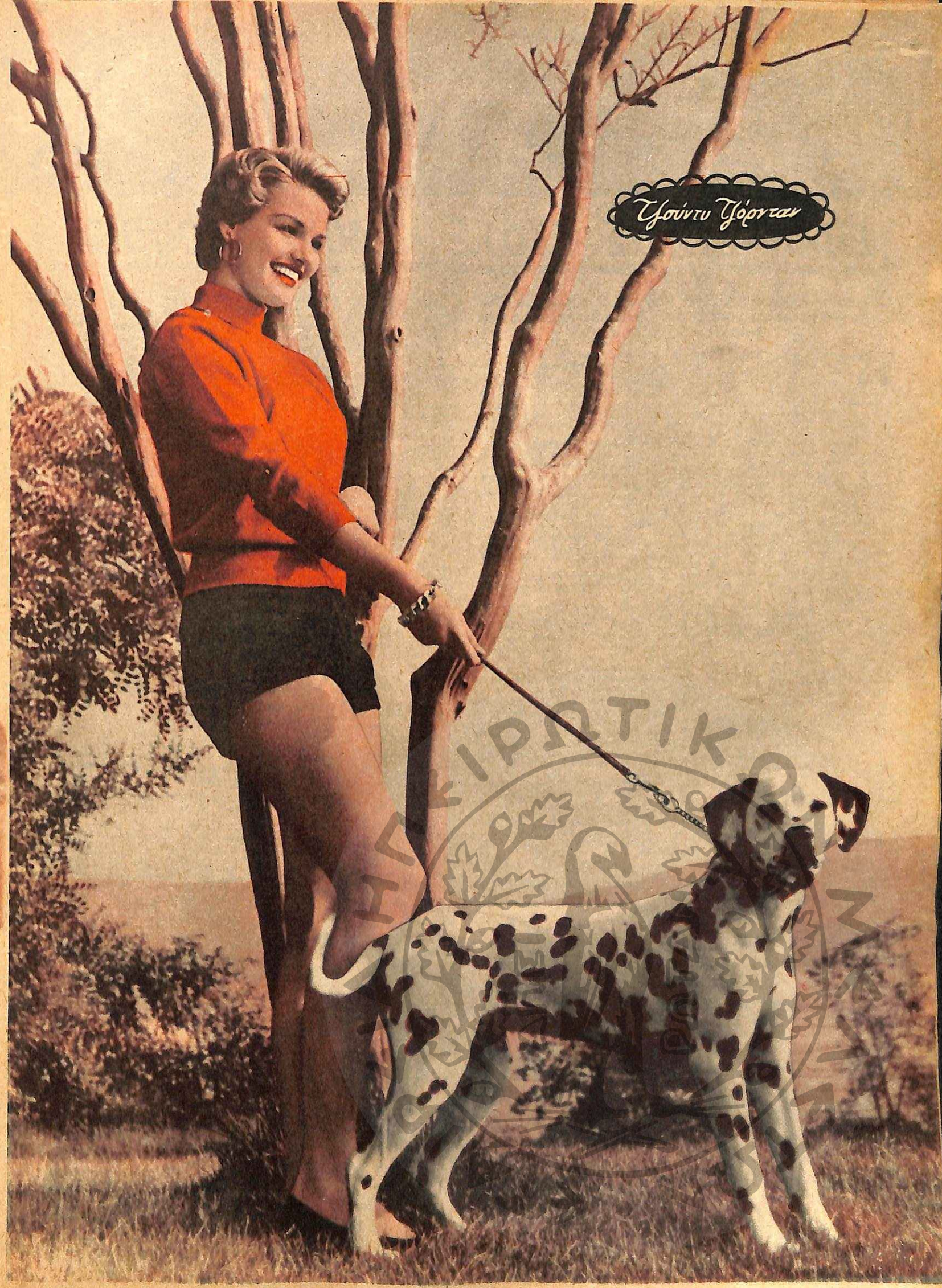
Λιώνετε σε μπαιν-μαρί 20 γραμμάρια κηρό Καρναούμπα (θά τόν βρήτε στα κι-ροπωλεία) και 15 γραμμάρια βαζελίνη. Προσθέτετε 10 γραμμάρια παραφίνη, 20 γραμμάρια βενζίνη, 20 γραμμάρια πετρε-λαιο και 15 γραμμάρια νέφτι. Αφήνετε να κρυώσει τό μίγμα και να πήξη κάπως. ύ-στερα προσθέτετε λίγη σκόνη γραφίτη κι' ανακατεύετε καλά, ώστε να πάρη τό μίγμα ένα χρώμα σίδηρου.

Καλοί τρόποι

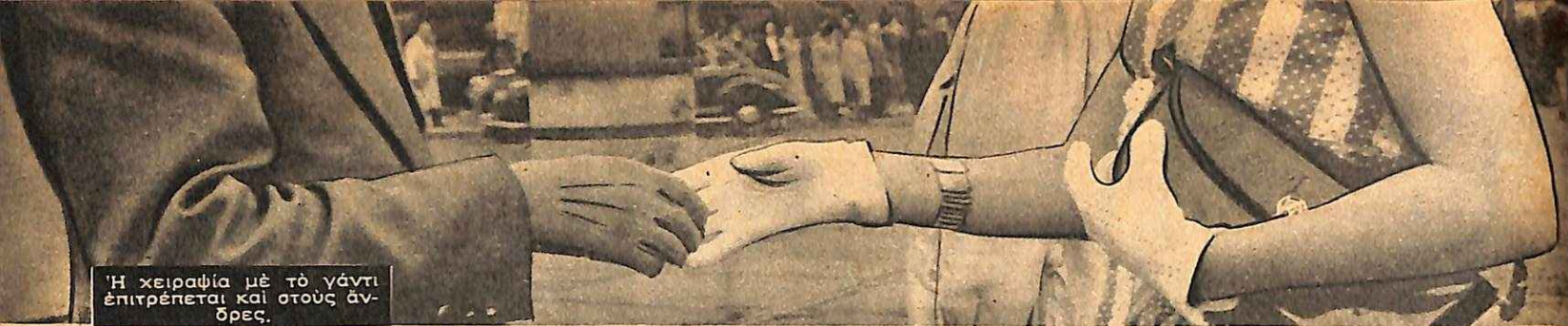
Όποιος λάβη ένα άγγελτήριο άρραβώ-νων και γνωρίζεται με τόν ένα μονάχα άπ' τούς μνηστευμένους, στέλνει σ' αυτόν τις εύχές του, με την παράκλησι να τις δια-δώσση και στον άλλο.

Άν λάβη άγγελτήριο γάμου, στέλνει τις εύχές του στο άντρόγυνο, στην καινούρ-για κατοικία του.

Γορίζοντας άπ' τό ταξίδι του γάμου, οι νεόνυμφοι πηγαίνουν να έπισκεφθούν τά πρόσωπα που έχουν οικειότητα μαζί τούς και που τά έπισκέπτονταν και πριν. Ευχα-ριστούν με μπιλιέτα όσους τούς έστειλαν λουλούδια, και με γράμματα εκείνους που τούς έστειλαν δώρα.

Τφούντο Τφόνται

Η χειραφία με το γάντι επιτρέπεται και στους άνδρες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΟΥΣ ΚΑΛΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ

Οί παλνοί κανόνες της καλής συμπεριφοράς έχουν αντικατασταθῇ από απλούστερους και πρακτικώτερους

Η εποχή μας, καθώς ξέρομε, δεν έχει άφθαισι τίποτε όρθιο στην θέσι του. Δοξασίες και πεποιθήσεις, στις οποίες οι άνθρωποι είχαν μείνει πιστοί επί αιώνας, σαρρώθηκαν στο διάστημα ελκιστικών δεκαετηρίδων. Και, όπως ήταν επόμενο, ανάμεσα στ' άλλα, το ρεύμα της επαναστατικής αλλαγής συνεπήρε στο πέρασμά του και τις θεωρίες περί «καλών τρόπων» που είχαν μείνει, με ασήμαντες μικρομεταβολές, αμετακίνητες από τους κομψούς καιρούς των Λουδοβίκων της Γαλλίας ως τις ημέρες μας.

Η εγκατάλειψή των παλτών («καλών τρόπων») δεν είναι τυχαία. Οφείλεται, όπως και η ριζοσπαστική αλλαγή στο κεφάλαιο της μόδας, που εκδηλώθηκε άμεσως μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, στην γεννίση μιας καινούργιας νοοτροπίας, ενός νέου τρόπου αντικριματοσκόπησης της ζωής. Οι άνθρωποι μπορεί να έγιναν πιο «παισιώ», λιγότερο ρωμαντικοί από άλλοτε, έγιναν, όμως, συγχρόνως, πιο απλοί, πιο ειλικρινείς, πιο απροσχημάτιστοι, πιο ελεύθεροι, τέλος, απέναντι σε τυραννικούς νόμους, που δεν εξυπηρετούσαν καμμία πρακτική σκοπιμότητα. Η εξαφάνιση του σκληρού κολλάρου, στην ανδρική αμφιεσι, και του αποπνικτικού κορσέ, στην γυναικεία, δεν ήταν ένα «καπρίτσιο της μόδας», αλλά το αποτέλεσμα της «ήθικης απελευθέρωσης» του ανθρώπου της εποχής μας.

Η ίδια αιτία, που προκάλεσε την ανταρσία στο κεφάλαιο του ντυσίματος, προκάλεσε και την ανταρσία στο κεφάλαιο των καλών τρόπων.

Οι καλοί τρόποι, στην μορφή που τους καθιέρωσαν οι τρεις, κυρίως, προηγούμενοι αιώνες και που την «κωδικοποίησαν» στους «δονγκούς» τους, η περίφημη βαρώνη Στάφ, στην Γαλλία και ο βαρώνος φον Κνίγκε, στην Γερμανία, απευθύνονταν σε μια κοινωνία ανθρώπων, που το δώρο της ειλικρίνειας έλειπε τελείως στις σχέσεις μεταξύ των μελών της. Αντικειμενικά εξεταζόμενοι, οι κανόνες αυτοί της καλής συμπεριφοράς δεν μπορούν να χαρακτηριστούν παρά ως άριστοφυγήματα υποκρισίας, υπολογιστικότητας και δολιότητας!

Στην εποχή μας, που οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων είναι — ευτυχώς — πολύ λιγότερο συμβατικές και υποκριτικές από άλλοτε, οι παλνοί κανόνες των «καλών τρόπων» ήταν μοιραίο να φθαρούν και, σιγά-σιγά, να εκλείψουν. Οι νέοι, που τους αντικατέστησαν, όπως θα διαπιστώσουμε από την σύγκριση, που θα επακολουθήσει, χωρίς να καθιερώνουν τον σανφασονισμό στις κοινωνικές σχέσεις, υπαγορεύθηκαν, ωστόσο, από την ανάγκη της μεγαλύτερης απλότητας.

Η πιο χαρακτηριστική, ίσως, αντίθεσι ανάμεσα στους παλνούς και τους νέους κανόνες είναι η αλλαγή, που έχει επιβληθῇ στο κεφάλαιο των «καλών τρόπων στην σκάλα».

Από τα χρόνια της βασιλείαςας Βικτωρίας, όταν ο πορτα-νισμός και η υποκριτική σεμνοτυφία κυριαρχούσαν στην 'Αγγλία και, σε μικρότερο βαθμό, σε όλη την υπόλοιπη Εύρωπη, η καλή συμπεριφορά επέβαλλε να προπορεύεται ο κύριος στην σκάλα και η κυρία να τον ακολουθῇ. Γιατί νομίζετε; Για να μην δίνεται η ευκαιρία στον καθολιέρο να βλέπει τους... αστραγάλους της ντάμας που συνώδευε!

Αντίθετα, σήμερα επιβάλλεται να προηγῇ η κυρία και να ακολουθῇ ο κύριος. Όστε να μπορῇ να την κρατήσῃ — υποτί-θεται — αν σε μία στιγμή χάσῃ την Ισορροπία της και γλυστρήσῃ. Ανάλογη είναι και η αλλαγή στους κανόνες του καθίσματος.

Πριν από σαράντα χρόνια, θεωρούσαν ακόμη ως φοβερή ἀπρέπεια να καθίσῃ μία κυρία στην πολυθρόνα ή την καρέκλα σταυρώνοντας τα πόδια της. Το «σταυροπόδι» ήταν το σύμβολο της γυναικείας αδιαντροπιάς! Αργότερα, ο ξεκούραστος αυτός τρόπος καθίσματος επιβλήθηκε «δυναμικά», αλλά οι κανόνες της καλής συμπεριφοράς δεν έπαψαν να μην τον αναγνωρίζουν.

Σήμερα, έγινε ένα είδος συμβιβασμού, που είναι αρκετά λογικός. Μία κυρία, που θέλει να είναι συνεπής προς τους καλούς τρόπους της εποχής μας, μπορεί να καθίσῃ σταυροπόδι υπό δυο προϋποθέσεις: Ότι θα φοράῃ φαρδιά φούστα και ότι θα βρίσκεται στο μπάρ ή στο ζαχαροπλαστείο. Αντίθετα, το σταυροπόδι εξακολουθεῖ να μην θεωρῇται απολύτως κόσμιο, όταν η κυρία φοράῃ στενή φούστα ή βρίσκεται στο ρεστοράν.

Πρός αποφυγῇ, ωστόσο, κάθε παρεξηγήσεως, οφείλομε να προσθέσωμε πως το σταυροπόδι, που έχει υιοθετηθῇ από τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, δεν είναι το προκλητικό σταυροπόδι των σπάρ. Τα πόδια επιβάλλεται να σταυρώνωνται πολύ χαμηλά και το πέλμα να προβάλλεται κατευθείαν εμπρός —κατά τον τρόπο που βλέπομε στην σχετική φωτογραφία.

Το ίδιο χαρακτηριστική του πρακτικού πνεύματος της επο-χῆς μας είναι η αλλαγή των «καλών τρόπων στον δρόμο».

Αλλοτε, έπρεπε να έχετε πάντα στα δεξιά σας την κυρία που συνωδεύατε. Απλώς γιατί επικρατούσε η αντίληψη πως αὐτή είναι η «τιμητική» θέσι.

Σήμερα, πρέπει να την έχετε, όταν βαδίζετε στο πεζοδρό-μιο, πρὸς το εσωτερικό του, γιὰ να είναι σε μεγαλύτερη ασφάλεια. Επίσης, όταν διασχίζετε έναν δρόμο, θὰ την έχετε ἀρι-στερά ή δεξιά σας, ανάλογα με την κατεύθυνσι από την οποία έρχονται τα αυτοκίνητα. Το χρέος σας ως καλού καθολιέρου είναι να τοποθετηθῇτε εσείς πρὸς την επικίνδυνη πλευρά, ὥ-στε, σε περίπτωση ατυχήματος, να αντιμετωπίσετε πρώτος την επαφή των τροχών και ο δικός σας τραυματισμός να προφυλά-ξη την δική της σωματική ακεραιότητα!

Στους δρόμους με διπλή κατεύθυνσι, οφείλεται ν' αλλάξετε θέσι άμέσως μόλις φθάσετε στο μέσο τους, περνώντας γοργά πίσω από την ντάμα σας.

Σ' όλες τις παραπάνω αλλαγές των κανόνων της καλής συμ-περιφοράς, που επέβαλε η εποχή μας, εύνοοούνται, καθώς δια-πιστώσατε, οι κυρίες. Υπάρχει, όμως, και μία, στην οποία εύ-νοοούνται οι κύριοι. Η αλλαγή αυτή αφορά την χειραφία με το γάντι.

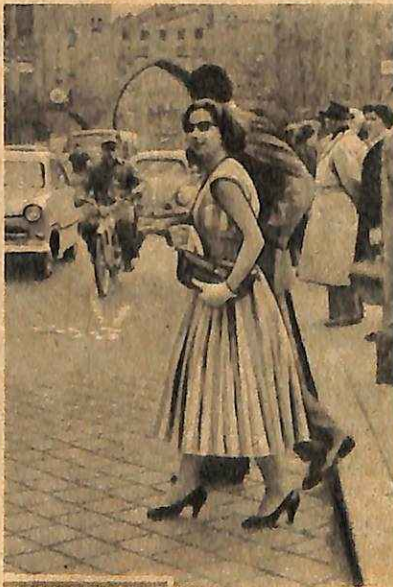
Ὡς πρὶν από μερικά χρόνια ακόμη, οι κυρίες είχαν το δικαίω-μα να σὰς χαιρετοῦν χωρίς να βγάλουν το γάντι, ενώ εσείς ήσαστε υποχρεωμένοι να βγάλετε το δικό σας. Σήμερα, εξακο-λουθοῦν εκείνες να έχουν αυτό το δικαίωμα, αλλά το αποκτή-σατε κι' εσείς. Όταν μία κυρία σὰς τείνῃ το χέρι γαντοφορε-μένο, εἰσαῖτε ἀπολύτως ἐντὸς των ὁρίων της ευπρεπείας ὄν ὡσαύτε γαντοφορεμένο και το δικό σας. Μόνο όταν εκείνη ἀ-ποφασίσῃ να βγάλῃ το γάντι της, εἰσαῖτε υποχρεωμένοι, φυ-σικῶς, να την μιμηθῇτε.

Το σύγχρονο πνεῦμα των απλουστεύσεων είχε, ὅπως ήταν ἐπόμενο την ἐπίδρασί του και στους «καλούς τρόπους στο τρα-πέζι».

Βέβαια, η απλοποίηση αὐτή δεν ἔφτασε ὡς το σημεῖο της... καταργήσεως των μαχαιροπήρουνων, ἀλλὰ οι άνθρωποι της ἐ-ποχῆς μας κατῳρῶσαν να ἀπαλλαγούν από μαρτυρικά περι-πλοκές διαδικασίες, που ἐξώντωναν οχεδὸν την γαστρονομική ἀπόλαυσι. Η επαναστατικώτερη μεταβολή ὑπῆρξε πὺς καθιερώ-θηκε «ἐνιαίως» τρόπος γιὰ να τραβῶνται τὰ διάφορα φαγητὰ και δὲν ἀπαγορεύονται πιά εἰδικὸι κανόνες γιὰ τὸ καθένα.

Εἰδικὰ, εκείνο που ἐθλίψε περισσότερο τους πιστούς στην πα-ράδοσι «μαίτρ» της γαλλικῆς κουζίνας, είναι πὺς ἐπαψε πιά να ἐπιβάλλεται, όταν πρώτε σπα-ρῆγγια, να τὰ παίρνουντε με τὸ χέρι και να τὰ βουτᾶτε στην ὀσπρη ὁλότα τους, καταφέ-ροντας ταχυδακτυλουργικά ὅ-πως να μην λερωνώσατε και ὅ-πως ἑτέρου να μην κρέμεται μετέωρο τὸ μισὸ σπαρῆγγι ἐξῶ από τὸ στόμα σας. Σήμερα, οι δεξιότητες αυτές ικανότη-τες δὲν ἀποτελοῦν πιά προϋ-πόθεσι ἀναρτήσιμη γιὰ να γευ-θῇτε τὸν «βασιλῆα των λαχα-νικῶν». Τὰ σπαρῆγγια πετο-κόβονται ἀνηλεῶς με τὸ μα-χαίρι και τρώγονται με τὸ πη-ρούσι.

Αριστερά: Στη σκάλα, προ-ηγείται η ντάμα και ακολουθεῖ ο καθολιέρος. Μέσσοι: Τὸ σταυροπόδι επιτρέπεται στο ζαχαροπλαστείο ὑπὸ την προϋ-πόθεσι τῆς φαρδιάς φούστας. Δεξιά: Στην διάδοσι των ὁ-δών, ο καθολιέρος τοποθετεῖ-ται πρὸς την πλευρά, ἀπὸ την ὁποία ἐρχονται τα αυτοκίνητα.

ΚΛΟΠΕΣ

με... ἀπρόοπτα

Τὸ ρεκόρ ἀτυχίας ἐνὸς γκάνγκστερ

ΤΗΝ παραμονή του γάμου της, μία νέα κι' ὁμορφη κοπέλλα της Καλομ-βίας ἔδινε ἕνα ἀποχαιρετιστήριο πάρτυ στο πατρικό της σπίτι, όταν ἄκουσε νὰ χτυπήῃ ἡ ἐξώπορτα. Πῆγε ν' ἀνοίξῃ ἡ ἴδια κι' ἀντίκρυσε ἕνα προσωπι-δοφόρο, μ' ἕνα πιστόλι στο χέρι.

— Φηλά τὰ χέρια! διατάξε, ὁ γκάν-γκστερ, και θέλησε νὰ προχωρήσῃ μέσα στο σπίτι.

Ἀλλὰ ἡ κοπέλλα, με ἀπίστευτο θάρρος και μ' ἀστραπιαία ταχύτητα, τοῦ πέταξε τὸ ὄπλο ἀπ' τὸ χέρι. Ὑστερα, με τὴ βοή-θεια των καλεσμένων της, τὸν ἔδεσε χειρο-πόδαρα. Τότε μονάχα σκέφθηκε νὰ τοῦ βγάλῃ τὴ μάσκα.

Φαντασθῇτε δὲ την κατάνηξί της, ὁ-ταν εἶδε πὺς ὁ ληστής ήταν... ὁ νέος που ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ! Εἶχε σκαρώσει αὐτὴ τὴ ληστεία... γιὰ ν' ἀντιμετώπισῃ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ γάμου!

Στὸ Γουίνιπεγκ τοῦ Καναδά, καθώς ἔ-νας γαντρός ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν ἐκκλησία, μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, με τὴ γυναικόουα του στο μπράτσο του, ἀντελήφθη ἔξαφνα πὺς τοῦ είχαν ἀδείασῃ τὶς τσέπες!

Ἀμέσως ἀπαγόρευσε νὰ βγῇ ὁποιοσδι-ποτε ἀπ' τὴν ἐκκλησία και εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία. Ἐγινε μιά συστηματικὴ ἔρευ-να κι' ἀποκαλύφθηκε ὅτι ὁ λωποδύτης ἦ-ταν... ὁ κουμπάρος!

Αὐτὲς εἶναι μερικὲς ἀπὸ τὶς περιπτώσεις πὺς ἡ κλοπὴ συνδυάζεται με τὸ ἀπρόοπτο. Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλες, πολλές...

Ἐνας ἄνθρωπος με μάσκα μῆκε στην τράπεζα μιά μικρῆς πόλεως τοῦ Ὀχαιο, τράβηξε ἕνα πιστόλι, καὶ σημάδεψε τὸν ταμία. Ὑστερα ἔβαλε μπροστά του ἕνα σασκούλι και τὸν διέταξε νὰ τὸ γεμίσει με χαρτονομίσματα.

Ὁ ταμία ἄρχισε, θέλοντας καὶ μὴ, νὰ κἀνῃ αὐτὴ τὴ δουλειά. Πρόσεξε ὅμως συγ-χρόνως πὺς ὁ ληστής... ἔτρεμε ἀπ' τὸ φό-βο του! Καθυστέρησε λοιπὸν ἐπιτήδες, ὅσο μπορούσε... ὥσπου ὁ πανικός τοῦ γκάνγκστερ ἔγινε πιά ἀσυγκράτητος, τὸ πιστόλι τούτσεε ἀπ' τὰ χέρια και τῶσαε στὰ πόδια!

Ἐνας ἄλλος γκάνγκστερ, που ἐπιχείρη-σε νὰ ληστεύῃ μιά τράπεζα τοῦ Νη-τροίτ, δὲν ήταν δειλὸς σὰν τὸν προηγούμε-νο. Ἦταν ὅμως νευρικός κι' ἀδέξιος, ἡ ἄ-τυχος. Γιατὶ τὸ πιστόλι του πήρε φωτιά, καθώς τῶναζε ἀπ' τὴν τσέπη του, και τὸν πλῆγωσε στο πόδι! Οἱ ὑπάλληλοι της τρα-πέζης περιπολήθηκαν ὅπως μπορούσαν τὸ τραῦμα του, ὥσπου τὸν παρέλαβε ἕνα νο-σοκομειακὸ αὐτοκίνητο.

Επίσης ἀτυχὸι ὑπῆρξαν δυὸ κλέφτες πὺς, καθώς φεύγανε ἀπ' τὸ μέρος τῆς δράσεώς τους, ἀνέβηκαν... σ' ἕνα ἀστυνο-μικὸ αὐτοκίνητο, νομίζοντας τὸ γιὰ ταξί!

Δυὸ ἄλλοι πάλι ληστεψαν τοὺς ἐπιβά-τες ἐνὸς τρένου, σὲ κάποια μικρὴ πόλι τοῦ Μιντλ-Γουέστ. Ὑστερα πῆδησαν κάτω κι' ἔτρεξαν νὰ κρυφθοῦν στὶς γύρω παρό-δους. Βγήκανε ἀπὸ κεί σ' ἕναν ἄλλο με-γάλο δρόμο, εἶδαν νὰχεται ἕνα τρέμ κι' ἀνέβηκαν σ' αὐτό, γιὰ ν' ὁπμασκυνθοῦν πὺς γρήγορα. Γιὰ κακὴ τους τύχη ὅμως, ήταν τὸ ἴδιο τρέμ που είχαν ληστεύει, και ξαναγύριζε τῶρα πρὸς τὴν ἀφετηρία του ἀπὸ ἄλλο δρόμο!

Πολλοὶ κακοποιοὶ κάνουν ὅ,τι μπορούν γιὰ νὰ φανοῦν εὐγενεκοὶ στὰ θύματά τους. Ἀφοῦ πήρε 300 λίρες ἀπὸ κάποιον ἐπι-χειρηματία τοῦ Χόνγκ-Κόνγκ, ἕνας λη-στής δαπάνησε μιά ὁλόκληρη ὥρα γιὰ νὰ δασκαλέμῃ τὸ θύμα του πὺς θὰ μπορούσε νὰ κρύψῃ τὰ εἰσδηματά του, ὥστε νὰ πλη-ρώσῃ λιγώτερο φόρο κι' ἔτσι νὰ βγάλῃ τὴ ζήμια!

Ἄλλος πάλι, σὲ ἀνάλογη περίπτωσι, προσφέρθηκε νὰ ὑπογράμῃ μιά ἀπόδειξι γιὰ τὰ λεφτὰ που εἶχε κλέμει, ὥστε νὰ τ' ἱναγνώρισῃ ἡ Ἐφορεία!

Δυὸ γκάνγκστερς, που λήστεψαν ἕνα

ρεστοράν τοῦ Σικάγου, βρῆκαν στὸ ταμείο του μόνο 50 δολλάρια. Ἡ ἀτυχία τους ὁ-μως αὐτὴ δὲν τοὺς ἐμπόδισε νὰ... κερά-σουν ὅλους τοὺς πελάτες, νὰ τραγουδή-σουν, νὰ χορέψουν και στὸ τέλος ν' ἀπο-χαιρετήσουν με χειραφία ὅσους βρίσκον-ταν ἐκεῖ!

Κάποιος νεαρὸς ἔκλεψε ἕνα μεγάλο μοῦ-ρο αὐτοκίνητο ἀπὸ ἕνα δρόμο τοῦ Σάν Φραντσίσκο. Ἀπ' τὴ βία του νὰ ξεφύγῃ ἀ-πὸ κείνους που τὸν κυνηγοῦσαν, δὲν πρόσε-ξε τί ήταν αὐτὸ τ' αὐτοκίνητο. Ἀλλ' ὅταν κατάφερε ἐπιτέλους νὰ τὸ κρύψῃ σ' ἕνα γκαράζ, κύτταξε μέσα και εἶδε... ἕνα πε-θαμένο με τὴν κίσσα του! Εἶχε κλέμει τὴ νεκροφόρο ἐνὸς ἐργολάβου κηδεῶν!

Κάποτε, οἱ κλέφτες βγαίνουν ζημιωμέ-νοι ἀπ' τὶς «δουλειές» τους. Ἐτσι, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς χάλασε τὰ ἀκρίβὰ ἐργαλεία του, γιὰ νὰ διαρρήξῃ ἕνα ἐξαιρετικὰ γερὸ χρη-ματοκιβώτιο, στὸ Καϊηπτάουν. Ὅταν τὸ κατάφερε ἐπιτέλους, βρῆκε μέσα μονάχα μερικὰ γραμματόσημα, συνολικῆς ἀξίας 1 λίρας!

Ἐξ ἄλλου, στὴ Γλασκῶη, τρεῖς διαρ-ρήκτες ἀναγκάστηκαν νὰ σκάσουν, μό-λις είχαν ἀνοίξῃ ἕνα μπακάλικο, γιὰτὶ τοὺς μυρίστηκε ἡ ἀστυνομία. Πρόλαβαν νὰ πᾶσουν μόνο 5 λίρες, σὲ φιλά, ἄφισαν δὲ στὰ χέρια των ἀστυνομικῶν... τὰ ποδήλα-τά τους, που κόστιζαν πολὺ περισσότερα!

Τὸ ρεκόρ ὅμως τῆς ἀτυχίας ἀνήκει σ' ἕ-να γκάνγκστερ, που μῆκε τελευταίως σ' ἕνα ἀπόμερο σπῆτι τῆς πόλεως Βένις τῆς Καλιφορνίας κι' ἔδεσε τὴν οἰκοδόσποινα και δυὸ ἐπισκέπτες της, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κἀνῃ ἀνεξόχλητος τὴ «δουλειά» του. Πρὶν ἀρχίσῃ νὰ γδύνῃ τὸ σπῆτι, χτύπησε ὡ-ποῖος τὴν πόρτα: Ἐρχονταν ἄλλοι δυὸ ἐ-πισκέπτες. Μόλις τοὺς ἔδεσε κι' αὐτοὺς ὁ γκάνγκστερ, ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἕνα μωρό, στὴ διπλὴν κἀμαρα. Ἀναγκάστηκε τότε νὰ λυθῇ τὴν οἰκοδόσποινα, γιὰ νὰ τὸ θη-λάσῃ.

Φυσικά, τὴν παρακολοῦθοῦσε ἀγρυπνᾶ, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, κι' ὅταν τελείω-σε, τὴν ξανάδεσε γερά. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὅμως, χτύπησαν μαζί τὸ τηλέφωνο και τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας!

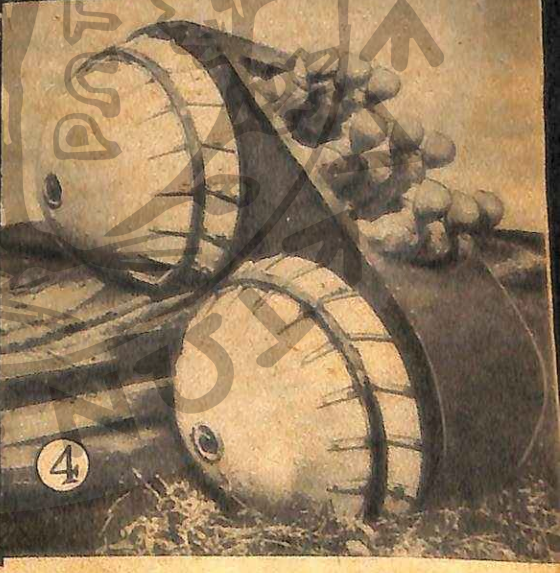
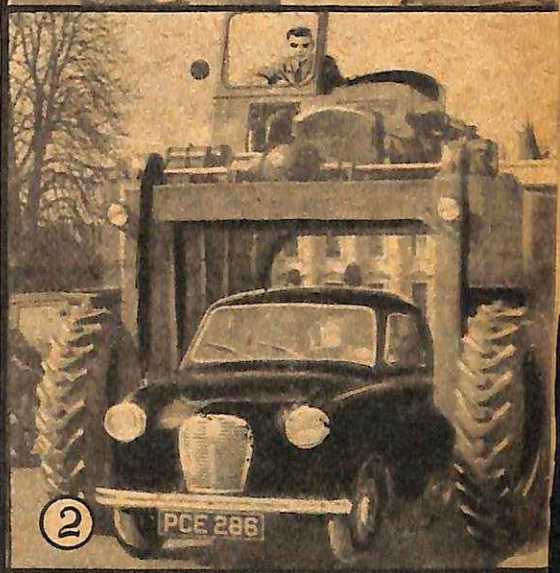
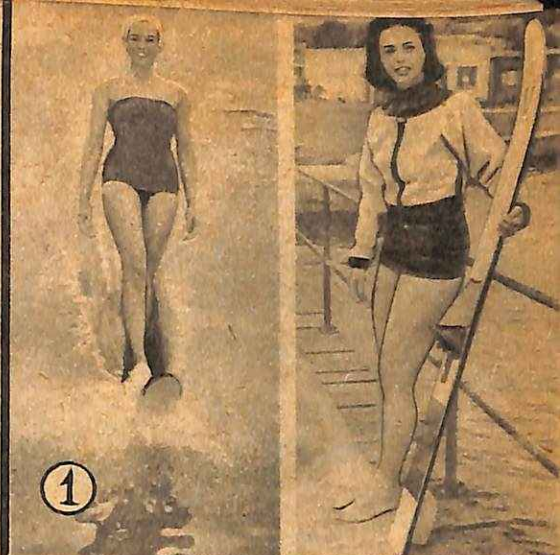
Ἐκνευρισμένος πιά και ἀηδιασμένος ἀ-πὸ τὸσες ἀναποδιές, ὁ γκάνγκστερ τὰ πα-ράτησε ὅλα κι' ἔφυγε μ' ἀδείαν τὰ χέρια!

1 Στὸ Ρισούλπι Λίντο τοῦ Λονδίνου, ἔγιναν ἀγῶνες θαλάσσιου σκί, μετὰξὺ δυὸ γυναι-κειῶν ὁμάδων, μὲς τῆς Ἀγγλίας και μὲς τῆς Ἰταλίας. Ἡ ἑλλανδοὶκος ἐπιτροπὴ δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τὸς μόνο τὶς ικανότητες των ἀθλητριῶν, ἀλλὰ και τὴν χάρη τους, καθώς και τὴν ἁρμονία κινήσεων που ἐπέδειξαν. Τελικά δὲ γιὰ νὰ μὴ δυσανεστήσῃ καμμία ἀ-πὸ τὶς ἀντιπάλους ὁμάδες ἀνέδειξε ἰσοπο-λές τὴν Ἀγγλίδα Πάττι Μόργκαν (ἀριστε-ρὰ) και τὴν Ἰταλίδα Ντόρις Πινιατέλλι ἀπὸ τὴ Ρώμη (δεξιά).

2 Τὸ γιγαντιαῖον διστάσεων και ἀκομψὸ αὐτὸ τρακτέρ θὰ προσφέρῃ πολὺτιμες ὁ-πηρεσίες σὲ πολλοὺς αὐτοκίνητιστάς. Ἀν τὸ αὐτοκίνητό σας πᾶθῃ κάποια βλάβη, δὲν θάρ-χεται πιά τὸ γνωστὸ αὐτοκίνητο-συνεργεῖο με τὸ γερανὸ του, γιὰ νὰ σὰς ρυμουλκήσῃ. Θὰ ἔρχεται ἀπλὸς τὸ νέο αὐτὸ τρακτέρ, θὰ στέκεται πάνω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό σας, θὰ τὸ σπῶνῃ μέσα στὸ τεράστιο κοίλωμα του και θὰ τὸ μεταφέρῃ στὸ πλησιέστερο συνερ-γεῖο γιὰ ἐπισκευή. Ἡ ἰσχὺς του εἶναι τὴση, ὥστε σηκώνει σὰν πούπουλο ἀκόμα και τὸ βαρύτερο αμάξι.

3 Ἡ Νικκι, τὸ χαριτωμένο ἀρκουδάκι, που προσέφεραν ὁ Μπουλγκάνι και ὁ Κρού-τσφ στὴ μικρὴ ποιητικῆσσα Ἄννα κατὰ τὴν πρόσφατὴ ἐπίσκεψί τους στὸ Λονδίνο, εἶχε τοποθετηθῇ στὸν Ζωολογικὸ Κήπο τοῦ Λονδί-νου γιὰ νὰ μπορῇ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νὰ δῇ τὸ πρωτότυπο δῶρο. Ὁ νέος τρόφιμος ὅμως ἄρχισε νὰ συγκεντρῶνῃ τὸςα πλῆθῃ μπροστά στὸ κλουβί του και ἀπέκτησε τὸσους φανατι-κοὺς θαυμαστῆς, ὥστε ἀπεφασίσθη νὰ μετα-φερθῇ σὲ ἄλλο ἀγνωστὸ μέρος, χαρακτηρι-ζόμενὸς ὡς... μέσον προπαγάνδας. Εἶται γνωστὸ ὅτι ἡ ἀρκουδα εἶναι τὸ ἐμβλημα τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως.

4 Στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες δοκιμάζεται τῶρα ἕνα νέον εἶδος τάνκι, τὸ ὁποῖο δὲν κινεῖται πάνω σὲ ἐρπωστρίες, ὅπως τὰ ση-μερινά, ἀλλ' ἐπάνω σὲ μεγάλους ἡφαιρει-κοὺς τροχοὺς, που εἶναι ὅπως βλέπετε, ὡ-πλισμένοι με λάμες. Οἱ πρώτες δοκιμὲς ἀ-πέδειξαν, πὺς τὰ νέα τάνκς καταναλοῦν ὁ-λα τὰ ἐμπόδια ὡς κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐλώδη ἐδάφη, μέσα στὰ ὁποῖα κολοῦσαν τὰ παλιά.

Μιά παράξενη κλέφτρα

ΜΕΦΕΣ τώρα μπροστά στην πολυτελέστατη κρυστάλλινη βιτρίνα του μεγάλου εργοστασίου παιχνιδιών μια λινη βιτρίνα με γκριζα μαλλιά και κουρασμένα χαρακτηριστικά—στραπατασαρισμένα πιά πολύ από το πέρασμα του πόνου παρά των έτών—στεκόταν ώρες ολόκληρες, κυττάζοντας απλώς κατά! Κι' αυτό το «κάτι» που μαγνητίζει τόσους έντονα τὸ ενδιαφέρον της, ήτανε μιά ωραία ξανθιά κοίκα σε έντονα τὸ ενδιαφέρον της, ήτανε μιά ωραία ξανθιά κοίκα από πορσελάνη, ντυμένη μ' ένα γαλάζιο ατλάζινο φόρεμα... Τὰ μάτια της γυναίκας δὲ μπορούσαν νὰ ξεκολλήσουν από τὸ ἔξοχο αὐτὸ παιχνίδι. Ήτανε, βέβαια, ἕνα ἀψυχο παιχνίδι, ἡ φαντασία της ὅμως τοῦ πρόσθετε ψυχὴ, ἔδινε ζωὴ στὰ μὴ κρὰ γυάλινα ματάκια τοῦ ἀνοιγόντουσαν ἀπάνω στὸ ρόδινο προσωπάκι σὰ δειλὲς μυσσητὶδες χωρὶς ἔκφραση καμμιὰ... Καί, κάπου-κάπου, τὰ πανιασμένα χεῖλια της γυναίκας ἀνοίγονταν γιὰ νὰ μουρμουρίσουν:

—Λιλίκα... Λιλίκα μου...
—Ὡσπου, ἕνα ἀπόγεμα δὲ βάσταξε: 'Αφοῦ κύτταξε γιὰ ὥρα πολλὴ τὴν ξανθιά κοίκα μὲ τὸ γαλάζιο ατλάζινο φουστάνι, ἔσπασε μὲ μιά δυνατὴ γροθιά της τὸ κρυστάλλο τῆς βιτρίνας, ἄρπαξε μὲ τὸ ματωμένο χέρι της τὸ παιχνίδι τοῦ λάτρευε, καὶ τόβαλε στὰ πόδια!...

Τὴν κυνηγῶσαν ἀνθρώποι, φωνές:
—Πιάστε τὴν! Τὴν κλέφτρα...
Δὲν ἦτανε, βέβαια, καθόλου δύσκολο νὰ τὴν πιάσουν. 'Ενας ἀστυφύλακας, μαζί μὲ τὸν καταστηματοῦ τῆς σπασμένης βιτρίνας, προσπάθησαν νὰ τὴν πάρουν τὴν κοίκα... Στάθηκε ἀδύνατο! Ἡ παράξενη κλέφτρα κρατοῦσε μὲ σπασμωδικὰ δάχτυλα τὴν κλεμμένην κοίκα, ματώνοντας τοῦ τὸ ατλάζινο γαλάζιο φόρεμα...

Δίπλα της ὁ καταστηματοῦ οὐρλιάζε:
—Δώσε τὴν κοίκα!... Κλέφτρα!... Καὶ πλήρωσε καὶ τὸ σπασμένο κρυστάλλο πού κοστίζει χιλιάδες!...

Νὰ πληρώσει!... Ἀπὸ πού νὰ πληρώσει; Μὲ τί νὰ πληρώσει; Κρατοῦσε μόνο δυνατὰ τὴν κοίκα καὶ τὴν ἐσφιγγε μὲ ὅλη της τὴ δύναμι μουρμουρίζοντας πάντα τὸ ἴδιο ὄνομα:

—Λιλίκα μου... Λιλίκα μου...
Ὁ ἀστυφύλακας τὴν τράβηξε στὸ τμήμα. Οὔτε κεῖ ὅμως ὁ ἀξιοματικὸς τῆς ὑπηρεσίας κατάφερε νὰ καταλάβῃ ποιά ἦταν ἡ αἰτία τῆς παράξενης κλοπῆς... Ὅπως, τὸ ἴδιο, δὲν κατάφερε νὰ πάρῃ τὴν κλεμμένην κοίκα ἀπὸ τὰ ματωμένα δάχτυλα τῆς γυναίκας...

Τότε, ἕνας γκριζὸς ψηλὸς κύριος μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνωμομικοῦ:

—Πόσο κάνει αὐτὴ ἡ κοίκα;... ρώτησε εὐγενικά, λυπημένα.

—Ὁ ἀξιοματικὸς τῆς ὑπηρεσίας κύτταξε πρῶτα αὐτὸν πού τοῦ μίλουσε, κι' ὕστερα γύρισε στὸν καταστηματοῦ πού στὰ μάτια τοῦ ἔλαμψε ἡ ἐλπίδα.

—Πόσο κάνει ἡ κοίκα σας;... τὸν ἐρώτησε.

—Εἰκὼς εἶπε ἕναν ὑπερβολικὸ ἀριθμὸ, προσθέτοντας ἕνα κέρδος μεγάλου ἀπάνου στὸ κόστος...

—Εἶμαι ὅμως καὶ τὸ κρυστάλλο σας; ρώτησε μὲ τὴν ὕστερα.

—Καὶ πόσο κάνει καὶ τὸ κρυστάλλο σας; ρώτησε μὲ τὴν ἴδια λυπημένη εὐγένεια τὸν καταστηματοῦ ὁ γκριζὸς κύριος.

Πάλι ὁ καταστηματοῦ εἶπε μιά μεγάλη τιμὴ. Χωρὶς διαμαρτυρία καμμιὰ, ὁ κύριος ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι τοῦ — ἕνα πλούσιο πορτοφόλι πού εἶχε πάνω ἕνα χρυσὸ μονόγραμμα— καὶ πλήρωσε.

Ὑστερα ρώτησε τὸν ἀξιοματικὸ:

—Εἶναι ἐλεύθερη τὰρα ἡ κυρία;...

—Εἰκὼς γύρισε στὸν καταστηματοῦ:

—Επιθυμεῖτε τὴν ποινικὴ τῆς δίκης; τὸν ρώτησε.

—Τὴν ποινικὴ τῆς δίκης τώρα πού ἔχω πληρωθῇ;...Γιὰ ποῖο λόγο;

—Εἶσι, ἡ γυναίκα βγήκε ἀπὸ τὸ τμήμα μὲ βήματα πού κλονίζονταν στὸ μπράτσο τοῦ ἀγνωστοῦ ὑπερασπιστῆς της, κρατώντας πάντα στὰ ματωμένα δάχτυλά της τὴν ξανθιά κοίκα μὲ τὸ γαλάζιο ατλάζινο φόρεμα...

Στὸ σπίτι τοῦ τὸν γινώριζε:

—Παύλο!... ψιθύρισε τὰ χλωμά χεῖλιά της, ἐνῶ τὰ μάτια της γεμίζανε δάκρυα.

Εἰκὼς τῆς χαίδεψε λυπημένος τὰ γκριζὰ μαλλιά... Δὲν περιμένε ποτὲ νὰ τὴν ξαναβρῇ εἰσι, σ' αὐτὰ τὰ χάλια... Ὅταν εἶχε σφίξει κάποτε, ἐδῶ καὶ χρόνια, στὴν ἀπληστη νεατὴν νικὴ ἀγκυλιά τοῦ, δὲν εἶχε ποτὲ φανταστῇ ὅτι ὁ ἐρωτᾶς τοῦ θὰ κομμάτιζε τόσο δραματικὰ τὴ ζωὴ της... Ὅταν τὴν ἀφίσε μόνη της —τότε...— ἕνα ξανθογάλανο ἀγγελουδί —ὁμοιο μὲ τὴν κοίκα τῆς βιτρίνας...— ἦρθε νὰ συντροφιστῇ τὴ μαύρη μοναξιά της...

Ἀλλοῖμονο ὅμως! Τὸ συντροφίμα τῆς δὲ βάστηξε πολὺ... Μιά μέρα ἡ μικρούλα ξανθογάλανη Λιλίκα, φτερούγιζε ἀνάλαφρα στὰ οὐράνια, ἀφίνοντας τὴν πικραμένη μανούλα της γιὰ δευτέρη φορά τραγικὰ μόνη...

—Ὡσπου, ξαφνικά, μιά μέρα, ἡ φτωχιά χαροκαμένη μάνα ξαναβρῆκε τὸ χαμένο ἀγγελουδί της μέσα σὲ μιά κρυστάλλινη βιτρίνα!

Ποῖος τῆς τὸ εἶχε κλέψει;... Καί, σὲ μιά στιγμή, ἔσπασε τὴ βιτρίνα καὶ τὸ ἄρπαξε—τὸ παιδί της, τὴ Λιλίκα της...

—Καὶ τώρα —τί εὐτυχία!— βρισκότανε ἑσπλωμένη σὲ ἕνα κρεβάτι μὲ μεταξωτὰ στρωσίδια... Δίπλα της, τὸ χαμένο ἀγγελουδί της, ἡ Λιλίκα! Κι' ἀπάνω τῆς σκυμένος μὲ συγκίνησις ἑκείνος!

Τὰ πονεμένα χεῖλιά της χαμογελάσανε... "Ενα ψιθύρισμα γλύστρησε ἀπὸ μέσα τους:

—Παύλο... Εἶναι ἡ... Λιλίκα... 'Αγκάλιασε τὴ Λιλίκα... τὴν κορούλα μας...

Ὁ γιαιτρός πῆρε τὸν ἄντρα παράμερα: 'Η ἄρρωστη δὲν θὰ ζοῦσε... 'Η πονεμένη καρδιά της ἦτανε τσακισμένη γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν πόνου...

Οἱ τύψεις πνίξανε ἄγρια τὸν ἄντρα!

—Ἄρπαξε τὸ χέρι τοῦ γιαιτροῦ καὶ τσάφισε δυνατὰ μέσα στὸ δικό του:

—Πρέπει νὰ ζῇ, γιαιτρέ!... Κάνετε ὅ,τι μπορείτε γιὰ νὰ ζῇ...

Πέθανε κατὰ τὰ ἡμερώματα. Καὶ τὴ θάψανε μαζί μὲ τὴν ξανθιά κοίκα μὲ τὸ ατλάζινο γαλάζιο φόρεμα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Μπράβο... ἀπέχρησι, ὁ Νίσιος!...

Μ. ΓΑΛΙΑΝΟΣ

MIA A

Ἡ Ζυλιέτ στὰ μῆνια εἶχε γνω-
ρίσει ἕναν πλούσιο Ἀμερικανό...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Στην αρχή, η Ζουλιέτ επαναστάτησε και λίγο έλειψε να τσακωθεί με τη μητέρα της. Αλλ' όσο ο καιρός περνούσε, άλλαζε στάσι απέναντι του Σάρλ. Του φερνόταν ψυχρά, τόσο που εκείνος δεν ήξερε πια τί να υποθέσει, όταν, από μια μαθητριά του, έμαθε πως στά μπάνια η Ζουλιέτ είχε γνωρίσει έναν πλούσιο Άμερικανό, ένα τύπο λίγο παράξενο, που είχε πολλούς φίλους και ταξίδευε με πολυτελή αυτοκίνητα. Τότε, ο Σάρλ μπόρεσε να καταλάβει καλύτερα, γιατί η Ζουλιέτ είχε τόσο πολύ αλλάξει απέναντί του. Ήταν πια πολύ άργα και κάθε αντίδρασι εκ μέρους του δε θά είχε αποτέλεσμα. Άλλωστε, η Ζουλιέτ του τ' είχε δα καθαρά και οι δυο έρωτευμένοι χωρίστηκαν σαν δυο καλοί φίλοι.

Τὸ Ἔξαρλ σε λίγο πῦρε τὴν ἀπόφασί του. Ἦξερε τὶς διευθύνσεις καὶ τῆς Ζουλιέτ καὶ τοῦ Μάρτιν ἀπ' τὸ προσκλητήριο τοῦ γάμου.

ποφασίσουν για τα γαμο σας. Ειδεμη, είτε η γαλλική αστυνομία είναι ένημερη του έγκληματικού παρελθόντος σας, είτε όχι, θα προκαλέσω μιάν ανάκρισι για τη δια-

τεύ, φιλώντας την φλοτέρα στο κ ΖΕΡΑΡ ΝΤΕΜΟΝΙΕ

Η Ζυλιέτ στα μπάνια είχε γνωρίσει έναν πλούσιο Αμερικανό...

—Και δεν μου λές, τί γίνεται; ο Ζάν; ρώτησε τη Ρόζα η Μάρα.

τούς πελάτες να πίνουν γιά νάχη τὰ ποσοστά της. Θυμήθηκε τὸν Ζάν, πού τὴν εἶχε ἀγαπήσει καὶ πού ἦταν τόσο ὠραίος καὶ τόσο κακὸς μαζί. Τὴν κυττάζε καὶ τὴ φιλοῦσε κι' αὐτὴ ἀνατριχίαζε. Θυμήθηκε... Μὰ ὅχι, ὅλα αὐτὰ τῶρα εἶχαν σβῆσει, ἦταν ἓνα ἀποκρουστικὸ παρελθόν.

Ἡ Ρόζα πῆγε στὸ παράθυρό, τ' ἀνοίξε γιὰ ν' ἀναπνεύσει καθαρόν ἀέρα. Μὰ τὸ πρόσωπό της πᾶγωσε· ἐκεῖ, στὴ συνθησικὴ γωνιά, σάν ἄλλοτε, εἶδε τὸν Ζάν, μὲ τὸ τοῖγάρνο στὸ στόμα νὰ κυττάζῃ πρὸς τὸ σπῆτι της τὸ παράθυρό της.

Ἡ Ρόζα πῆρε μιά κουταλιά σόδα καὶ τὴν ἔρριξε στὸ νερό. Ἐπειτα τὸ ἔπιε. Ἡ Μάρα τὸν κυττάζε.
—Ὅταν τῆς εἶπα τ' ὄνομά σου, τοῦ εἶπε, ἔγινε κατακίτρινη. Δὲν ἔχεσε τίποτα... Αὐτὸν τὸν παντρεύεται γιὰ τὰ λεφτά του. Μὰ τί ἔχεις; Σοῦ πονάει τὸ στομάχι;
—Ναί, ἰσως... Δὲν ξέρω. Γεῖά σου, Μάρα, φύγε τώρα.

Τὴν ἔδωξε. Ἐπειτα, ὁ Ζάν ξαπλώθηκε στὸ ντιθάνι του. Τὸ στομάχι του ἦταν λίγο καλύτερα μὲ τὴ σόδα. Σκέφτηκε τὴ Ρόζα. Ἐπρεπε νὰ τὴν ξαναπάρῃ κοντὰ του. Εἶχε κάνει μεγάλη κουταμάρα πού τὴν ἀφῆσε κι' ἔφυγε. Τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα κι' ἂς εἶχαν περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε. Νόμιζε πως ἂν πῆγαινε στὸ ἐξωτερικὸ θὰ πλούτιζε, θὰ ξεχνόυσε. Ἀνοήσιες. Ὅχι μόνο δὲν εἶχε πλούτισει, ἀλλὰ ἦταν χειρότερα ἀπὸ πρῶτα, γιὰτί εἶχε καὶ τὸ ἔλκος τοῦ στομάχου, ἀπ' τὰ πολλὰ πιότα καὶ τὰ τοῖγάρκα καὶ τὴν ἀκανόνιστὴ ζωὴ του. Τῶρα ἔπρεπε νὰ ξαναπάρῃ κοντὰ του τὴ Ρόζα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶχε στείλει τὴ Μάρα, λίγο πρὶν στὸ σπῆτι της, γι' αὐτὸ εἶχε μείνει ἐκεῖ στὴ γωνιά, κυττάζοντας τὰ παράθυρά της. Κι' ἡ Ρόζα παντρεύταν! Ἀνοήσιες! Θὰ τὴν ξαναπαίρνε αὐτὸς κι' ἂν τοῦλεγε νὰ τὴν παντρεῖται, θὰ τὴν παντρεύταν ἀμέσως κιόλας.

Ἡ Ρόζα πῆρε μιά κουταλιά σόδα καὶ τὴν ἔρριξε στὸ νερό. Ἐπειτα τὸ ἔπιε. Ἡ Μάρα τὸν κυττάζε.
—Ὅταν τῆς εἶπα τ' ὄνομά σου, τοῦ εἶπε, ἔγινε κατακίτρινη. Δὲν ἔχεσε τίποτα... Αὐτὸν τὸν παντρεύεται γιὰ τὰ λεφτά του. Μὰ τί ἔχεις; Σοῦ πονάει τὸ στομάχι;
—Ναί, ἰσως... Δὲν ξέρω. Γεῖά σου, Μάρα, φύγε τώρα.

Τὴν ἔδωξε. Ἐπειτα, ὁ Ζάν ξαπλώθηκε στὸ ντιθάνι του. Τὸ στομάχι του ἦταν λίγο καλύτερα μὲ τὴ σόδα. Σκέφτηκε τὴ Ρόζα. Ἐπρεπε νὰ τὴν ξαναπάρῃ κοντὰ του. Εἶχε κάνει μεγάλη κουταμάρα πού τὴν ἀφῆσε κι' ἔφυγε. Τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα κι' ἂς εἶχαν περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε. Νόμιζε πως ἂν πῆγαινε στὸ ἐξωτερικὸ θὰ πλούτιζε, θὰ ξεχνόυσε. Ἀνοήσιες. Ὅχι μόνο δὲν εἶχε πλούτισει, ἀλλὰ ἦταν χειρότερα ἀπὸ πρῶτα, γιὰτί εἶχε καὶ τὸ ἔλκος τοῦ στομάχου, ἀπ' τὰ πολλὰ πιότα καὶ τὰ τοῖγάρκα καὶ τὴν ἀκανόνιστὴ ζωὴ του. Τῶρα ἔπρεπε νὰ ξαναπάρῃ κοντὰ του τὴ Ρόζα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶχε στείλει τὴ Μάρα, λίγο πρὶν στὸ σπῆτι της, γι' αὐτὸ εἶχε μείνει ἐκεῖ στὴ γωνιά, κυττάζοντας τὰ παράθυρά της. Κι' ἡ Ρόζα παντρεύταν! Ἀνοήσιες! Θὰ τὴν ξαναπαίρνε αὐτὸς κι' ἂν τοῦλεγε νὰ τὴν παντρεῖται, θὰ τὴν παντρεύταν ἀμέσως κιόλας.

Τότε, ὁ Ζάν τῆς ξαναπληρώθηκε.
—Ρόζα, Ρόζα, ἐγὼ εἶμαι. Γιατί δὲν ἦρθες ἀκόμα; Ἐλα, σὲ παρακαλῶ.
—Ἀρσέ με, Ζάν. Δὲν θέλω νὰ σὲ δῶ, δὲν θέλω νὰ σοῦ μιλήσω. Παντρεύμαι, βρῆκα κάποιον πού μ' ἀγαπᾷ, δὲν θέλω νὰ τὸν χάσω, δὲν θέλω νὰ ξαναρχίσω τὴν παλιὰ μου ζωὴ.
—Εἶσαι ἀρρωστος, Ρόζα, πολὺ ἀρρωστος, μπορεῖ καὶ νὰ πε-

Τὸ παρελθὸν ΔΕΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

θάνω. Σὲ θέλω κοντὰ μου, γιὰ πάντα. Ἀκουσε, θὰ σὲ περιμένω ἀκόμα μὴν ὥρα. Ἐάν δὲν ἔρθῃς, θὰ σκοτωθῶ.
Τὸ τηλέφωνο ἔκλεισε. (Δὲν θὰ πᾶω) σκέφτηκε ἡ Ρόζα. Ἀγωνιόυσε καθὼς ἔβλεπε τὸ ρολοὶ νὰ τρέχῃ. Ὅταν εἶδε πως πέρασε κάποιον μισὴ ὥρα, ντύθηκε σάν τρελλή, βγῆκε καὶ πῆρε ἓνα ταξί. Σὲ λίγο, ἡ Ρόζα ἦταν στὸ πεζοδρόμιο ἀπέναντι ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ Ζάν. Καθὼς ἄρχισε νὰ περνᾷ τὸ δρόμο, εἶδε τὸν Ζάν, ἀκίνητο, ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι του. Ἡ Ρόζα στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου. Κι' ἔτσι, σάν σὲ δνειρο, ἐνοίωσε καὶ πού ἔπρεπε πάνω της. Τραντάχτηκε, γλυστρήσε κι' ἔπεσε στὴν ἀσφαλτο.

Ἡ Ρόζα πῆρε μιά κουταλιά σόδα καὶ τὴν ἔρριξε στὸ νερό. Ἐπειτα τὸ ἔπιε. Ἡ Μάρα τὸν κυττάζε.
—Ὅταν τῆς εἶπα τ' ὄνομά σου, τοῦ εἶπε, ἔγινε κατακίτρινη. Δὲν ἔχεσε τίποτα... Αὐτὸν τὸν παντρεύεται γιὰ τὰ λεφτά του. Μὰ τί ἔχεις; Σοῦ πονάει τὸ στομάχι;
—Ναί, ἰσως... Δὲν ξέρω. Γεῖά σου, Μάρα, φύγε τώρα.

Τὴν ἔδωξε. Ἐπειτα, ὁ Ζάν ξαπλώθηκε στὸ ντιθάνι του. Τὸ στομάχι του ἦταν λίγο καλύτερα μὲ τὴ σόδα. Σκέφτηκε τὴ Ρόζα. Ἐπρεπε νὰ τὴν ξαναπάρῃ κοντὰ του. Εἶχε κάνει μεγάλη κουταμάρα πού τὴν ἀφῆσε κι' ἔφυγε. Τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα κι' ἂς εἶχαν περάσει δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε. Νόμιζε πως ἂν πῆγαινε στὸ ἐξωτερικὸ θὰ πλούτιζε, θὰ ξεχνόυσε. Ἀνοήσιες. Ὅχι μόνο δὲν εἶχε πλούτισει, ἀλλὰ ἦταν χειρότερα ἀπὸ πρῶτα, γιὰτί εἶχε καὶ τὸ ἔλκος τοῦ στομάχου, ἀπ' τὰ πολλὰ πιότα καὶ τὰ τοῖγάρκα καὶ τὴν ἀκανόνιστὴ ζωὴ του. Τῶρα ἔπρεπε νὰ ξαναπάρῃ κοντὰ του τὴ Ρόζα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶχε στείλει τὴ Μάρα, λίγο πρὶν στὸ σπῆτι της, γι' αὐτὸ εἶχε μείνει ἐκεῖ στὴ γωνιά, κυττάζοντας τὰ παράθυρά της. Κι' ἡ Ρόζα παντρεύταν! Ἀνοήσιες! Θὰ τὴν ξαναπαίρνε αὐτὸς κι' ἂν τοῦλεγε νὰ τὴν παντρεῖται, θὰ τὴν παντρεύταν ἀμέσως κιόλας.

Τότε, ὁ Ζάν τῆς ξαναπληρώθηκε.
—Ρόζα, Ρόζα, ἐγὼ εἶμαι. Γιατί δὲν ἦρθες ἀκόμα; Ἐλα, σὲ παρακαλῶ.
—Ἀρσέ με, Ζάν. Δὲν θέλω νὰ σὲ δῶ, δὲν θέλω νὰ σοῦ μιλήσω. Παντρεύμαι, βρῆκα κάποιον πού μ' ἀγαπᾷ, δὲν θέλω νὰ τὸν χάσω, δὲν θέλω νὰ ξαναρχίσω τὴν παλιὰ μου ζωὴ.
—Εἶσαι ἀρρωστος, Ρόζα, πολὺ ἀρρωστος, μπορεῖ καὶ νὰ πε-

θάνω. Σὲ θέλω κοντὰ μου, γιὰ πάντα. Ἀκουσε, θὰ σὲ περιμένω ἀκόμα μὴν ὥρα. Ἐάν δὲν ἔρθῃς, θὰ σκοτωθῶ.
Τὸ τηλέφωνο ἔκλεισε. (Δὲν θὰ πᾶω) σκέφτηκε ἡ Ρόζα. Ἀγωνιόυσε καθὼς ἔβλεπε τὸ ρολοὶ νὰ τρέχῃ. Ὅταν εἶδε πως πέρασε κάποιον μισὴ ὥρα, ντύθηκε σάν τρελλή, βγῆκε καὶ πῆρε ἓνα ταξί. Σὲ λίγο, ἡ Ρόζα ἦταν στὸ πεζοδρόμιο ἀπέναντι ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ Ζάν. Καθὼς ἄρχισε νὰ περνᾷ τὸ δρόμο, εἶδε τὸν Ζάν, ἀκίνητο, ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι του. Ἡ Ρόζα στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου. Κι' ἔτσι, σάν σὲ δνειρο, ἐνοίωσε καὶ πού ἔπρεπε πάνω της. Τραντάχτηκε, γλυστρήσε κι' ἔπεσε στὴν ἀσφαλτο.

ΖΑΝ ΠΙΕΡ ΡΙΒΙΕΡ

Τῶς θὰ προλάβετε

Τοὺς ΚΑΛΟΓΕΡΟΥΣ καὶ τὸν ΑΝΘΡΑΚΑ

Ἡ ὑπουλὴ δρᾶσις τοῦ σταφυλοκόκκου

Ὁ σταφυλόκοκκος εἶναι τὸ πιὸ διαδομένο μικρόβιο μέσα στὴ φύσι. Βρίσκεται πάνω στὸ σῶμα μας, στὰ ἀντικείμενα πού ἐγγίζουμε, στὸ ἔδαφος καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμη τὶς τροφές μας. Ἡ καρφίτσα πού μᾶς τοιμπάει ἔχει πιθανὸν στὴν ἀκρὴ της μιά ἀποικία σταφυλοκόκκων. Οἱ μυῖνες, οἱ ψῆλλοι, οἱ κορέοι, διάφορα ἄλλα ἐντομα μεταφέρουν αὐτὸ τὸ μικρόβιο πάνω στὰ φτερά ἢ στὰ πόδια τους ἢ ἀκόμη μέσα στὴν προδόσκιδα τους. Ὁ σταφυλόκοκκος δὲν σέβεται οὔτε τὸ ποτήρι μας, ὅπου πίνουμε νερό, οὔτε τὴν πετσέτα μὲ τὴν ὁποία σκουπίζουμε τὸ στόμα μας. Βρίσκεται, τέλος, σὲ μεγάλῃ ἀφθονίᾳ μέσα στὰ πνευθοροῦντα νύχια...

Ἀλλ' ἂν ὁ σταφυλόκοκκος ἔχη τόσο μεγάλῃ διάδοσι, γιατί οἱ βλάβες ποὺ προκαλεῖ εἶναι σχετικὰ περιορισμένες;

Συμβαίνει μὲ τὸ σταφυλόκοκκο, ὅτι καὶ μὲ μιά φύχτα σπυριδιὼν σιταριού, πού θὰ τὴν ρίχναμε πάνω σὲ μιά πλάκα ἀπὸ τσιμέντο. Τὰ σπυριά αὐτὰ δὲν φυτρώνουν γιὰτί δὲν βρίσκουν πάνω στὸ τσιμέντο τὴν ὑγρασία πού τοὺς χρειάζεται. Ἀν, ὅμως, μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ σπυριά πέσουν στὸ χῶμα, γύρω στὴν πλάκα, θὰ φυτρώσουν ἀμέσως. Καὶ παρόμοιον γίνεται καὶ μὲ τὸ σταφυλόκοκκο. Τὸ δερμα τοῦ ὑγιούς καὶ ρωμαλέου ἀνθρώπου, πού δὲν παραμελεῖ τὶς φροντίδες τῆς καθαριότητος, δὲν ἀποτελεῖ τὸ κατάλληλο ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ τοῦ σαπροφυτικῆς μικροβίου. Ὅταν, ὅμως, ὁ ὀργανισμὸς εἶναι ἐξησθενημένος καὶ τὸ δερμα ἀκάθαρτο, ὁ σταφυλόκοκκος ἀναπτύσσεται μὲ μεγάλῃ εὐκολίᾳ καὶ προκαλεῖ διάφορες ἀσθένειες.

Οἱ κυριώτερες ἀσθένειες πού προκαλοῦνται ἀπὸ τὸ σταφυλόκοκκο εἶναι οἱ δοθιῆνες (καλόγεροι) καὶ ὁ ἀνθραξ.

Γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ἓνας καλόγερος πρέπει ὁ σταφυλόκοκκος νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ στόμιό τῆς ὀπῆς μίας τρίχας καὶ νὰ φτάσῃ ὡς τὴ ρίζα της. Ἀρχίζει τότε νὰ ἀναπτύσσεται μὲ μεγάλῃ ταχύτητα καὶ δημιουργεῖ μιά σοβαρὴ ἐστία μόλυνσεως. Ὁ ὀργανισμὸς, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτὴ τὴ μόλυνσι, ἐπιστρατεύει τὰ λευκὰ αἵμασφαίρια του. Ἀρχίζει τότε μιά πάλη μέχρι θανάτου, μὲ μεγάλες ἀπώλειες κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Τὰ νεκρά αἵμασφαίρια καὶ οἱ νεκροὶ σταφυλόκοκκοι σχηματίζουν ἓναν «πουρὲ πτωμάτων», πού εἶναι τὸ πύον, πού βλέπομε νὰ ἔκρηξῃ, ὅταν ἀνοίξωμε τὸν καλόγερο.

Ὁ ἀνθραξ εἶναι μιά συσπάρεισις δοθιῶν, πού σχηματίζονται σὲ μιά περιοχὴ μὲ ἀφθονὴ τρίχωμα. Ἐδῶ πιά δὲν ἔχομε μιά κορυφή, ἀλλὰ τρεῖς, πέντε, ἔσκα.

Ὁ ἀνθραξ ἐμφανίζεται κυρίως σὲ ἄτομα πού, ὁ ὀργανισμὸς τους παρουσιάζει μειωμένη ἀντίστασι, συνοδεύεται δὲ ἀπὸ ὑψηλὸ πυρετὸ καὶ ἀφόρητους πόνους.

Ἡ μόλυνσις, τέλος, μπορεῖ νὰ ἐπεκταθῇ σ' ὅλοκληρο τὸν ὀργανισμὸ. Συμβαίνει, δηλαδὴ, ἓνας σταφυλόκοκκος νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα σ' ἓνα τριχοειδὲς ἀγγεῖο, ἀπὸ ὅπου περνᾷ κατόπιν στὴν κυκλοφορία. Ἡ μόλυνσις, δηλαδὴ, εἶναι ἐδῶ ἐσωτερικὴ. Ἐχομε τότε τὴν καλουμένη δοθιῆνωσι, πού χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ταυτόχρονη ἢ διαδοχικὴ ἐμφάνισιν δοθιῶν σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος.

Ἀφοῦ καθαρίσετε τὴ μικρὴ πληγὴ, θὰ τὴν πουδράρετε κατόπιν μὲ σαλισυλικὸ ὀξύ καὶ θὰ τὴν δέσετε μ' ἓναν ἀποστειρωμένο ἐπίδεσμο.

Ἀν ἐμφανιστοῦν καὶ ἄλλοι δοθιῆνες, πρέπει νὰ κάμετε μιά ἐξέτασι οὐραν, γιὰ νὰ ἴδῃτε μήπως περιέχουν μεγάλῃ ἀναλογίᾳ σαρκάρου.

Μὴν βάζετε ποτὲ σ' ἓναν καλόγερο τὰ κλασσικὰ ζεστά ἐπιθέματα, πού δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἐρεθίζουν τὸ δερμα σὲ μεγάλῃ περιοχὴ ὀλόγυρα. Δὲν πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ ἀνοίγετε ἓναν καλόγερο προτοῦ ὀρισμὸς τελείως.

Σὲ περίπτωσι πού ὁ καλόγερος ἐμφανιστῇ στὸ ἐπὶ τὸν χεῖλος ἢ στὰ πτερύγια τῆς μύτης, πρέπει νὰ καταφύγετε χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀργοπορίαν στὸ γιαντρί. Οἱ καλόγεροι σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνοι. Στὸ γιαντρί θὰ καταφύγετε ἐπίσης σὲ περίπτωσι ἀνθρακος ἢ δοθιῶσεως.

Ἀριστερά: Δοθιὴν (καλόγερος) στὴν περιοχὴ τῆς μασχάλης. Ὁ καλόγερος αὐτὸς εἶναι πολὺ ἐνοχλητικὸς, ἀλλ' ὅχι ἐπικίνδυνος. Δεξιά: Ἀνθραξ στὸ δεξιὸ μέρος τῆς ράχης.

Ὁ σταφυλόκοκκος ἐμφανίζεται στὸ μικροσκόπιό μὲ τὴ μορφή μικρῶν κόκκων, πού βρίσκονται ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλον καὶ φαίνονται σάν τσαμπιά μὲ σταφύλια.

Μὲ ποῖο τρόπο θὰ ἀποφύγωμε τοὺς δοθιῆνες καὶ τὸν ἀνθρακα;

Ὁ Γάλλος εἰδικὸς δόκτωρ Κλ. Φρενουὰ συνιστᾷ τὰ ἑξῆς:

1) Κατὰ πρῶτιστό λόγο πρέπει ν' ἀποφύγωμε κάθε τι πού μπορεῖ νὰ μειώσῃ τὴ φυσικὴ ἀντίστασι τοῦ ὀργανισμοῦ: ὑπερκόπσι, κατάρχησι οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ξευχτία κλπ.

2) Ἡ μονονμία τῆς τροφῆς ἐξατλεῖ βαθμίαια τὶς δυνάμεις τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἡ τροφή μας πρέπει νὰ ἔχη μεγάλῃ ποικιλίαν καὶ νὰ περιλαμβάνῃ ὅλα τὰ στοιχεῖα πού μᾶς χρειάζονται. Σὲ περίπτωσι προδιαθέσεως στοὺς δοθιῆνες, πρέπει νὰ τρώτε ἀφθονα φρούτα καὶ ὡμα χορταρικά.

3) Θὰ ἀποφύγετε τὴ δυσκοιλιότητα.

4) Ἡ αὐστηρὴ καθαριότης τοῦ δερματος εἶναι ἀπαραίτητη. Προτιμᾶτε τὰ ὀξέα σαπουνία.

5) Πρέπει νὰ περιποιήσῃτε μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ τὰ νύχια σας. Ὅπως εἶπαμε καὶ πιὸ πάνω, οἱ σταφυλόκοκκοι ἀφθονοῦν στὰ νύχια πού πενθοῦν.

6) Σὲ περίπτωσι προδιαθέσεως στοὺς δοθιῆνες θὰ ἀποφύγετε τὰ ἀλλαντικά καὶ τὶς λιπαρὲς τροφές. Ἐπίσης τὰ γλυκίσματα καὶ γενικὰ τὴ ζάχαρη. Ἐχει ἀποδειχθῇ ὅτι οἱ δοθιῆνες ἀναπτύσσονται εὐκολώτερα σταν τὸ αἷμα εἶναι πλούσιο σὲ σάκχαρον. Γι' αὐτὸ ἡ λαϊκὴ παροιμία λέει ὅτι οἱ καλόγεροι πηγαίνουν στοὺς γλυκοσίματους.

7) Θὰ ἀποφύγετε, τέλος, τὰ σκληρὰ καὶ χωρὶς πόρους ἐσώρουχα, πού ἐρεθίζουν τὸ δερμα καὶ παρεμποδίζουν τὴν ἀδελή διαπνοή του.

Σὲ μερικές περιπτώσεις, οἱ ἐπαλείψεις μὲ μὲ ἰώδιο πάνω σ' ἓνα καλόγερο πού δὲν ἔχει ὀρμήσει ἀκόμη εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ ἀποροροφῇ. Πολὺ καλὸ κάνουν ἐπίσης οἱ πομμάδες μὲ ἀντιδιατικά (χρυσομυκίνη, ἀσπεργιλίνη).

Ἀν, παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς φροντίδες, ὁ καλόγερος συνεχίσῃ τὴν ἐξέλιξιν του, θὰ πρέπει νὰ περιμενεῖται νὰ ἐξαλειφθῇ τελείως γιὰ νὰ τὸν ἀνοίξετε. Τὸ ἀνοίγμα θὰ γίνῃ μ' ἓνα μικρὸ ἀποστειρωμένο μαχαίράκι. Τὴ ρίζα θὰ τὴν βγάλετε μὲ μιά πένσα ἀποστειρωμένη ἐπίσης.

Ο Ἰωάννης - Βαπτιστής, πού εἶχε βγάλει στό με-
ταξύ τὸ εἶφος του, χτυ-
ποῦσε μὲ τὴ λαβὴ του τὸν
πατέρα του στὸ κεφάλι...

ΟΙ Π

ΤΟΥ ΣΑ

Έσκότωσαν τὸν πατέρα τους γιατί δὲν τοὺς ἔδινε χρήματα

Ο Ραούλ ντὲ Σαινιόλ, πλοίαρχος τῆς βασιλικῆς γαλέρας ("Δόξα"), εἶχε περάσει τὰ σαράντα, ὅταν ἀποφάσισε, τέλος, νὰ παντρευτῇ καὶ νὰ φτιάξῃ οἰκογένεια. Ἐκείνη πού διαλέξε γιὰ σύζυγο ἦταν κόρη ἑνὸς βαρωνίου καὶ δὲν εἶχε κλεισρὴ ἀκόμη τὰ δεκαοκτῶ τῆς χρόνια. Ἐκτός ἀπὸ τὴ δροσιά καὶ τὰ γεῖματα τῆς, ἦταν ἐπίσης πολὺ θυμωρὴ. Ὁ πατέρας τῆς, ὅμως, δὲν εἶχε νὰ τῇ δώσῃ προίκα κι' ἔτσι δέχτηκε πρόθυμα τὸν ἀνέλπιστο αὐτὸ γαμπρὸ.

Ὅσο γιὰ τὴν Ἄννα — αὐτὴ τὴν πνὴγ τὸ ὄνομα τῆς νέας — κα-
νεὶς δὲν ζήτησε τὴ γνώμη τῆς. Ὁ γάμος ἔγινε ἁμέσως κι' ὁ
ντὲ Σαινιόλ ὠδήγησε τὴ νεαρὴ σύζυγο του στὸν πύργο πού εἶχε
στὸ Σαιν-Μπαρναμπέ, κοντὰ στὴ Μασσαλία. "Εμεῖνε, ἐκεῖ κάμ-
ποσο καιρὸ μαζὶ τῆς κι' ἔπειτα ἔφυγε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ πλοιο
του. Κάθε φορὰ, ὅμως, πού τοὺ δινόταν ἡ εὐκαιρία, ἔτρεχε στὸν
πύργο του καὶ περνοῦσε μερικὲς εὐτυχισμένες ἡμέρες κοντὰ
στὴ σύζυγό του.

Ἀπὸ τὸ 1682 πού ἔγινε ὁ γάμος τους ὡς τὸ 1697, ἡ Ἄννα
τοῦ ἔδωσε ἑνέκτα παιδιὰ. Ἀπ' αὐτὰ, βέβαια, δὲν ἐπέζησαν
ὅλα. Ἄλλ' ὅταν ὁ ντὲ Σαινιόλ ἀποστρατεύθηκε τὸ 1709, τοῦ
ἔμειναν ἀκόμη ἑπτὰ παιδιὰ: πέντε ἀγόρια καὶ δύο κορίτσια.

Ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία χρήματα. Θάπρεπε τώρα νὰ ζῆσι μὲ τὰ
εἰσοδήματα ἀπὸ τὰ κτήματά του κι' ἀπὸ τὴ μικρὴ σύνταξί πού
τοῦ εἶχε ὀρίσει ὁ βασιλεὺς.

Ἔτσι, προβλέποντας ὅτι δὲν θὰ κατάφερε νὰ παντρεῖται τῆς
κόρες του, τῆς ἔστειλε σ' ἕνα μοναστήρι. Ὁρόντισε ἐπίσης νὰ
τακτοποιήσῃ τοὺς δύο μεγαλύτερους γιουνοὺς του, τὸν Ἀντωνιο
καὶ τὸ Στέφανο. Ὁ πρῶτος ἔγινε ὁκτώκιος στὸ βασιλικὸ ναυτι-
κό κι' ὁ δεύτερος πῆρε τὰ γαλόνια τοῦ ὑπολοχαγοῦ σ' ἕνα σύν-
ταγμα πεζικοῦ.

Στὸν πύργο εἶχαν μείνει τώρα ὁ Ἰωάννης-Βαπτιστῆς, ἡλικίας
εἰκοσι δύο χρόνων, ὁ Θρακικόςκιος εἰκοσι χρόνων κι' ὁ Λουδοβί-
κος, ὁ μικρότερος ἀπὸ ὅλους, δεκαπέντε χρόνων.

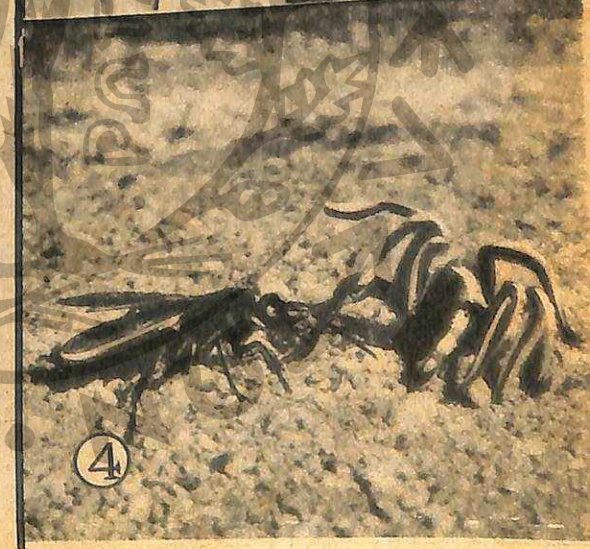
Ἐκτός ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ τὰ παιδιά, στὸν πύργο ζοῦσαν
ἐπίσης ἕνας Ἀλγερῖνος ὑπὲρρετς ὁ Χασάν-Ἀλῆ, πού ὁ Σαινιόλ
τὸν εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι, καὶ μιὰ ἡλικιωμένη ὑπὲρρετριά, ἡ
Σουζάννα.

Στις 16 Ὀκτωβρίου 1712 — ὁ Σαινιόλ ἦταν τότε 71 χρόνων
κι' ἡ γυναίκα του 48 — ὁ Ἰωάννης-Βαπτιστῆς κι' ὁ Θρακικόςκιος
παρουσιάστηκαν στὸν πατέρα τους καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ
τοῦ δώσῃ λίγα χρήματα γιὰ νὰ πᾶνε στὸ ἐτήσιο πανηγύρι τοῦ

ὁ Θεός ἄς σὰς κρίνῃ, εἶπε καί ᾽ ἐφώνετο.
· Ἀννα Σαινιολὸ εἶχε τότε μιὰ ξανθήκη ἐμπνευσι,
ἀ ἀ ιοχρησθούμε, ἔπειτα πῶς ἔπλεσε μόνος τὸ ἀπό τὸ πα-
ρο, καθώς πηγαινε νὰ κρεμάσῃ ἕνα κλουβί. Ἐταί κανεῖς
θά υποπτεύει τιποτέ.
· Δόθησαν στὴν ἐκτέλεσι αὐτοῦ τοῦ σχε-
δοῦ νόιοι τῆς τῆς δόξης ἀπὸ τὸ παράνομο, τοῦθαλαν ἕνα κλουβί
Πέταξαν τὸ πῶμα ἀπὸ τὸ παράνομο, τοῦθαλαν ἕνα κλουβί
να κανάρινι στὰ χέρια κι' ἔφαζαν ἕνα κοτόπουλο γιὰ νὰ
κι αἷμα ολόγυρο. Ὅπως εἶπε πῇ ἡ κυρία Σαινιολὸ, κανέναν
υποπτεύει τιποτέ. Ὅλοι πιστεψαν πῶς ὁ θάνατος τοῦ
ἀρχου ὀφέλειται σὲ τυχαία σύμπτωση.
· Λέπειτ ἀπὸ κάμποσο καιρό, ὅμως, ἔφαταν στὸν πυργὸ ὁ
γιος, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς γιουῖς τοῦ Σαινιολὸ κι' ὁ
Σουδοδικὸς τοῦ φανερώσει μιὰ μέρα μὲ ποῖο τραγικὸ
ὁ εἶχε πεθάνει ὁ πτέρως ταύς.
· Ἀντιμέτωπος ἀπὸ φίλκῃ, ὁ Ἀντώνιος ἔφυνε ἀπὸ τὸν πύρ-
· ἔστειλε μιὰ ἐπιστολὴ στὸ μαρκήσιο ντὲ Καθούα, ποὺ ἤ-
παλιὰς φίλος τοῦ πατέρα του, ζητώντας τὴ συμβουλὴ του.
Καθούα, ποὺ κατείχε μιὰ ἀνώτερη θέσι στις Βερσαλλίες,
ἐκατὰ λάθος αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ μέσο στὸ φακέλλο τῶν ἐγ-
γυριῶν ποὺ παρουσίαζε στὸν καγκελάριο Πονσατραν. Ὁ τε-
ραῖος, μόλις διάβαζε τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀν-
· τῶν Σαινιολὸ, ἔτρεξε νὰ τὸ κάμῃ γνωστὸ στὸ Λουδοβικο
· βασιλιάς διέταξε σήμεως τὴ συλληψί κι αὐτὴν παραδείγμα
· τιμωρίαν τῶν ἐνόχων. Μαζί μὲ τὴν κυρία Σαινιολὸ, τὸν ἰ-
Βαπτιστή καὶ τὸν Φραγκίσκο, ὁ βασιλεὺς ἀπέλασε ὁμι-
Λουδοβίκος καὶ ὁ Χρυσὸ Ἀλφ. Ἡ βίχη τους ἔπειτα
· λην καιρό. Μὲ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου παρεδίθε τον
· ἰνν-Βαπτιστή, τὸν Φραγκίσκο καὶ τὴν Ἀννα ντὲ Σαινιολὸ
· ἐκτελεστοὶ τῶν ὑψηλῶν ἔργων γιὰ νὰ τοὺς περιφέρῃ σ'
· τοὺς δρόμους καὶ τίς πλατεΐες τοῦ Αἰε καὶ νὰ τοὺς ὀδη-
· κατῇν μπροστὰ στὴν κυρία εἰσεδοῦ τῆς ἐκκλησίας τοῦ
· ρος ὅπου, μὲ μοναδικὸ ἐνδύμα ἕνα πουκάμισο, τὸ κεφάλι
· ὑπο καὶ ζυγώλλιτοι, μὲ μιὰ βία, θὰ ζήτησαν γονατιστοὶ συν-
· να ἀναμένο κερὶ στὴν βία, θὰ ζήτησαν γονατιστοὶ συν-
· σι ἀπὸ τὸ θεό, τὸ βασιλεὺ καὶ τὴ δικαιοσύνη». Θὰ ὠδη-
· κατῇν στὴν κεντρική πλατεΐα τῆς πόλεως, ὅπου θὰ
· αν ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως. Γιὰ τὸν Ἰωάννη-Βαπτιστή,
· δικαστήριο ὤριξε ὅτι ὁ δημῖος θὰ τοῦ ἔκοβε τὰ δύο χέρια
· τὸν καρπὸ καὶ κατόπι, ἀφοῦ τοῦ ἔσπαζε τὰ πόδια τις
· ρές καὶ τίς ὠμόλυτες, θὰ τὸν ἔδεσε στὸν τροχὸ «γιὰ νὰ
· ἐκεῖ δοῦ ἀρεστὸ στὸ θεό». Στὸ Φραγκικό ὁ δημῖος θὰ ἐ-
· τὸ δεξὶ χερί καὶ θὰ τὸν ἀποκεφαλίζε. Στὴν ποιητὴ τοῦ ἀπ-
· λισμού καταδικάζετον ἐπίσης καὶ ἡ Ἀννα ντὲ Σαινιολὸ.
· δικαστήριο μὲ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐκτρέψε ἀδελφὸ τὸ μικρὸ
· ὀιδό. Καταδίκασε, ὅμως, ἐν ἰσοβίᾳ καταναγκαστικὰ ἔργα
· Χρυσὸ Ἀλφ, ποὺ ἦταν πολὺ χειροδιότηας καὶ θὰ μπορού-
· ναν ἄλλε, νὰ προλάβῃ τὸ ἐγκαίνια. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν τριῶν
· ὥργων ἔγινε στίς 10 Φεβρουαρίου 1714.

Ὁ δόκτωρ Μέρριλ ἔβγαλε τότε καὶ τὸ

4 Ἀκόμα και στις μεγαλύτερες ἐρημιές τῆς Γῆς, γίνονται δραματικὸι ἀγῶνες ὑπάρξεως. Στὴ φωτογραφία μας, ποὺ παρτίβη στὴ μάχη ἐρημοῦ τῆς Β. Ἀφρικής, διακρίνεται μὴ σφύχαι, ἡ ὁποία καταπόρευσε γιὰ συλλήψεις μὴ μὲν ἀδύνη, νερκαίνοντάς τιν ἐπὶ τὴν ἐπληρομένη ποτὶς τῆς μετὰ τοῦ κεντρικοῦ τῆς. Ἡ σφύχαι ἀμύνεται τώρα γὰρ ἐπὶ τὴν θάνατος γιὰ τὴν ἐπὶ τῇ φωλιά τῆς μετὰ οὐκ αἰκά, ποὺ θὰ παρή ἀπὸ τοῦ πτωχῶν τοῦ θύματος τῆς.

Γιά τὴν ἀγάπη τῆς Κάτιας

ΙΣΤΟΡΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Η βαρὼν Κάτια Νεγιόνκοφ ἔπαιζε στὸ πιάνο τῆς ἑνα τραγουδι, ποὺ τῆς εἶχαν στείλει, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, ἀπ' τὴ Γαλλία. Ἐξάφνα, ὤρμησε στὸ σαλόνι τῆς ἡ γκουβερνάντα τῆς. Ὁ κύριος βαρὼν, τῆς εἶπε ζωηρά, ἔστειλε νὰ σὲ πάρῃ. Κάτω περιμένει ἑνα ἔλκυθρο γιὰ νὰ σὲ πάῃ ἀμέσως σ' ἀνάκτορα.

Ἡ Κάτια σηκώθηκε κατάχλωμη. Ἦξερε πὺς ὁ πατέρας τῆς βρισκόταν σ' ἀνάκτορα γιὰ νὰ συνεννοαστῇ μετὰ τὸν ὑπασιπότη τοῦ Τσάρου. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ ἐξηγήσῃ γιὰ ποῖο λόγο τὴν καλοῦσε στὴν ἐντεκα τῆς νύχτας.

—Δὲς μου γρήγορα τὸ ἄσπρο μου φόρεμα, ψιθύρισε ταραγμένη. Σὲ λίγο, ἡ Κάτια εἶχε ἐτοιμαστῇ. Κατέβηκε μετὰ τῆς γκουβερνάντας τῆς στὸ ἱσόγειο. Ὅλο τὸ ὑπερηκό προσωπικό κοιτόταν καὶ δὲν ἦταν κανεὶς στὸς διαδρόμους. Ἡ γκουβερνάντα κρατοῦσε ἐν' ἀσπένιο καντηλιέρι μετὰ χέρι ποὺ ἔτρεμε. Ὡστόσο, εἶπε γιὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴν Κάτια:

—Μὴ φοβάσαι. Ἴσως νὰ ὑπάρχῃ κάποιος σοβαρὸς λόγος γιὰ νὰ σὲ καλέσῃ τέτοια ὥρα ὁ πατέρας σου. Ὁ Θεὸς μαζί σου!

Φίλησε τὴ νέα στὸ μέτωπο. Σὲ λίγο, ἡ Κάτια ἀνέβηκε στὸ ἔλκυθρο, ποὺ τ' ἀπολύθηκε ἑνας γιγαντισμὸς Κοζάκος. Τὰ δύο ἄσπρα ὠρὰ ἀλόγα καλῶσαν καὶ τὸ ἔλκυθρο μετὰ τὴν Κάτια χάθηκε στὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου.

Ἡ Κάτια ἦταν ἀνέμενη. Ἴσως ὁ πατέρας τῆς νὰ διέτρεχε κάποιο κίνδυνο. Ὁ Τσάρος πάντα ὑποπετόταν πολλοὺς ἀριστοκράτες ὡς συνωμότες. Ἡ νέα παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ βοηθήσῃ τὸν πατέρα τῆς. Τὸ ἔλκυθρο ἔτρεχε σ' αὐτὸς σκοτεινὸς δρόμος τῆς Πετρούπολης δίχως νὰ μπορῇ ἡ Κάτια νὰ δῇ ποὺ πῆγαινε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα διέκρινε τὴν ὄχθη ἐνὸς ποταμοῦ. Τότε ὁ τρόμος τῆς μεγάλωσε: δὲν ἦταν ὁ δρόμος ποὺ ἀπογοῦσε σ' ἀνάκτορα. Σίγουρα τῆς εἶχαν στήσει παγίδα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅλη ἡ πόλι μιλοῦσε γιὰ τὰ ὄργια τῶν ἀξιωματικῶν τῆς αὐτοκρατορίας φρουράς. Κάθε βδομάδα σχεδὸν οἱ κύριοι αὐτοὶ ἀρπάζαν κ' ἀπὸ ἑνα ὠραίο κορίτσι καὶ τὸ ἀνάγκαν νὰ γλεντήσῃ μαζί τους. Συνήθως τὰ θύματά τους δὲν τοὺς κατ'ἀγγέλναν γιὰ νὰ μὴν ὁμολογήσουν δημοσίᾳ τὴν ἀτίμησή τους.

Τὸ ἔλκυθρο σὲ λίγο σταμάτησε ἀπὸτομα μπρὸς σ' ἑνα ἐπιθλητικό καὶ κατάφωτο μέγαρο. Ὁ Κοζάκος πῆρε στὰ χέρια τοῦ τῆς λιπόθυμη σχεδὸν νέα, ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ μῆκε μετὰ τὸ φορτίο τοῦ σ' ἑνα πολυτελὲς σαλόνι.

Ἡ Κάτια ἀκούσε ἀπ' τὴ διπλὴν αἰθουσα γέλια, τραγουδία καὶ μουσικὴ. Ἡ ὑπόφια τῆς εἶχε πιά ἐπιβεβαιωθῇ. Ὁ Κοζάκος τὴν ἀφῆσε μόνη, ἀνέκων ν' ἀντιδράσῃ.

Ἀμέσως μῆκε στὴν αἰθουσα ἑνας ὠραίος καὶ νεαρὸς ἀξιωματικὸς τῆς φρουράς, ποὺ τρέκλιζε ἀπ' τὸ μεθύσι.

—Ἀγγελέ μου! τῆς εἶπε μετὰ ὀλίγου. Πόσο σ' ἐπιμένει! Σὲ λατρεύω! Ἐσὺ δὲν μετὰ ἔχεις, Κάτια, ἀλλὰ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ ἀπὸ καιρὸ.

Ἐλὰ νὰ φίληθῶμε, ἀγαπημένη μου...

Ἡ νέα κούταξε γύρω τῆς ἀπελπισμένα σὰν νὰ ζητοῦσε βοήθεια. Ἐπειτα ἔνοιωσε πὺς τὴν ἀγκάλιασαν κ' ἔχασε ἑξαφνικὰ τὴν αἰσθησὶς τῆς.

Τὴ βρῆκαν, τὸ ἄλλο πρωῒ, ἀνείσθητη ἀκόμα καὶ σκεπασμένη μετὰ γούνες, μέσα σ' ἑνα ἐγκαταλελειμμένο ἔλκυθρο μπρὸς στὸ σπῆτι τῆς. Ὅταν ὁ βαρὼν Νεγιόνκοφ ἔμαθε τὰ ἀπίστευτα αὐτὰ γεγονότα, τὰ μάτια τοῦ ἔλαμψαν ἀπὸ ὄργη καὶ ἀγανάκτησι. Κύτταξε τὴν κόρη τοῦ μετὰ συγκινημένη τρυφερότητα, τῆς φίλησε γλυκὰ καὶ τῆς εἶπε:

—Μὴν ἀλλάξεις, νὰ μείνῃς ὅπως εἶσαι!...

Ἡ Κάτια φοροῦσε ἀκόμα τὸ ἄσπρο τῆς μεταξωτὸ φόρεμα, ποὺ τὴν

ἦταν τσαλακωμένο καὶ σχεδὸν σκιαμένο. Ὁ πατέρας τῆς τὴν πῆρε μαζί του μ' ἑνα ἔλκυθρο καὶ πῆγε σ' ἀνάκτορα.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ζήτησε νὰ δῇ ἀμέσως τὸν ὑπασιπότη τοῦ Τσάρου καὶ τοῦ ἐξήγησε τί εἶχε συμβῇ. Οἱ ἀξιωματικοὶ μπορούσαν νὰ γλεντοῦν ὅπως τοὺς ἄρεσε, ἀλλὰ τὴ θανάσιμη προσβολὴ ἐναντίον τῆς μοναχοκόρης τοῦ αὐλικοῦ βαρὼν Νεγιόνκοφ, ἔπρεπε νὰ τὴν πληγρῶσουν ἀκριβὰ!

Ὁ ὑπασιπότης ἀνέφερε σὲ λίγο στὸν Τσάρο γιὰ τὴν περιπέτεια τῆς Κάτιας κ' ὁ αὐτοκράτωρ Πέτρος δέχτηκε τὸ βαρὼν καὶ τὴν κόρη τοῦ μετὰ συμπόνα.

—Μοῦ ζητᾶτε δικαιοσύνη, εἶπε, καὶ θὰ τὴν ἔχετε. Εἶναι πιά καιρὸς νὰ καταλάβουν αὐτοὶ οἱ κύριοι πὺς δὲν εἶναι ἀσώδοι καὶ πὺς δὲν μπορούν νὰ μένουν ἀτιμώρητοι, ὅταν διαφθείρουν τὰ ἔντιμα κορίτσια. Ἐδῶσα κιόλας τὴς διαταγὴς μου. Θέλετε νὰ στηριχθῆτε στὸ μπράτσο μου, δεσποινίς!...

Πέρασαν μαζί τοὺς μακροὺς καὶ σιωπηλοὺς διαδρόμους τῶν ἀνακτόρων καὶ ἔφτασαν σὲ μιά πλατεῖα αὐλή.

Ἐκεῖ περίμεναν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουράς, παραταγμένοι σὲ δύο στίχους καὶ εἰς στάσις προσοχῆς.

—Μπορεῖτε ν' ἀναγνωρίσετε αὐτὸν ποὺ σὰς πρόσβαλε; ρώτησε ὁ Τσάρος τὴν Κάτια.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ψιθύρισε ἡ Κάτια μετὰ καταβεσμένο τὸ κεφάλι ἀπ' τὴ ντροπὴ καὶ τὴν ταραχὴ τῆς.

Πέρασαν μπροστὰ ἀπ' ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς. Ἐπὶ τέλους ἡ Κάτια ἀναγνώρισε ἀμέσως τοὺς ἑνα ὠραῖο νέο, μετὰ δύο μάτια ποὺ ἔλαμψαν. Σταμάτησε καὶ τὸν ἐξείδε.

—Ἐσὺ, Ἰδάν, εἰς φέρθηκες τόσο χυδαῖα; τοῦ εἶπε ὁ Τσάρος μετὰ δυνήρη ἐκπλήξι.

Ὁ νέος βγῆκε ἀπ' τὴ σειρά τοῦ, χαίρετισε στρατιωτικὰ τὸν Τσάρο καὶ ἀπάντησε:

—Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐνοχος, Μεγαλειότατε!

Μ' ἑνα του νεύμα, ὁ Τσάρος διέταξε τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς νὰ διαλυθῶν. Ἐπειτα, δίδοντας τὸ μπράτσο τοῦ τῆς Κάτιας, ἔξαυτισε κ' ὁ ἀνάκτορα. Τὸν ἀκολουθοῦσαν ὁ πατέρας τῆς Κάτιας, ὁ Ἰδάν κ' ὁ ὑπασιπότης τοῦ Τσάρου. Σ' ἑνα σαλόνι περίμενε ἑνας ποιῆς.

Ὁ Τσάρος τότε εἶπε:

—Κόμη Ἰδάν Ζαριζόφ. Κατὰ διαταγὴν μου θὰ παντρευθῇς τὴν βαρὼν Κάτια γιὰ ν' ἀποκαταστήσῃς τὴν τιμὴ τῆς.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε... εἶπε ἐκεῖνος.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ γάμος εἶχε γινῇ.

Ὁ Τσάρος φαίνονταν σιωπηλὸς καὶ θλιμμένος. Κύτταξε τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ ποὺ τὸν συμπαθοῦσε ἰδιαίτερα καὶ τὸν λυπόταν, ἔπρεπε ὅμως νὰ τὸν τιμωρήσῃ.

—Ἰδάν, εἶπε ὁ Τσάρος, ἡ τιμὴ τῆς βαρὼνης ἀποκαταστάθηκε, ἀλλὰ ὁ ἐνοχος δὲν τιμωρήθηκε. Οἱ ἐνοχοὶ πρέπει νὰ τιμωροῦνται, δὲν εἶναι ἔτσι, Ἰδάν!

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ψιθύρισε χλωμὸς ὁ ἀξιωματικὸς, σκύδοντας τὸ κεφάλι.

Τότε, ὁ Τσάρος εἶπε στὸν ὑπασιπότη τοῦ:

—Νὰ ἐκτελεσθῶν οἱ διαταγὴς μου...

Ἡ Κάτια δὲν καταλάβαινε. Ζούσε σὰν αὐτόματο. Σὲ λίγο, βρέθηκαν ὅλοι καὶ πάλι στὴν αὐλή.

—Κυττάξτε, βαρὼν, εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ στὴν Κάτια, ὁ ἐνοχος ποὺ πρόσβαλε τὴν τιμὴ σας θὰ τιμωρηθῇ!

Ἐνα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν, μετὰ ὅπλα παρὰ πόδας εἶχε παραταχθῇ ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Ἰδάν, ποὺ στεκόταν μόνος ἐμπρὸς σ' ἑνα τοῖχο. Ἡ Κάτια κατὰ πῶς θὰ τὸν τοφκίζαν! Ἐνοιωσε ῥίγη σ' ὅλο τῆς τὸ σῶμα. Εἶχε γινῇ σύζυγος ἐνὸς ἀπ' τοὺς πλουσιωτέρους ἀνθρώπους τῆς Ρωσίας καὶ σὲ λίγο θὰ ἦταν χήρα καὶ κληρονόμος τοῦ!

Τὴν ἐπνιγε ἡ ἀγωνία. Κύτταξε μετὰ πόνον τὸν Ἰδάν, ποὺ σὲ κάμποσα λεπτὰ θὰ ἦταν νεκρὸς. Ἀκούστηκε ἑνα ἑρὸ πρόσταγμα καὶ οἱ στρατιῶτες στάθηκαν ἐπὶ σκοπόν.

—Ὁχι, φώναξε ἡ Κάτια μετὰ ἀπόγνωση. Χάρι, Μεγαλειότατε.

Ἐπρεβε κοντὰ στὸν Ἰδάν, τὸν ἀγκάλιασε καὶ ἔξαυφονάσε:

—Ὁχι, ὀχι, χάρι, χάρι, Μεγαλειότατε!

Οἱ στρατιῶτες περίμεναν διατακτικούς. Ὁ Τσάρος ἔμεινε ἀκίνητος λίγο, ὕστερα χαμογέλασε καὶ διέταξε μετὰ ἑλκρονομία νὰ φύγῃ τὸ ἀπόσπασμα. Ἐπειτα γύρισε σ' ἀνάκτορα.

Στὴν πλατεῖα αὐλῆς τοῦ παλατιοῦ εἶχε μείνει μόνη ἡ Κάτια μαζί μετὰ τὸν Ἰδάν. Ἀσθανόταν τὴν πῶς τὸν ἀγαποῦσε, ἀφ' οὗ τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή...

ΖΥΛ ΜΠΕΡΤΩ

—Ὁχι, ὀχι, φώναξε ἡ Κάτια μετὰ ἀπόγνωση. Χάρι, Μεγαλειότατε!

Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ζύλ Μαρῖ

Ἡ ΝΕΡΑΙΔΑ τῆς Ἀντιένης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ Τζένυ Μπερτινιόλ, κόρη ἐνὸς βαθύπλουτου καὶ αὐτοδημιουργοῦ ἐπιχειρηματίου, ἔχει ἐρωτευθῇ τὸν κομπῆ Λωρὰν ντὲ Σουλαίμ. Τὸν ἴδιο νέο ἀγαπᾷ κ' ἡ δασκάλα τῆς τοῦ πιάνου, ἡ Μαρία-Ρόζα Βελλαντιέ. Μία κοπέλλα ἀπὸ ἀρίστη ἀλλὰ φτωχὴ οἰκογένεια. Ἐκεῖνος ἀγνοεῖ τὸν ἑρῶτα τῆς πρώτης κ' ἀγαπᾷ τὴν δεύτερη. Ἡ οἰκογένεια ντὲ Σουλαίμ ἔχει φτωχύνει. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Λωρὰν, ὁ μαρκήσιος Μισέλ, διευθύνει ἑνα μικρὸ ἐργοστάσιο, μένει δὲ στὴν ἐπαρχία μαζί μετὰ τὴν τυφλὴ μητέρα τοῦ καὶ τὴν κόρη τοῦ Ζιμπερτ. Ὁ Μπερτινιόλ θέλει νὰ ταπεινώσῃ τοὺς Σουλαίμ, γιὰ τὸν πατέρα τοῦ ἦταν ἄλλοτε ὑπὲρ τῆς στοίτης τοῦ καὶ τὸν εἶχαν στείλῃ φυλακὴ γιὰ μιά κλοπὴ. Ἐτοί, λογαριάζει νὰ ἐκδικηθῇ καὶ συγχρόνως νὰ ἐπιτύχῃ νὰ δεχθῶν πρόθυμα τὴν κόρη τοῦ, ὡς γυναικα τοῦ Λωρὰν. Δημιουργεῖ λοιπὸν ἐπιτήδεια ἑνα φοβερὸ σκάνδαλο εἰς βάρος τοῦ Λωρὰν, ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ πληρώσῃ ἑνα χρέος τοῦ ἀπ' τὰ χαρτιά. Ὑστερα ἀναθετὴ στὸ γραμματεῖα τοῦ Ρομαίν Γκού, ἑνα ὑποπτό τυπο, νὰ παρακολουθῇ συνεχῶς τὸν Λωρὰν. Ὑστερα ἀπ' τὸ σκάνδαλο, ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Σουλαίμ συγκεντρώνονται στὸ σπῆτι τοῦ Μισέλ, καὶ κατακρίνουν αὐστηρὰ τὸ Λωρὰν γιὰ τὴν ἄσπρη ζωὴ τοῦ καὶ γιὰ τὸ ἀγίατρεπο χαρτοπαικτικὸ πάθος τοῦ. Ἐκεῖνος τοὺς λέει πὺς εἶχε διορθωθῇ προσωινὰ, γιὰ τὴν εἶχε ἐρωτευθῇ μιά κοπέλλα, κ' εἶχε ἀρξίσει νὰ ἐργάζεται τιμια. Ὡστόσο, ἀφ' οὗ παρασύρθηκε καὶ ἐξανάπαυε καρδιά, δεχεται τὴν ἀπόφασι τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐκεῖνον δικαστηρίου, ποὺ τοῦ ἐπιβάλλει ν' αὐτοκτονήσῃ γιὰ νὰ ἐξιλεωθῇ. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅμως, ποὺ ἔχει κολλήσει τὸν ρεβόλβερ στὸ μελίνγι τοῦ καὶ πιέζει τὸ σκάνδαλο, ὁρμαῖ μέσα στὸ ὁωμάτιο τοῦ ἡ Μαρία-Ρόζα, σπρώχνει τὸ χέρι τοῦ, ἡ σφαῖρα ἀστοχεῖ κ' ὁ νέος σώζεται. Ὑποχωρῶντας δὲ στὴν ἰκεσίαν τῆς ἀγαπημένης τοῦ, τῆς ὑπόσχεται νὰ ζῇ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐξαγνισθῇ μετὰ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ. Ἡ Μαρία-Ρόζα εἶναι ὁρμῶν, κόρη ἀξιωματικοῦ. Ἡ ἐπιρροή τῆς εἶχε ἀπομακρύνει τὸν Λωρὰν ἀπ' τὸν κακὸ δρόμο.

3ον

Ἡ μεγαλειότερη ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ γίνω ἀντάξιός σας. Δὲν θέλω δὲ νὰ πάρτετε τὸ ὄνομά μου, πρὶν νὰ μὴν βεβαίως πὺς μπορῶ νὰ σὰς προσφέρω, ἂν ὀχι τὴν πολυτελεῖα, τουλάχιστον ὅμως μιά σχετικὴ ἀνεί. Θὰ πῶ τότε νὰ βρῶ τὴν μητέρα μου καὶ θὰ ζητήσω τὴν συγκατάθεσί τῆς στὸ γάμο μας.

—Δὲν θὰ σὰς τὴ δώσῃ ποτέ!

—Μ' ἀγαπᾶτε πολὺ. Ὅταν τῆς πῶ πὺς μετὰ σῶσατε, θὰ εὐλογήσῃ τὴν ἐνόςί μας!

Ὁ Λωρὰν πῆρε τὸ χέρι τῆς κοπέλλας καὶ φίλησε ἑνα-ἑνα τὰ δάχτυλά τῆς. Τὸ χεράκι αὐτὸ τὸν εἶχε σταματήσει στὸ χεῖλος τῆς ἀδύσσου—ὅπως εἶχε πῇ καὶ σ' ὁ Νοζάν, μπροστὰ στὸ οἰκογενειακὸ δικαστήριον ποὺ τὸν ἔκρινε.

Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, δέχθηκε τὴ θέσι ποὺ τοῦ προσφέρει ὁ Μπερτινιόλ σ' ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ. Πρὶν γίνῃ ὅμως διευθυντῆς, θέλησε νὰ δουλέψῃ σὰν ἀπλὸς ἐργάτης.

Κάθε δεκαπέντε μέρες, ξαναγύριζε στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ φιλήσῃ τὴν ἀγαπημένην τοῦ. Καὶ δὲν περνοῦσε μέρα χωρὶς νὰ τῆς γράφῃ.

Σ' ἑνα ἀπ' τὰ ταξίδια τοῦ αὐτὰ, τῆς βρῆκε θλιμμένη, κλαμένη. Τὸν διηγήθηκε πὺς ὁ Σελεστὲν Βελλαντιέ βρισκόταν σ' ἀπὸ θύρα τῆς χρεωκοπίας, γιὰ τοῦ λείπανε 20 χιλιάδες φράγκα. Ἀγαποῦσε πολὺ αὐτὸ τὸ θεῖο τῆς, ξέροντας πὺς τὸν λάτρευε κ' ὁ πατέρας τῆς. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν δίδυμοι κ' ἐμοιάζαν καταπληκτικὰ. Βλέποντας τὸ θεῖο τῆς, ἡ Μαρία-Ρόζα νόμιζε πὺς ἔξαναβλεπε τὸν πατέρα τῆς.

Εἰκοσι χιλιάδες φράγκα! Πόσες φορές εἶχε κερδίσει ὁ Λωρὰν αὐτὸ τὸ ποσὸν μέσα σὲ μερικὲς ὥρες!...

Ὁ ἐπικίνδυνος πειρασμὸς νὰ δοκιμάσῃ

—Τὸ σκάνδαλο τῆς λέσχης τῆς Ρὺ ντὲ λὰ Παί!...

Στὴν ἀρχὴ, δὲν εἶχε δώσει πολλὴ προσοχή. Μὰ οἱ φωνὲς ἐκεῖνες τὴν παρακολούθησαν σχεδὸν ὡς τὸ σπῆτι τῆς.

Καί, ἑξαφνικὰ, θυμήθηκε κατ'... «Ἡ λέσχης τῆς Ρὺ ντὲ λὰ Παί!... Ἐκεῖ εἶχε ξαναπληρῇ τὸς νύχτες ὁ Λωρὰν, σκυμένος πᾶνω στὸ τραπέζι τοῦ μπακαρά!...

Μαζί μετὰ τὴν ἀνάμνησί αὐτῇ, ἔνοιωσε κάποιο φόβο. Εἶχε ἀρκετὲς μέρες νὰ πῶν γράμμα τοῦ Λωρὰν. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὴν ξεχνούσε ἐστὶ, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχαν ξανασυναντηθῇ, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατρός τῆς.

Μὰ εἶχε τόση πεποίθησι στὴν ἀγάπην τοῦ, ὥστε πῆγε ἀμέσως ὁ νοῦς τῆς σὲ κάποια κατάσταση...

«Τὸ σκάνδαλο τῆς λέσχης! Τί νὰ νὰ ἀραγε;» ἀναρωτήθηκε.

Γύρισε πίσω, βρῆκε ἑνα ἐφημεριδοπώλη, ἀγόρασε μιά ἐφημερίδα κ' ἔτρεξε σπῆτι τῆς. Ἐκεῖ τὴ διάβασε... καὶ τᾶμαθε ὅλα!

Κατὰ γκρεμίστηκε μέσα τῆς. Ὁ Λωρὰν ἦταν χαμένος!...

Εἶχε παραβῇ τὸ λόγο τοῦ... Γι' αὐτὸ δὲν εἶχε ξαναφανῇ, οὔτε κ' εἶχε τολμήσει νὰ τῆς γράφῃ... Δὲν θὰ διορθωνόταν ποτέ! Καί, ἡ κοπέλλα ἀναστέναζε βαθεῖα, μ' ἀπελπισία.

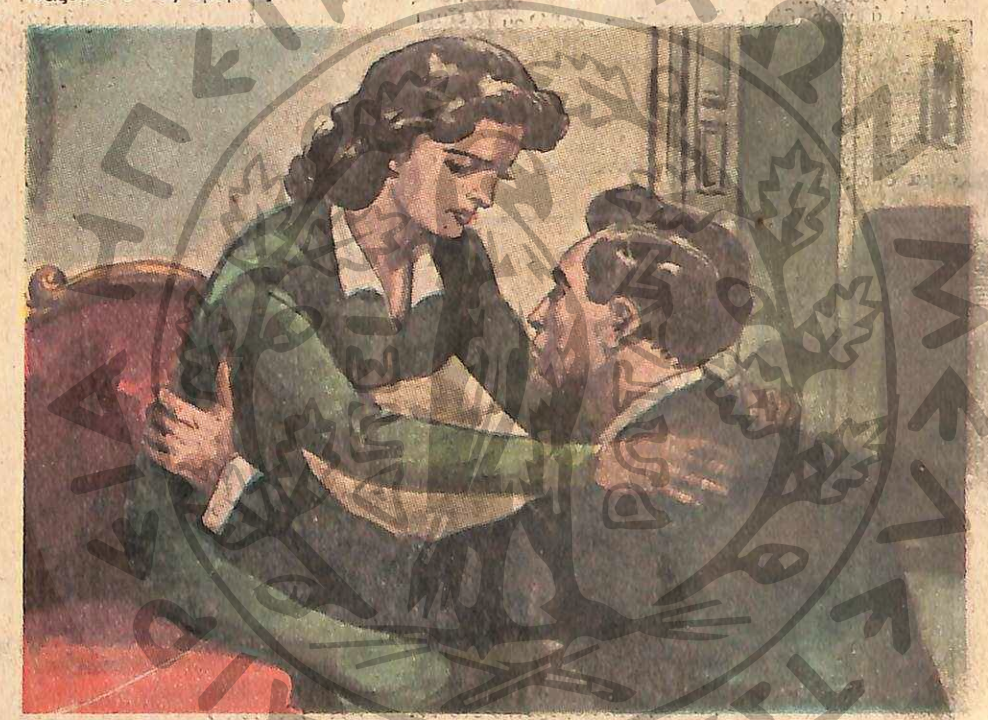
Ἀνοίξε τὸ παράθυρο, γιὰ τὴν ἔνοιωσε πὺς πνιγόταν, κ' ἐσκυψε ἔξω γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ πῶς ἐλεύθερα. Ἀνέβηκαν τότε δάκρυα σ' ὅλα τὰ μάτια τῆς καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ἡ γρηῃ Μαρτίν, ποὺ ἐτοίμαζε τὸ φαγητό, τὸ παρατήρησε κ' ἀνησύχησε.

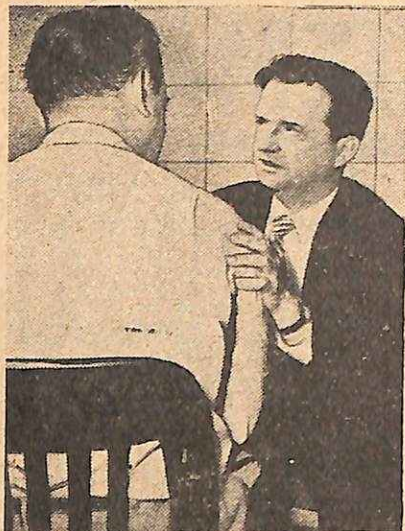
—Δεσποινίς! τῆς φώναξε. Θεέ μου, τί πάθατε, δεσποινίς Μαρία;

Μὰ ἐκείνη τὴν ἀπομάκρυνε μετὰ ἑλκρονομία... Καθὼς εἶχε σκυφὴ πῶς πολλὴ, εἶχε προσέξει κατὰ τὸ δρόμο ἑνα ἀνθρώπο, ποὺ κρυβότανε στὴ σκιά καὶ φαίνονταν σὰν κατὰ νὰ περίμενε.

Ἦταν ἐκεῖνος, ὁ Λωρὰν! Μὰ τί συνέβαινε λοιπὸν; Γιὰ τὴν βρισκό-

—Ὁχι, δὲν θὰ πεθάνῃς, Λωρὰν μου! τοῦ εἶπε σιγανὰ. Τί θὰ νινόμουν ἐγὼ χωρὶς ἐσένα;

Ο καθηγητής Τάλμαντ δεν χρησιμοποιεί βίαια μέσα, αλλά φροντίζει να κερδίσει τη συμπάθεια των εγκληματιών.

ΠΩΣ ΟΜΟΛΟΓΟΥΝ ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ

Η ψυχολογία στην υπηρεσία της δικαιοσύνης

Σε πολλές περιπτώσεις, οι αστυνομικοί έχουν στα χέρια τους ένα σαρδίο ένδειξης, για ένα άτομο ότι είναι υπεύθυνο για μία εγκληματική πράξη, αλλά δεν έχουν καμία από τις βετικές εκείνες αποδείξεις, που χρειάζονται οι δικαστές για να καταδικάσουν έναν άνθρωπο.

Ακριβώς σε τέτοιες περιπτώσεις είναι απαραίτητο να πετύχουν μία ομολογία από τον ένοχο, ώστε να γίνει εύκολα η δουλειά της δικαιοσύνης. Η εξέλιξη ωστόσο της ψυχολογίας στα χρόνια μας έδωσε στους αστυνομικούς, ένα σπουδαίο όπλο για να μπορούν να πείθουν τους εγκληματίες να ομολογούν τις πράξεις τους, χωρίς να χρειάζεται να καταφεύγουν σε σκληρά μέτρα.

Η μέθοδος της ψυχολογικής ανακρίσεως εφαρμόζεται σήμερα με μεγάλη επιτυχία στην Αμερική, σε άπειρες περιπτώσεις εγκληματιών. Τον σημαντικότερο ρόλο στη δημιουργία της, όσον αφορά την Αμερική, τον έπαιξε ο καθηγητής Φρέντ Ίνμπαου, του πανεπιστημίου του Σικάγου, που θεωρείται πραγματικά ο αυθεντίας στο ζήτημα αυτό και που αναλαμβάνει να αποσπά ομολογίες από τους εγκληματίες, σε περιπτώσεις που δλοι οι άλλοι έχουν αποτύχει.

Ο καθηγητής Ίνμπαου έθεσε τις βάσεις της ψυχολογικής ανακρίσεως εδώ και πολλά χρόνια, όταν προσελήφθη στο εγκληματολογικό τμήμα της αστυνομίας του Σικάγου. Επί εξη χρόνια έπινουσε διάφορα ψυχολογικά τεχνάσματα, που τα χρησιμοποιούσε κατά την ανάκριση εγκληματιών και κρατούσε σημειώσεις για τις αντιδράσεις τους. Όταν πετύχαινε το σκοπό του, και έκανε έναν εγκληματία να μιλήσει, τον έπαινε, τον αγκαλιούσε και ζητούσε να μάθει από τον ίδιο τι τον είχε κάνει να ομολογήσει.

Έτσι, δημιουργήθηκε ένα σύστημα ανακρίσεως, που βασίζεται σε αρχές της ψυχολογίας, την προσωπική του πείρα και διάφορα τεχνάσματα. Από το σύστημα αυτό έχουν ξεπηδήσει δύο βασικοί κανόνες, που, κατά τη γνώμη του Αμερικανού καθηγητή, πρέπει να ακολουθούν οι ανακριτές, όταν εξετάζουν εγκληματίες.

Αν το εγκληματικό έγκλημα είναι συναισθηματικό ή ψυχικός λόγος, ο ανακριτής πρέπει να δείξει συμπάθεια στον κατηγορούμενο. Στην κατηγορία αυτή υπάρχουν οι περισσότερες δολοφονίες, που γίνονται από μεμονωμένα άτομα και όχι από ομάδες.

Στην δεύτερη κατηγορία υπάγονται τα εγκλήματα, που έχουν για κίνητρο τον οικονομικό παράγοντα. Έκεί, ο ανακριτής πρέπει να αναλύσει με ψυχρή λογική στον κατηγορούμενο με ψυχρή λογική και να του αποδείξει ότι δεν κερδίζει τίποτα με το να κρυβέται.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα της πρώτης κατηγορίας είναι η περίπτωση του Αμερικανού Γκρίφ Τάλμαντ, που παραιτήθηκε στην αστυνομία και ανέφερε ότι τρεις άγνωστοι σταμάτησαν το αυτοκίνητό του σε έναν εξοχικό δρόμο και διέταξαν αυτόν και τη γυναίκα του να βγουν έξω, με σκοπό να τους ληστέψουν.

Όπως δήλωσε ο Τάλμαντ, η γυναίκα του έβαλε τις φωνές και ο ένας κακοποιός την πυροβόλησε και τη σκοτώσε. Άστερα πήρε το δαχτυλίδι από το χέρι της και εξαφανίστηκε μαζί με τους συνεργούς του.

Παρόλο που δεν υπήρχε κανένα θετικό στοιχείο, οι υποψίες για τη δολοφονία έπεσαν πάνω στον συζυγό. Η ανακρίση ανέτελλε στον καθηγητή Ίνμπαου, που πριν βρεθεί μαζί με τον Τάλμαντ, φρόντισε να μάθει όλες τις λεπτομέρειες για τη ζωή του, τη γυναίκα του και τους συγγενείς του.

Όταν ήρθε η ώρα, λοιπόν, κλείστηκε μαζί του σε ένα δωμάτιο και, μιλώντας σε φιλικό αλλά σταθερό τόνο, άρχισε να του αναπτύσσει με επιχειρήματα γιατί πίστευε ότι αυτός ήταν ο ένοχος!

Για ποιο λόγο ο κακοποιός θα σκότωνε τη γυναίκα, μόνο και μόνο επειδή φώναζε, αφού άλλωστε βρισκόντουσαν σε ερμητικό δρόμο και κανείς δεν έπρεπε να τους ακούσει; Γιατί δεν προτίμησε να την χτυπήσει με το όπλο του και να την αφήσει αναίσθητη, παρά να βαρύνει τη θέση του με ένα εγκλήμα;

Τέτοιες ήταν οι ερωτήσεις που υπέβαλε ο Ίνμπαου, χωρίς να δίνει τον καιρό στον άλλο να απαντήσει.

Ακούσε φίλε μου, συνέχισε ο καθηγητής, Σέρρα τι τραβούσε συνεχώς, ενώ εσύ έκαιες, ότι μπορούσες για να την ευχαριστήσεις. Με τον καιρό άρχισες να σκέπτεσαι ότι έπρεπε να την ξεφορτώσεις. Καταλαβαίνω τι αισιόδοξους, γιατί και εγώ έχω νοιώσει αρκετές φορές τη διάθεση να ξεφορτωθώ με κάθε τρόπο τη γυναίκα μου, όταν γυρίζω κουρασμένος τα βράδια και εκείνη σιχαίνεται τη γκρίνια... Μερικές φορές σκέφτηκα ακόμα και το φόνο...

Ο Ίνμπαου εξακολούθησε να μιλάει, αναφέροντας τους λόγους που, σαν καλός ψυχολόγος, ήξερε ότι είχαν ώθησει τον Τάλμαντ στο έγκλημα. Του έπαυσε να μιλάει συχνά ότι και ο ίδιος είχε νοιώσει πολλές φορές τα ίδια αισθήματα. Ο μονόλογος του αυτός έκανε στο τέλος τον Τάλμαντ να βάλει τα κλάματα και, τότε, ο καθηγητής τον ρώτησε φιλικά:

— Πού έγκρυψες το πιστόλι, μίστερ Τάλμαντ;

— Στο χωράφι, λίγο πιο πέρα από το μέρος που είχα σταματήσει το αυτοκίνητο, αποκρίθηκε ο εγκληματίας.

— Και το δαχτυλίδι;

— Κάτω από μία πέτρα, κοντά στο πιστόλι...

Ο καθηγητής είχε κερδίσει τόσο την εμπιστοσύνη του Τάλμαντ, ώστε, όταν του έδωσε το στυλό του, ο δολοφόνος δεν δίστασε να υπογράψει την ομολογία που τον έσταλσε στη φυλακή.

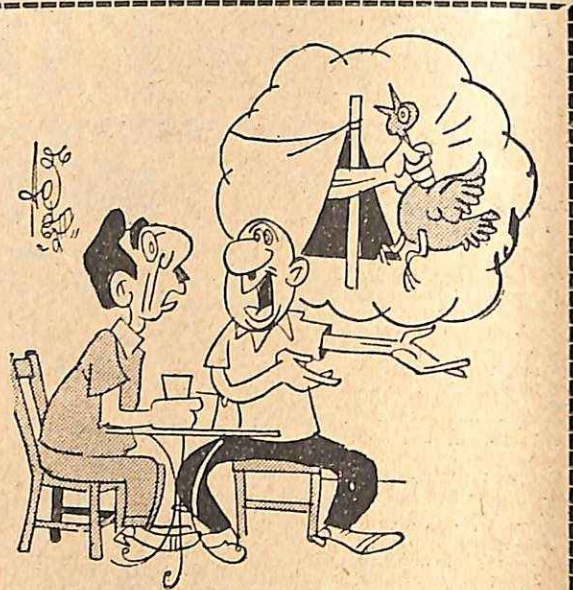
Σε μιά άλλη περίπτωση, ο Ίνμπαου είχε αναλάβει να ανακρίνει δύο νέους, που έθεωρούντο ύποπτοι για ένα εγκλήμα και κατέφυγε σε ένα ψυχολογικό τεχνάσμα. Αφού ανέκρινε τον πρώτο, που αρνήθηκε την ένοχη του, τον έβαλε να περιμένει στο γραφείο της δακτυλογράφου του και πήρε στο γραφείο του τον δεύτερο ύποπτο.

Ο πρώτος ύποπτος είδε το δεύτερο να μπαίνει στο γραφείο του καθηγητή, από όπου, μετά από άσχετη ώρα, βγήκε μιά στενογράφο και έδωσε στην δακτυλογράφο ένα μάτσο χαρτιά να τα περάσει στη μηχανή.

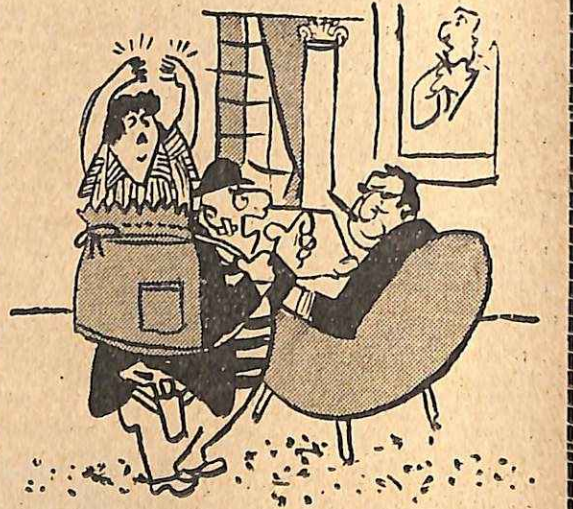
Ο δεύτερος ύποπτος παρακολούθησε τη δακτυλογράφο, που ανέγραφε τις σημειώσεις και την άκουσε να ρωτάει το όνομα του δεύτερου ύποπτου, λίγο πριν τελειώσει, σαν να ήθελε να το βάλει στο σημείο της υπογραφής. Ήταν βέβαιος, λοιπόν, ότι ο σύντροφός του είχε ομολογήσει! Κι έτσι, όταν ο καθηγητής Ίνμπαου τον ρώτησε για δεύτερη φορά στο γραφείο του, ομολόγησε άμεσα την ένοχη του. Ο σύντροφός του ωστόσο δεν είχε ομολογήσει τίποτα! Όταν όμως του έδειξαν την κατάθεση του άλλου, έπαψε και εκείνος να αρνείται.

Η αποτελεσματικότητα της ψυχολογικής ανακρίσεως φαίνεται πιο καθαρά από την περίπτωση ενός Αμερικανού αστυφύλακα, για τον οποίον υπήρχαν υπονοούμενα ότι είχε πέσει σε παρπατώμα. Ο καθηγητής Ίνμπαου ανέλαβε να τον ανακρίνει και τον έκανε να ομολογήσει.

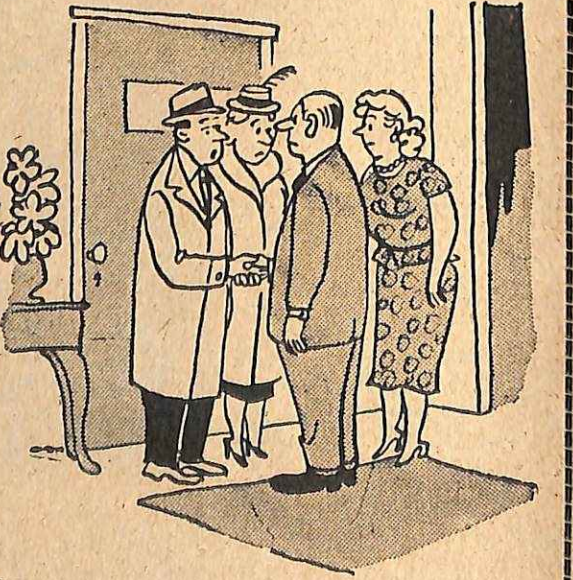
Το αξιοσημείωτο είναι ότι λίγες μέρες νωρίτερα, ο αστυφύλακας είχε παρακολουθήσει τα μαθήματα του Ίνμπαου και είχε μάθει την τακτική που χρησιμοποιείται για να κερδίσει την εμπιστοσύνη των ύποπτων! Αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε να πέσει θύμα της ψυχολογικής ανακρίσεως!

— Τι να σου πω, βρέ Στέλιο!... Στην κατασκήνωσι περνούσαμε ζωή... και κόττα!... (Του Αρχέλαου)

Ο γκαγκστερ: Δεν μπορούσα να της βγάλω τα δαχτυλίδια από τα χέρια, αφεντικό, και την έφερα ολόκληρη!

— Σας ευχαριστούμε για την επίσκεψή σας. Ήταν μία σπουδαία δοκιμασία για τα νεύρα μας!...

ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Οι περίεργες συμβουλές ενός Γερμανού για τους ταξιδιώτες

Στις αρχές του περασμένου αιώνα εξέδωθη στη Βαϊμάρη ένα τρίτο έργο με τον τίτλο: «Οδηγός των ταξιδιωτών στην Ευρώπη». Συγγραφέας του ήταν κάποιος Ράιχαρντ, επολέμιος σύμβουλος του δούκα της Βαϊμάρης, όπως αυτοτιτλοφορείται, που φαίνεται πως είχε ταξιδέψει πολύ.

«Ένας φίλος των ανθρώπων, έγραφε στον πρόλογό του, πρέπει να αισθάνεται ευχαριστία όταν μπορεί να μεταδώσει και στους άλλους τα φώτα που άποχτησε».

Ο σκοπός του ήταν να διαφωτίσει τους σύγχρονους του πως μπορούσαν να ταξιδεύουν και να βρίσκουν εύχρηστο και δασκαλαστικό το ταξίδι τους. Το τι θα ήταν, όμως αυτό το ταξίδι μπορεί να το συμπεράνετε από τις υποστάσεις που δίνει.

«Προτού επιχειρήσει κανείς να ταξιδέψει, γράφει, πρέπει πρώτα να μάθει «ερωτική ιστορία, μηχανική, γεωγραφία, άγρονομία, σχέδιο, ξένες γλώσσες, καλλιγραφία, στενογραφία, κολύμπι, ιππασία, λατρεία, μουσική και καλές τέχνες». Και όχι με τρόπο επιπόλαιο αλλά να εγκύβη σθερά σ' αυτές τις επιστήμες κι' αυτές τις τέχνες.

Αφού τελειώσει αυτή την προπαρασκευή, θα πρέπει να προμηθευθεί «έναν πλήρη κατάλογο των εργοστασίων που βρίσκονται σε κάθε πόλη, την οποία πρόκειται να επισκεφθεί και στα περίε, με λεπτομέρειες πληροφορίες για τον αριθμό των εργατών κάθε κατηγορίας, την ηλικία τους, τα ημερομίσθια που παίρνουν κτλ., καθώς επίσης και για τις χρησιμοποιοούμενες πρώτες ύλες και τον τόπο από όπου προέρχονται».

Οι πληροφορίες αυτές θα του χρησιμεύσουν για να σχηματίσει ακριβή ιδέα για την οικονομική και τεχνική πρόοδο των χωρών από όπου θα περάσει. Διαφορετικά, θα μιλάει με τυφλό.

«Όταν φτάσει σε μιά πόλη ή σε ένα χωριό, συνεχίζει ο αξιόλογος Γερμανός, «πρέπει απαραίτητα να ζητήσει πληροφορίες για την αύξηση ή την ελάττωση του πληθυσμού και τις αιτίες των, καθώς και για την κατανάλωση των διαφόρων τροφίμων, κατά τα πέντε, δέκα ή είκοσι τελευταία χρόνια». Μ' αυτό τον τρόπο θα καταλάβει αν η πόλη ή το χωριό είναι υγιεινά και θα καθορίσει ανάλογα την παραμονή του εκεί.

Αφού διαλευκάνει αυτό το σημείο, αλλά μόνον τότε, μπορεί να πάρει έναν υπνηρέ, που πρέπει απαραίτητα να έχει γνώσεις χειρουργικής, για να μπορεί να του κόψει μια αφαίμαξη αν παραστή ανάγκη».

Θα προμηθευτεί, εξ άλλου ένα ζευγάρι καλά πιστόλια με δύο κόκκους (πύ να παίρνουν, δηλαδή, δύο σφαίρες) και προτού ξεκινήσει θα κόψει τη διαθήκη του αγία να μην υπάρχουν φιλονεικίες μεταξύ.

Κοιμητήριο Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Ειδοποιείται η εκλεκτή πελατεία του οικου Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ ότι την διευθύνει το τμήμα

PERMANANT

φανελεύεται και πάλιν από της 1ης Ιουλίου 1956 η ΚΑ Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ.

Από το παρελθόντος μηνός ευρίσκειτα εις Γερμανία ο υιός του Ιδρυτού του καταστήματος Κ. ΑΛ. Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ Σ., διά να παρακολουθήσει την τελευταία εξέλιξη της κοιμητικής τέχνης. «Ο Κ. ΑΛ. Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ, θά επανέλθω μετά εξάμηνον διά να αναλάβω την διεύθυνση του κοιμητηρίου και του Ίνστιτούτου Καλλώνης».

Εξ των μελών της οικογενείας του, σε περίπτωση που πεθάνει στο δρόμο». Ο Ράιχαρντ συνιστά επίσης στον υποψήφιο περιηγητή να παίρνη επί δεκαπέντε ημέρες καθαυτό πριν αρχίσει το ταξίδι του.

Και τώρα ως έρθουμε στις αποσκευές. Έκτός από τα όπλα, τα βιβλία, τους γεωγραφικούς χάρτες, τα ένδυματα κτλ., ο Ράιχαρντ θεωρεί απαραίτητα και μερικά άλλα αντικείμενα που είναι τα εξής: «Μιά τανάλια, ένα ταγκέλι, ένα σφυρί, μιά ή δύο σιδερένιες αλυσίδες, κάμποσες κουλούρες σιτονί, ένα ταξιδιωτικό κρεβάτι με το στρώμα του, ένα λυόμενο σκαμνιάκι, μαξιλάρια, σκεπάσματα, μιά πυξίδα, ένα δοχείο με βούτυρο, κερία, ένα τηλεσκόπιο, σφύρες που να ταίριαζουν σ' οποιοδήποτε πόρτα, ένα θερμόμετρο και δύο δερμάτια από έλαφι ραμμένα μαζί». Αυτά τα δερμάτια θα τα βάλει κάτω από το σεντόνι του για να έχει ζέστα και για να μην τον τρώνε οι ψύλλοι.

Το φαρμακείο του, εξ άλλου, θα αποτελείται από τα εξής πράγματα: διυλισμένο ξύδι, ξύδι του Κρόνου, υγρό του Χόλμαν, κρασί της Ούγγαρίας και του Ακρηντρίου, ιπτακουάνα, ρεβέντι και μιά σύριγγα για ενέσεις.

Αν ο περιηγητής ταξιδεύει με άμαξι, πρέπει να φυλάγεται από τα ρεύματα, την εγκεφαλική συμφόρηση, τα πρήξιμα των ποδιών, τη θύελλα, τον ύπνο έπειτα από το φαγητό, τους έμετους, που όφειλονται στα τραντάγματα και τους λιηστές, που παραμονεύουν στους δρόμους.

Αν ταξιδεύει με δικό του όλογο, θα πρέπει να το περιποιηθεί ο ίδιος για να το έχει γερό. Να τι θα κάνει, λοιπόν, όταν φτάσει σ' ένα μέρος. Θα ζητήσει να του φέρον ένα φρέσκο λάχανο, θα το αλάτιση καλά και θα το λυώσει μέσα σε κομμάτια άγελιάς! Μ' αυτή τη ζύμη θα αλείφει κατόπιν τα πόδια του ζώου.

Ας έρθουμε τώρα στα πλοία. Χρήη μαγειρίου, λέει ο Ράιχαρντ, εκτελούν συνήθως άνιθεοι μπουτοί. Γι' αυτό το φαγητό στα πλοία είναι έλαεινόν και ακάθαρτο. Συνιστά, λοιπόν, στον περιηγητή να πάρη μαζί του μιά φουφού κι' ένα καμινέτο με οινόπνευμα για να μαγειρεύη μόνος του. Πρέπει επίσης να κόψει και τις απαραίτητες προμήθειες σε τρόφιμα, να πάρη δηλαδή νερό, φρυγμένο ψωμί, αυγά μέσα σε λίπος, μαγιάν μπύρας, καρύδια, κεράσια, άγγουρια, διαμίσκηνα, ένα άρνι, δύο τουλάχιστον γουρουνία (που κατά το Γερμανό συγγραφέα αντέχουν στη θάλασσα) και κάμποσα πουλερικά.

Το βιβλίο του Ράιχαρντ εξέδωθη σε διάστημα δύο ετών σε τρεις διαφορετικές εκδόσεις που έγιναν αναρπαστες. Υπάρχουν, βέβαια, σ' αυτό πολλές υπερβολές. Αλλά από όλα λέει ο Γερμανός συγγραφέας μπορεί κανείς να καταλάβει εύκολα πόσο μαρτυρικά ήταν τα ταξίδια πριν από έναίμισι ή δύο αιώνες.

Οι σύγχρονοι Γουλιέλμοι Τέλλαι

Μιά ομάδα από Αμερικανούς κυνηγεί τώρα αντίλοπες, λιοντάρια και έλεφαντες στη Γαλλική Γισμερνή Αφρική, όχι με ντουφέκια αλλά με τόξα και βέλη. Οι έρασσιότες αυτοί τοξότες είναι γιατροί, δικηγόροι και επιχειρηματίες. Κάθενας τους παίρνει μαζί του στο κυνήγι δύο τόξα και 36 βέλη.

Το σπόρ της τοξοβολίας σημειώνει μεγάλη διάδοση, εισηχθή δε τελευταίως και στην εκπαίδευση του αμερικανικού στρατού.

Από τους νεωτέρους Γουλιέλμους Τέλλους, έχει γίνει διάσημος κάποιος Χόουαρντ Χιλ, που ελευθερώνει 12 παιδικά μπλόνια μαζί και τα τρυπάει ένα-ένα με τα βέλη του πριν τα παρσούρη μακρύα ο άνεμος.

Ένας άλλος πάλι ρίχνει 5 βέλη σ' ένα πέντε σπαθί της τράπουλας, από απόσταση 12 μέτρων, και τρυπάει μ' αυτά στο κέντρο καθένα από τα πέντε σπαθιά του τραπουλόχαρτου!

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ, ή εμφάνις!

Ολόκληρο το σόι μας — οι Μπαρδαβαντουβαλαίοι με τ' όνομα — παραδεχότανε για σοφό άνθρωπο το μπαρμπα μου, τον Άριστειό τον Μπαρδαβαντουβαλο — Θεός σκωρέσ' την ψυχούλα του.

Κι' όλοι οι συγγενείς, ανιόντες και κατιόντες εξ αίματος και εξ άγχιστοίς, σε κάθε δύσκολη περίσταση τον μπαρμπα μου τρέχανε να συμβουλευθουν. Κι' ο σοφός εκείνος άνθρωπος δεν άφηνε κανένα παραπονεμένο. Όλους τους βόλευε, όλους τους τακτοποιούσε, δίνοντάς τους σωστές συμβουλές, που δεν τις βρήκε κανείς εύκολα την σήμερον ήμεραν.

Επειδή, όμως, το μελετημένο κι' ολόστρογγυλο κεφάλι του ήταν ξεχείλιο από λογής-λογής σοφίες, ξεφούρνιζε κάθε τόσο μερικές, χωρίς να το το ζητήσει κανένας, καθ' ότι κανένας δεν είχε χρεία.

Κι' απ' όλες αυτές τις σκόπιες σοφίες του μακαρίτη του μπαρμπα μου του Άριστειό, μιά μου έκανε τεράστια εντύπωση και δεν την έχασα ποτέ, λές και κάποιο μαγικό χέρι την προσάλειψε με τοίριαι και την κόλλησε στο μυαλό μου:

—Το πάν στον άνθρωπο είναι ή εμφάνις!

Αυτή ή κουβέντα ήταν για μένα ή μεγαλύτερη και πιο πρωτότυπη σοφία, που ξεφουρνιζότανε κάθε τόσο από το στόμα του συκωρεμένου του μπαρμπα μου Άριστειό.

Κι' όλο έλεγα και ξανάλεγα από μέσα μου, για να το κωνέψω και να το έχω για έμβλημα της ζωής μου:

—Το πάν στον άνθρωπο είναι ή εμφάνις!

Φρόντιζε, λοιπόν, από τη νεαρή μου ηλικία να ντυνωμαι ό-

σο πιο καλά μπορούσα. Κι' όποτε εύρισα ευκαιρία, φορούσα το καλό μπλέ-μαρέν κοστούμι του μεγάλου μου αδερφού, που, όπως είναι φυσικό, μ' ανακάλυπτε και μ' έκανε από το ζύλο άσσορτι με το έν λόγω κοστούμι. Μα πού να λογαριάσω εγώ — και με το δικό μου — τέτοια ψιλοπράγματα μπροστά στην καλή μου εμφάνις!

Για κακή μου τύχη, όμως, αναπτύχθηκα (έπαθα, πού λενε, πρόωρη ανάπτυξη) και τα ρούχα του αδελφού μου δεν μου έρχόντουσαν πιά. Στράφηκα, λοιπόν, αναγκαστικά προς δύο τρεις καλούς μου φίλους, που ήταν άπάνω-κάτω στα μέτρα μου. Κι' επινόηνας διάφορες προφύσεις και παραμύθια — πότε παντρευότανε τάχα μιά ζαδέρα μου, πότε θά παρουσιαζόμουνα δίδην στον ύπουρο της Παιδείας για να διαμαρτυρηθώ για την έκθρα που δειχνόναν οι καθηγητές ενάντια στους μαθητές, πότε τότε, πότε τ' άλλο — παρουσιαζόμουνα ο καλός σου σον φάντης μπα-στούνη εκ περιτροπής στο σπι-τι ενός εκάστου των φίλων, και, χωρίς περιστροφές, έμπαίνα κατ' ευθείαν στο ψπτό:

—Μου δανείζεις σε παρακαλώ για σήμερα το καλό σου το κοστούμι;

Στην αρχή, βέβαια, ζυνίζανε τα μούτρα τους οι έριφδες. Αλλά μόλις τους εξήγούσα τον «αποουδαίο» — τρομαρά μου! — λόγο, για τον οποίον έπρεπε να είμαι ντυμένος («ά κατ' επένγκλη», κατά πως λένε οι Νεο-ζηλανδοί, έδειχναν κατανόηση και ικανοποιούσαν άμέσως το αίτημά μου.

—Πρόσεξε μονάχα μη μου το λεκιάσεις, μου λέγανε στερεότυπα όλοι.

—Έννοια σου! διαβεβαίωνα τον καθένα με τη σειρά του. Το κοστούμι σου θα το προσέχω σαν τα μάτια μου! Και θα στο παραδώσω άσπιλο και άμολυντό!

Και, πραγματικά, τα πρόσχα τα κοστούμια. Κι' όχι τόσο για-τί ήτανε ζενα, όσο γιατί θά κατέστρεφα όλη την όνειρωδη εντύπωση που προσενούσε ή

—Χαμογέλαστε, παρακαλώ!...

λαμπρή μου εμφάνισή, αν στο-
λιζόμουν με κανένα λαδερό,
ή βουτυρένιο παράσημο.

Εδώ, όμως, ο Θεός και
ήσαν τέλος τα σχολικά μου
βάσανα. Και σε ηλικία μόλις
είκοσι τεσσάρων ετών έλαβα
το απολυτήριο του γυμνασίου
με «αρετόν καλώς». Κι' αμέ-
σως πήγα, σαν νεομωτάλης ακα-
δημαίος πολίτης, να υπηρετή-
σω τη στρατιωτική μου θητεία
με καθυστέρηση τριών ετών, έ-
νεκα τριών αναστολών (λόγω
σπουδών) που καταφερα με χί-
λια ζόρια να πάρω.

Φυσικά, δεν εγκατέλειψα ου-
τε στο στρατό τις ιδέες μου
και τις πεποιθήσεις μου περί
διά την καλή εμφάνιση. Και πε-
ριπονήθηκα τη στολή μου με τό-
σο οικόδο τρόπο, ώστε σίγου-
ρα, αν την έδλεπαν, θα την
λιμπιζόντουσαν κι' οι στραταρ-
χάιοι του Τσαρικού στρατού.
'Αλλά η ζήλοφθονία των αξιω-
ματικών μου χάλασε την κοι-
μή μου γραμμή και την κατα-
πληκτική μου εμφάνιση. Με ζε-
λιγώσανε, δηλαδή, στις αναφο-
ρές και στις τιμητικές, ξαναγα-
κάζοντας με να φυλάζω για
τον πολιτικό μου βίο την τσι-
μου για το επιβλητικό κι' αξιο-
πρεπές ντύσιμο.

Κι' έφτασε, επί τέλους, κι'
η εύλογη μέρα να λάβω
και το απολυτήριο του στρατού.
Γεμάτοι συγκίνηση οι δικοί μου,
μου εύχθηκαν «καλώς πολι-
της» και μου είπαν: «αν να
ήτανε όλοι τους συνεννοημέ-
νοι».

—Και τώρα βάλε τα πόδια σου
στον ώμο και ψάξε να βρής
καμιά δουλειά!

Μία κομμάτια ήταν να ψάξω
να βρω δουλειά! Γιατί με τί
εμφάνιση θα παρουσιάζομουν
στον διάφορο εργοδότη για
να τους ζητήσω να με προσλά-
θουν; Διότι, βλέπεις, η άθλια
κοινωνία δεν δίνει σημασία
στην αξία του ανθρώπου, αλλά
στο ντύσιμό του. Κι' όπως ή-
μουνα ντυμένος ελόγου μου,
δεν θα με θέλανε μήτε για
βοηθό κλητήρος.

—'Αλλά, σαν το «καλό παλλη-
κάρι» της παροιμίας, βρήκα το
«άλλο μονοπάτι». Στην κυριο-
λεξία, δηλαδή, βρήκα έναν α-
φελή έμπορο που πουλάει και
του πουλιού το γάλα με δόσεις,
και τον έπεισα να μου δώσει
τέσσερα ύφασματα για κοστού-
μια, δίνοντάς του προκαταβο-
λή 250 δραχμές και 10.000 υ-
ποσχέσεις ότι θα μου δα-
ξει στις υποχρεώσεις μου.

Μόλις έβαλα στο χέρι τ'ε-
τέσσερα ύφασματα, τράβηξα
ντουρουπό στο ράφτι μου. Πού
είχε χρόνια και ζορμάνια να με
δω, και του είπα:

—'Ιδού τέσσερα κοστούμια, έκ-
των οποίων θα μου ράψης τα
δύο. Και τα υπόλοιπα δύο θα
τα κρατήσης για τα ραφτικά.
Τι είχες να χάσεις ο χριστιανός;
Τίποτα! 'Ο έμπορος, ό-
μως, είχε χάσει 20 πήχες ύφα-
σμα. Και πολύ φυσικό ήταν
που φρόντισε να βρискωμαι
αυτή ταυτη τη στιγμή στο Τμήμα
Μεταγωγών, υπ' άμτρον για την
φυλακή.

—'Αλλά εκείνο που με στενο-
χωρεί περισσότερο, είναι ότι
δεν ξέρω τι σόι στολή θα μου
φορέσω ο αρχιδεσμοφύλακας.
Θα έχω άραγε απαλά, χρώμα-
τα; Θα είναι καλοκομμένη και
καλοραμμένη; Θα πέφτη καλά
επάνω στο χυτό σώμα μου;

Γιατί είπαμε: πρό πάντος
ή εμφάνισή! Κι' αν δεν με ι-
κανοποιήσουν στη φυλακή, πού
θα με πάνε, θα ζητήσω να με
μεταφέρουν σε άλλη, μέχρι να
πετύχω την καλή εμφάνιση. 'Ε-
στω και μεταχειρισμένη.

Γ. Γ.

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

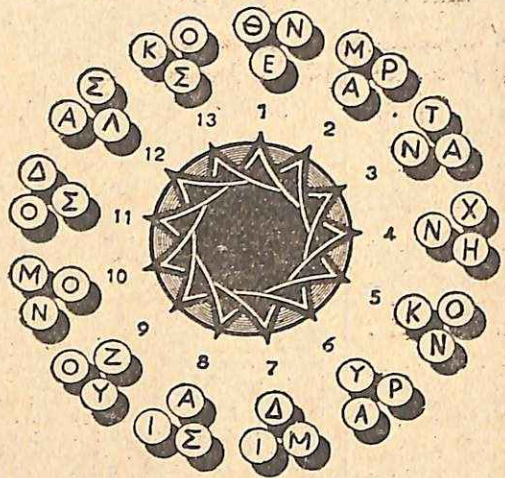
Ειδική θεραπεία ρυτίδων, κρε-
ατολιών και αποτελεσματική
θεραπεία πτώσεως μαλλιών.

Σομβούλα δωρεάν
Αιολιτική Σ. Α. ΚΡΥΣΗ
Μίκης 13, Τηλ. 29.548

Παιχνίδια

Η κρυμμένη παροιμία

Κάθε μία από τις λέξεις που ζητούμε κατα-
τέρω αποτελείται από έξη γράμματα. Τα τρία εί-
ναι αυτά που βλέπετε και τα άλλα τρία πρέπει
να τα μαντέψετε, γιατί βρίσκονται κρυμμένα κά-
τω από αυτά που φαίνονται.

τα από αυτά που φαίνονται. Τα τρία άορατα γράμ-
ματα, που είναι συνεχόμενα στην κάθε λέξη, θα
σας δώσουν διασάφισμα στη σειρά μια σοφή
ελληνική παροιμία.

- 1) Από το ίδιο μέρος.
- 2) 'Ηρωας του Β. Ουγκώ.
- 3) Πνευματικό κρουαζιέρα.
- 4) Δερματικό εξάνθημα.
- 5) Ευλόγιο χορήγιο σε πολλούς αθλητές.
- 6) Ζωοτροφή.
- 7) Φτηνό ύφασμα που έχει ύφανση με δυο κίκα-
στές.

- 8) Σωματική ευεξία (γεν.).
- 9) 'Αγριοι της 'Αφρικής.
- 10) Βίκ ... : γνωστός 'Αμερικανός τραγουδι-
στής.
- 11) 'Οφελος.
- 12) Λέγεται και ασπασιστότο.
- 13) 'Ιερωμένος, αλλά και ήρωας της 'Επανάστα-
σεως.

Λογοπαικτικές λεξιγρίφοι

Ρόδα μάζεψα κοιλιά,
σου τα έδεσα μαζί
και θαύμα!... φρούτα έγιναν
ώραία στη στιγμή.

Απορίας άξιο

Δυο μητέρες και δυο κόρες είχαν τρία μήκα-
κι' όμως έφαγαν ή καθεμία από ένα. Πώς συνέ-
δη αυτό;

Συλλεξογρίφοι

Δυο άντρωμίες
βάξες για γραμμή
και βουνό που ξέρεις
κάνεις στη στιγμή.

Επιγραφή

Ε
Υ Ε Λ
Ι Σ Α Β Γ
Δ Κ Ι Ε Ρ
Ι Α Ι
Δ

Να και μία επιγραφή.
Πώς μπορεί να διαβαστεί;

Τονόγριφοι

Μία πόλις της 'Ελλάδος μας
τον τόνο κατεβάζει
και κράτος ευρωπαϊκό
εύθους παρουσιάζει.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

—Μαίρη, μήτε ράβεις πάλι σήμερα, μήτε με-
λετάς! Κι' όμως σου είπα να τα κάνεις και τα δυο.
—Ποιός μου το είπε;
—Ξέρεις καλά, άλλωστε στο είπα κι' εγώ!

Λεξιγρίφοι

—'Ενας γνωστός σας σύνδεσμος
με σίσθησι ενώθηκε
και του Αιγαίου ένα νησί
αμέσως φανερώθηκε.

Ηλικίες

—'Ενας άνδρας και η γυναίκα του έχουν μαζί

52 χρόνια. Πριν από 20 χρόνια ο άνδρας είχε ά-
κριώς τα διπλάσια χρόνια απ' όσα είχε τότε
η γυναίκα του. Ποιά είναι η ηλικία του καθενός
απ' τους δυο συζύγους;

Αίνιγμα

Νήσος είναι ελληνική
μ' αν της λείψη η κεφαλή
και ο, τόνος κατεβή
στη στιγμή θα εξατισθεί.

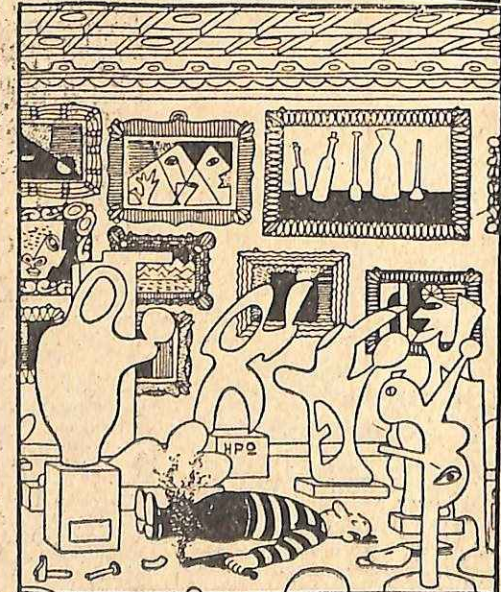
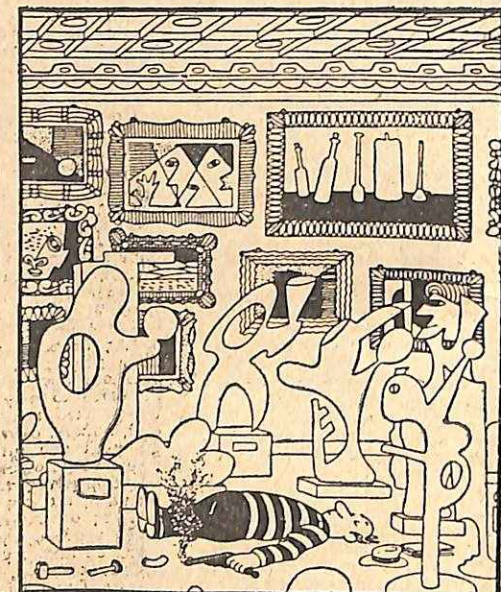
Ερωτήσεις

- 1) Πού γίνεται έκλειψις ήλίου, όταν στην 'Ελ-
λύδα έχουμε όλικη έκλειψη σελήνης;
- 2) Την βρίσκουμε πολλές φορές θαυμασία κι' ό-
μως ούτε τρώγεται, ούτε πιάνεται, ούτε καν φαί-
νεται. Ποιά είναι;
- 3) Τι το κοινό υπάρχει μεταξύ μιας άλεπούς
και των Ουραλίων όρέων;
- 4) 'Εμφανίζεται μονάχα μέσα στο σκοτάδι. Τι
είναι;
- 5) Ποιά είναι το πιο άτυπο μολούδι;
- 6) Τα θέλωμε πάντοτε όλοφρεσκα κι' όμως πο-
τέ δεν τα τρώμε. Ποιά είναι;

Λεξιγρίφοι

—'Ενα δωμάτιο του σπιτιού
με ζω μικρό ενώθηκε
κι' ενός νησιού ιστορικού
τ' όνομα φανερώθηκε.

19 μικροδιαφορές

Οι δυο αυτές εικόνες φαίνονται έκ πρώτης ό-
ψεως έντελώς όμοιες κι' όμως διαφέρουν μεταξύ
τους σε 19 σημεία. 'Αν πιστεύετε ότι έχετε παρα-
τηρητικότητα πρέπει να βρήτε και τις 19 αυτές
μικροδιαφορές μέσα σε τρία λεπτά της ώρας. 'Αν
το επιτύχετε αυτό σε μικρότερο χρονικό διάστη-
μα, τότε θα σας αξίζουν συγχαρητήρια.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Ο εχθρός με τα δολάρια

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο άγνωστος μπήκε στην άδειαν οάλλα
του πανδοχείου με κουρασμένο βή-
μα. Τα μακρυνά κι' άπεριποίητα γκρι-
ζα μαλλιά του, το δισάκι του και τα
λασπωμένα παπούτσια του έδειχναν πως ήταν ένας απ' τους
άλπητες εκείνους, που γυρίζουν όλη την 'Αμερική. 'Ο «μπός»,
ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου, τον κύτταξε δυσπιστά.

—Θάβελι να φώω κάτι... είπε ο ξένος, και κάθισε σ' ένα
τραπέζι.

—Δεν έχουμε πολλά πράγματα όπόψε, δάλλωσ ό καταστημα-
τάρχης. Μπορώ να σας δώσω κρέας κονοέρβα και να σας τη-
γανίσω κανέν' αυγό.

—Έφάρτε μου ό,τι νάναι... απάντησε ο άγνωστος.

—'Ο «μπός» — ένας άνθρωπος παχύς, με χοντρά φρύδια και μι-
κρά πονηρά μάτια — είδε τον άλπητη να ρίχνει μια άνήσυχη μα-
τιά προς την πόρτα, κι' η φυσιογνωμία του έγινε ακόμα πιο
τραχεία κι' έχθρική. 'Ενας νέγρος υπηρέτης σερβίρισε σε λί-
γο το λιτό φαγητό στο σιωπηλό πελάτη. 'Εκείνος το καταβρό-
χισε άπληστα, σαν νάταν μέρες νηστικός.

—Θάβελι κι' ένα δωμάτιο για να κοιμηθώ, είπε ύστερα.

—Οι κάμαρες πληρώνονται προκαταβολικά, δάλλωσ ό «μπός».

—'Όσο γι' αυτό... μην ανησυχείτε!

Κι' ο άγνωστος έψαξε στο δισάκι του κι' έβγαλε άνάμεσα

απ' τα κουρέλια του ένα πακέτο
διπλωμένο με παλιές εφημερί-
δες. 'Ερριξε γύρω του μια ματιά
φιλοπονη, ύστερα άνοιξε λίγο
το πακέτο και τράβηξε ένα χαρ-
τονόμιο των 5 δολαρίων.

—'Όσοσ, παρ' όλες τις προφυ-
λάξεις του αυτές, ό «μπός» μπό-
ρεσε να διακρίνει πως το πακέτο
είχε μέσα πολλά χαρτονόμια-
τα, μικρά και μεγάλα. 'Αμέσως
το πρόσωπό του φωτίσθηκε.

—Γιά ένα δολάριο, μπορώ να
σας δώσω μια κάμαρα πρώτης τά-
ξεως! είπε, μαλακά τώρα.

—Δείχτε μου την, απάντησε ό
ξένος. 'Εμαι κουρασμένος κι' έ-
χω ανάγκη να κοιμηθώ καλά.

—'Ελάτε μαζί μου...

Το δωμάτιο βρισκότανε σε μια
γωνιά του μονώροφου κτιρίου.

—'Ηταν πραγματικά ωραίο, ευρύ-
χωρο και άνετο. 'Ο άλπητης το
κύτταξε μ' ικανοποίηση και θαυ-
μασμό.

—Καλό είναι... είπε. Άυριο το
πρωί, να με ξυπνήστε στις 5. 'Ο-
χι, ευχαριστώ, δεν χρειάζομαι
τίποτα... τίποτ' άλλο από ύπνο!

—'Ο «μπός» βήκε κι' έκλεισε
πίσω του την πόρτα. 'Ο άλπητης
κάθισε βαρειά στο κρεβάτι και
κύτταζε με ξεχωριστή περιέρ-
εια κάθε λεπτομέρεια της κά-
μαρας. Είχε ίσως καιρό να βρε-
θί σε τέτοιο ωραίο περιβάλλον.

—'Εβγαλε τα παπούτσια του, έ-
σβυσε το φως και πλησίασε στο
παράθυρο. Είχε τότε, στο φως
του φεγγαριού, πως θύραζε απ'
έξω ένα πυκνό και στερωμένο δι-
κτυώτο. Κούνησε το κεφάλι του
και μουρμούρισε:

—Δεν μπορώ να φύγω από δω
μέσα, σε περίπτωση κινδύνου...
Είμαι σαν τον παντικό στη φάκα!

Πλάγιασε στο κρεβάτι. 'Αντί ό-
μως 'άποκοιμηθί, πήρε άθρο-
μα το δισάκι του, έβγαλε κάτι
τι απ' αυτό κι' άρχισε να κάνει
μια παράξενη δουλειά, μέσα στο
μισοσκοτάδι.

Κάθε τόσο σταματούσε και τέν-
τωνε τ' αυτί του, για να βεβαιωθεί πως δεν άκουγότανε τίποτα
το άνησυχατικό. 'Ισως να μετρούσε το θησαυρό του... 'Από
ποιών είχε κλέψει άραγε εκείνα τα λεφτά;

Είχε άπλωθί τώρα σιωπή σ' όλα το πανδοχείο. 'Ο ιδιοκτήτης
είχε κλειδώσει καλά την έξωπορτα, είχε σβύσει τα φώτα κι'
είχε πάει να κοιμηθί. Τό ίδιο έκανε κι' ό υπηρέτης του.

Τα μάτια του άλπητη έψαχναν τό σκοτάδι, άνύσυχ... 'Ενα
ρολόι, στην τάπητη του γελέκου του, χτυπούσε ρυθμικά και
γοργά. Αυτός ήταν ό μοναδικός θόρυβος που τάρανε την ή-
συχία της νύχτας...

Σαφνικά όμως, ό άγνωστος άνασκήρτησε. Τού είχε φανή πως
άκουσε ένα ελαφρότατο κρότο, σαν τριξίμο επίπλου, απ' τον
άντικρυνό τοίχο... 'Αναστένανε και ψιθύρισε:

—'Ο Θεός άς με βοηθήσει!...

Πέρασε άρκετά ώρα άκόμα... 'Υστερα άνοιξε με προφύλα-
κι ή πόρτα της κάμαρας. Τό φως ενός κλεφτοφάνταρου έπεσε στο
πάτωμα, έπειτα ανέθηκε προς τό κρεβάτι και σταμάτησε στο
μαξιλάρι. 'Ο άγνωστος κοιμότανε. Στις άκτιδες όμως του φα-
ναριού, το πρόσωπό του φάνηκε κίτρινο, σαν του πεθαμένου!

—'Ο «μπός» που κρατούσε τό κλεφτοφάνταρο, έτρεξε στο πα-
ράθυρο και τ' άνοιξε. 'Υστερα ξαναβήκε βιαστικά, άφου άρ-

παζε τό δισάκι του άλπητη, που βρισκότανε
δίπλα στο μαξιλάρι του. Στις λίγες εκείνες
στιγμές, είχε φροντίσει να κρατήσει τελείως
την άναπνοή του. 'Ενα παγωμένο φύσημα του
νυχτερινού άνεμου μπήκε από τό «μπός» ξαναβήκε
τεφε τα γκριζα μαλλιά του νεκρού...

Είχε άρχίσει πια να ζιμερώνη, όταν ό «μπός» ξαναβήκε
στο κατώφλι της κάμαρας. Τον άκολουθούσε τώρα κι' ό μαύρος
υπηρέτης.

—Βοήθώσέ με, Σάμ, να τον κουβαλήσω και να τον πετάξω
στο πηγάδι... είπε ό πρώτος, δείχνοντας προς τό κρεβάτι.

Και, βλέποντας πως ό υπηρέτης δισταζε, πρόσθεσε:

—Τι φοβάσαι, βλάκα; Έχουν φύγει πια τα δολιτηριώδη άέρα.
Γι' αυτό άφια άνοιχτό τό παράθυρο...

Σαφνικά πήρε μια έκφρασι σαστισμένη και φώναξε:

—Διάβόλε! Τό παράθυρο είναι κλειστό... Κι' όμως εγώ τόκα
άφισι ορθάνοιχτο!

Κύτταξε άνήσυχα τό πτώμα...

—'Υστερα φάχισε στο κρεβάτι.

—'Ο νέγρος τον μιμήθηκε.

—'Εγώ έκλεισα τό παράθυρο,

για να μη πουντίσω, άφου φύ-
γανε τα δολιτηριώδη άέρα!

—Πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

—'Ψηλά τό χέρια, άγόρια μου! πρόφερε ξαφνικά μια φωνή.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Δίσα Κ. 113: Εόχνης έργο θα ήταν βέβαια, αν σας έδωσα ένα γυαλί. Τότε εκ του ασφαλούς θα έβλεπε το κατόπι διαγνώσεις ή ενδεχόμενη θεραπευτική αγωγή. Τώρα, ανεύθυνος, στηρίζομαι μόνο στην προσωπική σας διαγνώση σας συνιστώ την creme Phyllis σε συνδυασμό με την Mousse Phyllis. Να μου γνωρίσετε τα αποτελέσματα εν καιρώ.

Π. Θ., Δράμα: Δεν είναι δυνατόν βεβαίως εκ μόνος της ιδικής σας περιγραφής να καταπονησώ απολύτως, ώστε να μορφώσω γνώμη και να σας συμβουλευτώ σχετικά, επί του περιστατικού, που σας ενδιαφέρει. Έκ πείρας γνωρίζω ότι οι έγκλησεις του είδους αυτού είναι ακίνδυνες, αλλά σπανίως επιτυγχάνουν. Γνωρίζω επίσης ότι στις περιπτώσεις αυτές συνιστάται σπρε-πμοκινωθεραπεία.

Με ηλίκια Π., Θεσ/νίκη: Πολλές φορές μου ζητήθηκε η συνδρομή μου για θέματα όμοια, πάντοτε όμως από άτομα νεαρώτατης ηλικίας, αλλά από μερικούς ποτέ. Γιατί δεν βλέπω πού έγκειται το σύμπλεγμα καταπονητότητας σ' έναν άνδρα της ηλικίας σας. Κάμετε τα μπάνια σας, έφρουν σας είναι απαραίτητα, και αφήστε την κατάσταση όπως έχει. Είναι άργα για βελτίωση.

Γιολάντα: Διάδωσα με προσοχή το γράμμα σας. Θα μου επιτρέψετε να έχω τις αντιρρήσεις μου: πρώτον, πως είναι δυνατόν σ' ένα κορίτσι 14 ετών, να κάνει τόσο αυστηρή διαίτα, για να αδυνατίσει, ενώ ακριβώς αντίθετα η ηλικία του έχει απόλυτη ανάγκη ειδικής διατροφής, δεδομένου ότι διαγιγναι το πλέον κρίσιμο σημείο της ανάπτυξής της. Και δεύτερον ότι πολύ πρόσφατα αρχίσει να ασχολείται με τον καλλωπισμό του δερμάτος του.

Η φάσις του: Μου περιγράφετε στην επιστολή σας τις διάφορες συμβουλές των γιατρών, καθώς και τις πρακτικές ως επί το πλείστον θεραπευτικές αγωγές, που εφαρμόσατε κατά τα τελευταία χρονικά διαστήματα της εκδηλώσεως της παθήσεώς σας. Και τελικά ζητάτε να σας πω τη γνώμη μου πως θα μπορούσα να θεραπεύσετε την εν λόγω πάθηση και αν υπάρχουν στην Αμερική ή αλλού, σχετικά φάρμακα. Δεν μου λέτε όμως ποθενά ποια είναι αυτή η ασθένεια.

Α δίκη μ' ένω Φ.: Αν κάνατε ένα διήμερο 10 ημέρες Teston ή Α-τεστονη τών 25 μλγρ. δύο την εβδομάδα ενδομυϊκά και θα άρκησε σε ό,τι παρέμεινε.

Πάντα θα σ' αγαπάω: Το φαινόμενο που μου περιγράφετε, δεν είναι νόσημα, αλλά εκδήλωση εκ γενετής, και η οποία ασφαλώς έχει σχέση με το νευρικό σύστημα του ατόμου. Απόδειξη τούτου είναι ότι, όπως και σε παρατηρήσατε, όταν εύρεται εν νευρική όρεση είναι διαφορετικός. Πάντως έχω τη γνώμη ότι με την πάροδο της ηλικίας το φαινόμενο βελτιούται.

Κ. Μ., Έλευνα: Η μικροβιολογική εξέταση δεν μας παρουσιάζει τίποτα το αξιόλογο. Δεν πρόκειται περί μεταδοτικού νοσήματος, και δεν έχει καμμία επίδραση επί της τεκνογονίας. Το αν θεραπεύεται ή όχι θα ήταν δυνατόν να το γνωματεύσει ένας γιατρός, έφρουν θα έπρεπε περί νοσήματος. Τώρα πρόκειται περί εκδηλώσεως α-γνώστου αιτιολογίας. Έχω τη γνώμη να μη κάμετε καμμία τοπική θεραπεία. Να πάρετε μερικές σουλφαμίδες ως 20, οποιεσδήποτε, και να το αφήσετε. Θα έφυγα από μόνο του.

Σ πέτσαι 105: Όπως βλέπω από το περιεχόμενο της επιστολής σας οι γενόμενες στο νοσοκομείο εργασιακές έρευνες είναι πλήρεις, ώστε να μη παραμένη περιθώριο περαιτέρω υποδείξεων, εκτός της κοπιολογικής εξέτασεως, έφρουν δεν έγινε. Νομίζω ότι με λεπτομερή παρακολούθηση εκ μέρους ενός γιατρού, θα έχω ως αποτέλεσμα την ανεύρεση του αίτιου, που προκαλεί τις ένοχλησεις.

Χορστ. Μ. πέρ.: Πειραδιά: Λοιπόν διατί δοσώδηποτε κι' αν προσπαθήσετε να μου περιγράψετε την εικόνα της εκδηλώσεως που σας

Απαντήσεις επιστολών

Βασανίζει, δεν θα κατορθώσατε να μου δώσετε επαρκή στοιχεία επί των οποίων στηρίζομαι να έχω έστω και σχετική διάγνωση, ώστε να σας φανώ χρήσιμος. Και τούτο διότι πλείστα όσα νοσήματα παρουσιάζουν τις αυτές σχεδόν εκδηλώσεις δια των μη ειδικών εξέτασεων. Γι' αυτό σας συνιστώ οπωσδήποτε εν καιρώ να σας δώ έναν ειδικό γιατρό.

A. A.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Παγωμένο νερό, Α. Β. Γ.: Όλα τα συμπτώματά σας μαρτυρούν δευτεροπαθή προοδευτική ωθητική ανεπάρκεια. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα παίρνατε αμέσως μετά την περίοδο, τρία γράμματα την ημέρα εκ του φαρμάκου Tabl. Omponal. Θα συνεχίσετε μετά τη λήξη του με τρία γράμματα εκ του φαρμάκου Caps. S. Vita και όχτω ημέρες προ της άναμενουμένης περιόδου, θα κάμετε πέντε ένεσεις και καθημερινώς μια εκ του φαρμάκου Amp. Estro-Pro. Η θεραπεία θα επαναληφθεί επί τμήμα.

Bella Fogarina: Οι ένοχλησεις σας οφείλονται στην άναμία, την οποία προκαλούν οι ένοχλημένες έμμηνορρογίες. Για την βελτίωση της καταστάσεως θα κάμετε μετά τη λήξη της αδιαθεσίας, καθημερινώς 1 σ.δ. εκ του φαρμάκου Heparinon - B.12. Όχτω δε ημέρες προ της άναμενουμένης αδιαθεσίας, θα κάμετε πέντε ένεσεις και καθημερινώς μια εκ του φαρμάκου Amp. Corluvit τών 10 μλγρ. Η θεραπεία θα επαναληφθεί επί τμήμα.

Πονεμένη ψυχή, Ύμηττό: Θα συνεχίσετε την παραμονή στο κρεβάτι μέχρι τέλους του έβδομου μηνός. Θα κάμετε γενική εξέταση τών ούρων κάθε μήνα. Εκτός από τις σταγόνες Calcium θα παίρνατε δύο κάψουλες την ημέρα εκ του φαρμάκου Caps Dayalletes N. 1 Η. Τέλος, δύο φορές την εβδομάδα θα κάνατε ένα μισό Amp. Corluvit τών 10 μλγρ. μέχρι τέλους των

του έβδομου μηνός.

Κ. Α. Β., Κρητικό πούλα: Τα αίτια που προκαλούν στειρωτική είναι πολλά. Στην περίπτωση σας η σάλπιγγις που περάσατε πιθανόν να έπεφερε βλάβη στις σάλπιγγες. Θεωρώ απαραίτητη μια έμ-φύση των σάλπιγγων, ή οποία με-μας διαφωτίσει για την διαθεσιμότητα τους. Επίσης η παρουσία υ-γρών είναι εμπόδιο. Δεν μου γράφετε τίποτα σχετικά με την αίσ-θησή.

Αλκυστίς, Ένταθα: Πρό-κειται περί έρθισμού του βαρθολι-νίου αδένος, ο οποίος εύρεται στην βάσι σχεδόν του κάθε περ-υγίου, όπως το ονομάζετε και προ-ήλθε από μόνον εκ σπέρματος και τριχομονάδων, ή οποία με-τεδίδεται στον άλλο βαρθολινο-αδένα, που εύρεται στο αντί-στοιχο περιγίο. Η θεραπεία με πενικιλίνη και στρεπτομυκίνη πρέ-πει να επαναληφθεί. Πάντως θεωρώ απαραίτητη μια γυναικολογική εξέταση, ή οποία πρέπει να γίνει εγκαίρως προς πρόληψη επιπλοκών.

Ν. Σ., Καλλιθέα: Τα ένοχλη-ματά σας οφείλονται σε «φίμωσις», ή οποία προκαλείται από σπέρμα-τα και σμήγμα. Πρέπει να τηρήτε απόλυτη και καθημερινή καθαρι-ότητα του μέρους. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα κάμετε ημε-ραπ' ημέρα, μια ένεση Neo-Andro-ville τών 25 μλγρ. και επί δύο μή-νες. Κατά το ίδιο χρονικό διάστη-μα θα κάνατε καθημερινώς 1 σ.δ. εκ του φαρμάκου Heparinon και εν-δω δύο φιαλίδια τών 10 σ.δ.

Αγανακτισμένη Μακ-κονοπούλα, Φλώρινα: Η κα-τάστασή σας οφείλεται σε κολλι-τώδα εκ τριχομονάδων και σπέρμα-των. Άλλως τρόπος θεραπείας δεν υπάρχει εκτός της τοπικής εμ-μύνης. Μετά την λήξη της έμμη-νορρής θα τοποθετήτε στο βάθος του κόλπου καθημερινώς και επί πέν-τε ημέρες, δύο δισκία Tabl. Tricho-myline. Επί δέκα έλσες ημέρες ή θεραπεία θα συνεχιστεί με την το-ποθέτηση ενός μόνο δισκίου καθη-μερινώς. Καθ' όλην την θεραπεία, την έπομένη της τοποθετήσεως τών

δισκίων θα έπαυθη κολλική κα-θάρσις με ένα κουτάλι του γλυκού εκ του φαρμάκου Canlio-νέρος. Έχετε υπ' όψη ότι ή θερα-πεία γίνεται μόνον από γυναικο-λόγο.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Δ. Α., Καλάμα: Από απόψεως διαγνώσεως το ζήτημά σας δεν έ-χει ανάγκη περαιτέρω έρευνής. Εί-ναι βέβαιον ότι πρόκειται περί μυε-λίτιδος και πολυνευρίτιδος. Να πλημυρίσετε τόν όργανισμό σας με βιταμίνες του συμπλέγματος Β. Επίσης Β12 σε μεγάλες ποσότη-τες. Amp. Salicylate de Soude No 20, μια καθημερινώς ένοφελείως. Αν τα άποστήματα είναι φυματι-δους αιτιολογίας, να πάρετε Tabl. Rimifon II. No 1, από δέκα ήμε-ρησώς.

Ν. Σ., Χορτερό - Σέρρες: Πρέπει να εξετασθήτε από νευρο-λόγο οπωσδήποτε, για να σας όπο-γραφή γνωμάτευσι για την άρρω-στία σας και κυρίως, ότι δια τών μέσων, που διατίθενται στην Έλ-λάδα, δεν είναι δυνατή ή θεραπεία της. Μόνον έτσι δικαιολογείται ή μετεδασίς στο έξωτερικό. Με αλ-λολογραφία καθώς καταλαβαίνετε δεν γίνεται τίποτα.

Α. Π. 134, W. 20, st. N.Y.C.: Με την πρώτη ευκαιρία να έπισκε-φθήτε ψυχίατρο. Τα συμπτώματά- σας δεν είναι τσόν απλά, για να περσούν με κάποιο φάρμακο. Πάν-τως μέχρι τότε να πάρετε Tabl. Largactil, για να ηρεμήσετε και να τακτοποιήσετε εκ όθνος σας.

Ν. Κ. Θ., Θήβα: Ασφαλώς πρόκειται γι' άναστολή ψυχικής αι-τιολογίας. Σύν τα χρόνια θα υ-λειτορύνει θα άποκατασταθή πλη-μυ λιμνάσεις στην άδράνεια, έρ-μαίο του πόδου και της άμφιβι-δίας. Να πάρετε Tabl. Sedamyl H. No 1 τρία ήμερησώς.

Βούλα Δ., Ένταθα: Θέλω λεπτομέρειες για την περίοδο. Έ-πισης για την δλη σωματική κατα-στασι. Οι άνησιες σας για όγκο του έγκεφάλου είναι υπερβολικές. Αφού κάμετε άκτινογραφία κρα-νίου face - profil, να περσάτε πρόσ-έξέτασι.

Ν. Κ. Λας 11, Ένταθα: Θα γίνον Amp. Testofanon Depot de 100 μλγρ., μια κάθε έικοσι ήμε-ρες. Έσωτερικώς δε Tabl. E. Vit. No 1 από τρεις ήμερησώς. Τα φαινόμενα καταβλήσεως και οι νευ-ροψυχικές άναμολίες οφείλονται στην έγκλησις του προστάτου. Θα υποχωρήσουν βαθμιαίως.

«Π. Λ. ο υ δ ο σ τ υ χ η» Μ. Α. Γ.: Καρδίτα: Φαίνεται πως ασπασή ή-ταν ή άποψι του νευρολόγου και ή-τοι του παθολόγου σας. Το πρόβλη-μα σας θα λήσ η ύποθεσις. Με αυτή θ' άπαλλαγήτε απ' όλα και θα βυγίτε καινούργιος άνθρ-πος. Να έλσете για τη θεραπεία αυτή.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Κ. Ο. Ζ., Άγρινιον: Έφ' όσον ό μικρός σας είχε προσφάτως άδε-υνοπάθεια, ή γνώμη μου είναι ότι δεν πρέπει καθόλου να τόν κούρασετε τώρα το καλοκαίρι με μαθήματα για να συμπλήρωσι τα κενά, όπως γράφετε. Αντίθετως πρέπει να έπι-δώσετε το παιδί σας να παραθερι-σεί φυσικά σε βουνό — για να σταθεροποιησ ή υγεία του. Τόν χειμώνα μπορεί να συμπληρώσει τα κενά που υπάρχουν στην εκ-παίδευσί του.

Β. Μ., Έλευνα: Οι πεπτικές διαταραχές είναι ά νοσήματα του καλοκαιριού. Η διαίτα είναι ή βέ-σις της θεραπείας. Θα κάμετε 24 ώρες διαίτα μόνο με τσάι, ρυζό-ρωρο, ζωμό από ένομήλο. Το έπο-μενο 24ώρο θα δώσετε στο παιδί σας 1 κουτάλακι γάλα μέσα στο τσάι και μετά σιγά-σιγά θα το φάσετε στην κανονική διατροφή που τού δίνετε. Από φάρμακα θα δώσετε χροστομυκίνη 0,050, συνολ-λώς 10 σκονάκια, 3 την ήμερα, ΔΕ ΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΕΣΟΥ ΝΙΔΟΥ-ΚΑΡΑΝΗΝΟΥ.

Είλικρινείς έξηγή-σεις

Ναύτη Σ. Β., Μήλο: Πρα-γματικά κι' έγώ δεν μπορώ να δώσω Ικανοποιητική έξηγησι στην στάσι της κοπέλλας, που συμπα-θείτε και ή όποια, χωρίς καμμία άλλη έξηγησι, ύστερα από τα πρώ-τα σας μάλιστα ραντεβού, σας έγ-κατέλειπε και τώρα άποφύγει να σας συναντήσ η στο δρόμο! Ίσχυ-ρίζεται ότι φοβάται μήπως την κο-ροϊεύσετε και ότι έχετε συγχρό-ως και με άλλες κοπέλλες αισθη-ματικές σχέσεις. Άλλά πάλι θα έπρεπε να μεταπεισθή, ύστερα ά-πό τις έξηγήσεις που της έχετε δώσει. Φαίνεται, λοιπόν, ότι μά-λλον ή ίδια έχει κάποιον άλλο σύν-δεσμο, στον όποιον και έλσαναύρι-σε, αφού γνώρισε και σας και σύγκρινε. Γι' αυτό, μια και ήρθαν έτσι τα πράγματα, δεν πρέπει να βραχνάζετε με τη σκέψ ης. Εκτός αν έλσεται για την κοπέλλα αυτή σοβαρότερο αίσθημα και σκοπό για να ένωσете το μέλλον σας μαζί της, με γάμο, φυσικά. Όποτε, αν πραγματικά, έχετε πά-ρει μια τέτοια άποφας και θέλετε να κάμετε αυτή τη νέα συντροφ-ής ζωής σας, νομίζω πως θα πρέ-πη να την συναντήσετε και να ής εκθέσετε ειλικρινά τούς σκοπούς σας. Να την καλέσετε να σας μι-λήσει και εκείνη με όλη της την ειλικρίνεια και να σας πη πως βλέπει και πως κρίνει μια τέτοια άποφας σας. Έτσι θα μπορέσετε να μάθετε και τις διαθέσεις και τις αντιλήψεις της και άναλογα πια να πράξετε. Αν όμως άποδέ-λατε στη γνώμη της νέας μόνο και μόνο για να περσάτε τόν και-ρό σας, αφήστε τα πράγματα ό-πως έχουν.

Ν. Α. Α. Π. Β. μιά δυστυχι-σμένη: Γιατί άφείκατε τόσο ά-σουλλόγητα να μπλεχθήτε και να πανιδευθήτε στην αισθηματική ά-τή περιπέτεια μ' έναν τόσο στενόν συγγενή σας; Είναι όχι μόνο ν' άπορη, μά και ν' άναγκατή κανείς μαζί σας. Και περισσότερο έξοργι-στική γίνεται ή κατάσταση σας από το ότι δεν έλσете, τουλάχιστον όσο μπορώ να μαντέψω από τα γραφό-μενα σας, ούτε μικρή, ούτε άπειρη, ούτε άμυαλή. Και ακριβώς, για ν' αντιμετωπίζετε τα πράγματα, από την ίδια σας την νοσησύνη και όχι από τη δική μου ύποδειξι, πρέπει να αντίληψη έμπνευσι λογική και άξιοπρεπή και να βρήτε τη λύσι. Άλλωστε σε μένα, προκαταβολι-κά μου άποκλείετε την έλευθερία να σας συστήσω αυτό ή εκείνο. Λοι-πόν, τί να σας πώ; Και όμως θα τολμήσω να ριψοκινδυνεύω μια συμβουλή: Κατ' άρχην, είτε το θέ-λετε, είτε όχι, είτε το μπορέσει-τε, είτε όχι, να διακόψετε αυτό το άκατανόητο και άνομο αίσθημα σας με τόν συγγενή σας. Το ότι δεν έχετε σήμερ έπαφή, είναι συν-τελεστικό για να τόν πάσετε άποφ-σι. Και κατόπιν, αφού δεν μπορέι-τε ν' άνεχθήτε τόν άρραβωνιαστικό σας, άδικα και άστοχα, κατά τη

γνώμη μου, αφού είναι τόσο κα-λός, άξιος και σας αγαπά, το έν-τιμότερο είναι να διαλύσετε τόν άρραβώνα σας και να βάλετε στο μέλλον... τροχοπέδη στην άτακτη καρδιά σας! Λύσεις μέσες και νό-θεσ δεν υπάρχουν, όπως τις θέλε-τε για να τόν βολέψετε όλα...

Άπελπισμένο: Όχι. Δεν είσθε ούτε ο πρώτος, ούτε ο τελευ-ταίος που την έχετε απόσει από μια κοπέλλα, να σας προδώσ η τρυ-φερό αίσθημα και την έμπιστοσύνη που είχατε δείξει σ' αυτήν. Και γι' αυτό δεν θα πρέπη να κάθεστε ά-κόμα και να σκέπτεσ η με ποιο τρόπο και τί μέσον θα την έλσασέ-ρετε κοντά σας, αλλά να τόν πάρε-τε μια και καλή άποφας, να την έλσναρθείτε έστω και αν την άγαπά-τε. Άξίζει να σαταλάτε το θέιο δώρο της καρδιάς σας για μια γυ-ναίκα που δεν στάθηκε άξια να τόν εκτίμησ η, αλλά φέρεται πρόσχα και άνάξια και σας προδώς η, πί-σω από την πλάτη σας; Στο κάτω κάτω πρέπει ναχέτε και άνδρικό έ-γώισμό. Αφού ή ίδια σας τονίζει πως «δεν μπορεί να έξεκολλησ η από τόν άλλον», αφήστε την, λοιπόν και κυττάξτε έσες η ζωή σας. Και ό-σο για αίσθημα και γυναικές, όσα θέλετε, κι' όσες θέλετε!

Λουλούδι που μαράβη-κε, Β. Μ., Θεσ/νίκη: Μά τι συμ-βουλή να δώσω έγώ, σε σας, κυ-ρία χήρα και με παιδί. Δεν κατα-λαβαίνετε μοναχή σας ότι δεν φο-βήκατε διόλου λογικά στην αίσθη-ματική αυτή περιπέτεια που μου έ-θέτατε; Αφού αντίληφθήκατε ότι πεισθήκατε πια ότι ό νεαρός δεν ήταν άνθρωπος να έμπιστευθήτε σ' α-λόγια του, και αφού τσόν καιρό σας ταλάνισε με το αίσθημα του, δίχως Ικανοποίησι κοινωνική, γιατί έλσαναρθείτε κοντά του; Και μά-λιστα φθάσατε στο σημείο, το κοι-νωνικός παράτολμο, να τόν έγκα-ταστήσετε σπίτι, προκαλώντας τα δικαιολογημένα σκόλια του κό-σμου! Όσο και να έπικαλσете το έπιχειρήμα της άγάπης, θα πρέπη να καταλαβαίνετε πως για τη θέσι σας, ως χήρας και μητέρας παιδι-ού, δεν έπρεπε να φθάσετε σε τέ-τοιαν έπιπολαιότητα. Και άλλωστε τί σας ώφείλει και ή άγάπη σας, ά-φού αυτός δεν την έκτιμα και δεν συγκινείται και δεν θέλει να φανή συνεπής στο χρέος του να σας ά-ποκαταστήσ ηθικώς; Είναι άνόη-το και άσυγχώρητο να συνεχίζετε μαζί του σχέσεις, χωρίς μια εύχά-ριστη κατάληξι. Τουλάχιστον κάμε-τε τώρα αυτό που σκέπτεσ η και που είναι σωστό: Να τόν διαώξε-τε και να καθίσετε φρόνιμα!

Νησιωτόπουλο Β. Ν.: Σε έχω σας, με τις αζώσεσι που έχετε! Ζητάτε να σας πώ και να σας κατατοπίσω πού πήγε και πού μένει ή μικρούλα ή δεσποινίς που άντικρυστα, μια μέρα στο παράθυρο τού άντικρυνού σας σπι-τιού και πού την άλλη μέρα έ-φυγε προς άγνωστη κατεύθυνσι! Και πως νομίζετε ότι θα μπορού-σα ποτέ να έρω για ένα κορίτσι, που ούτε στο... όνειρό μου δεν τόν έχω όη, ποιά είναι και τί κάνει και πού βρίσκεται; Για μέντοιμ με περσάσατε. Έξ άλλου, δεν κα-ταλαβαίνω και δεν μπορώ να δι-καιολογήσω την άνησυχία που σας έχει κυριεύσει με αυτή ή μικρού-λα, τόσο που να έχετε περιπέσει σ' έξοχλη κατάστασι, καθώς μου γράφετε, και ν' άγωνίζετε για την τύχη της! Μά πως, έλσάδη, τα καταφέρατε να πείσετε τόν εαυτό σας ότι την άγαπήσατε έτσι τρελ-λά και μάλιστα, ότι κι' αυτή σας άγαπάει, έλσινώντας μόνο από το κλερτό και βιαστικό άλληλοκτα-γία σας; Άλλά θα ήπτε, έρωτας είναι αυτός και μάλιστα κραυγι-βόλος! Έν τιαούτη περιπέσει, ά-φού πρόκειται για την ψυχική σας

γαλήνη και τη διαονητική σας κα-τάστασι, γιατί δεν κάμετε κάτι ά-πλό και εύκολο, για να ηρεμήσε-τε; Να πάτε, έλσάδη, στο γειτο-νικό σας σπίτι, να τούς πητε τί σας συμβαίνει και να ζητήσετε ά-πό εκείνους πληροφορίες για τη νέα.

ΕΡΗ

ΘΘ

Ο τέλειος γάμος

Μιά άναγνώστριά μας «Τετραγ-ωνική ρίξ η» μου γράφει: «Απορώ, πως τα κορίτσια δεν έχουν λιγάκι περισσότερη κρίσι. Πέφτουν πάνω στον πρώτο τυχόντα και χωρίς να ξέρουν «ποδρε κρατά ή σκουφια τους» τόν έρωτεύονται και κάνουν σχέδια. Δεν ξέρουν αν είναι άξιο-πρεπής άνθρπος ή τυχοδιώ-κτης. Αυτό, όχι, δεν μπορούν να τόν ξέρουν, αφού πρώτη φορά κάνουν τη γνωριμία του. Έτσι την παθαίνουν, γιατί αν είχαν λιγάκι κρίσι, δεν θα την παθαίναν.

»Έγώ δεν έπαισα θυμά ούτε τού ένοουσιασμού, ούτε της άδυναμίας μου. Είσα ένα νέο. Μ' άρεσε, βέβαια πολύ και σύμφωνα με τις συμβουλές που διαβάσ η έδω, τόν έλσα στον πάτερά μου. Εκείνος τό-τε ήπρε όσες πληροφορίες τού έ-χρειάζονταν γι' αυτόν τόν νέο. Κι' όταν ό νέος, μου έλεπε τα πρώτα «τρυφερά λόγια», δεν τόν απεθάρ-ρυνα. Τού έλσα ότι τόν συμπαθώ και τόν παρακάλεσα ν' άποταθή σ' όσους γονείς μου. Έτσι, έγινε ό γάμος μας και είμαι, τώρα, πάρα πολύ εύτυχισμένη. Το ίδιο εύχομαι και σ' όλα τα κορίτσια...»

Μαράμένο πουλί, Α. Β. Χ.: Από όλα τα στοιχεία που μου δώσατε, κι' αν υποθέσω ότι κά-νετε κι' ένα άρραβώνα, δύο πράγ-ματα μπορεί να γίνουν. Πρώτον, να μη παντρευθή καμμία από τις άδελφές τόν στο διάστημα τών 4—5 ετών και δεύτερον να συναντή-σ η μια άλλη τόν δρόμο του, πού Ικανή, πού να τόν υπερδύσει π' έγώ. Ένας άρραβώνας είναι ά-πλώς μια έπιδεινώνη της καταστά-σεως, αφού τόν γνωρίζετε ήδη τρία χρόνια, και περιμένετε άλλα πέν-τε. Μήπως αυτός, πριν αρχίσουν οι σχέσεις σας, δεν ήξερε τις ύπο-χρεώσεις του; Τότε γιατί σας πα-ρέσυρε, κλείνοντας το δρόμο σας για μια καλύτερη τύχη; Φάνηκε πολύ έγωιστική κι' έφρόντισε μόνο για τόν εαυτό του. Ίσως για μια έλσμηρη εύχάριστη συντροφιά! Δεν σας συμβούλευα, λοιπόν, να παρατείνετε αυτή τη γνωριμία και να βασίζετε το μέλλον σας στην

τύχη δυο άδελφών, που μπο-ρεί και να μην παντρευτούν ποτέ τους.

Άμφιβόλη άγάπη: Αυτό που άνακαλύψατε ώφείλατε να τόν διαβάζατε στους γονείς σας. Πολ-λοι νέοι μπαίνουν σε μια οικογέ-νεια με τόν τρόπο που ήπικε ό δό-κός σας άρραβωνιαστικός, με μέ-νο σκοπό να είναι πού έλεύθεροι για να διασκεδάσουν μαζί με μια νέα. Κι' όταν περσάη ό καιρός κι' έχουν γνωρίσει καμμία άλλη, τότε κάνουν αυτό που κάνει τώρα ό δικός σας άρραβωνιαστικός.

Πληροφόρησε, λοιπόν, τούς γο-νείς σας να τόν ζητήσουν να έπι-σπείσ η τόν γάμο, άλλωστε να δια-λύσετε τόν άρραβώνα πριν νάναι πολύ άργα.

Κάποια που πονά: Από τις λίγες γραμμές που μου γρά-φετε καταλαβαίνω ότι είσθε μια πολύ λογική κοπέλλα. Έχετε συ-ναίσθησι τών ευθυνών και της κα-ταστροφής που μπορεί να συμβεί. Μου γράφετε ότι «άλλω τόν ά-γαπάτε». Δεν είναι όμως ούτε συμ-πάθεια, ούτε άγάπη ή δική σας. Αισθάνεσ η ένα όκτο, έπιδη τόν βλέπετε να κλαίη.

Βλέπω, ότι είσθε λογική, αλλά φοβάμαι μη σας παρασύρ η ό-κτος. Ένα μόνον μέσον ύπαρχει να σωθήτε, γιατί βλέπω μια μεγα-λή καταστροφή για σας: Να τή-πτε όλα στους γονείς σας κι' έ-κείνος τότε θα έγκραλειψη άμέ-σως το κακόδωλο παιχνίδι του.

Φτερό: Εύχρησθήκατα πολύ, που μου γράφετε ότι οι συμβου-λές μου σας έσωσαν κυριολεκτικά. Στ ό σημερινό έρώτημα σας, σας άπαντώ ότι δεν μου άρέσει αυτό το είδος τών σχέσεων.

Με νε έ: Ένας έξυπνος και λογικός άνθρπος δεν τή ζητάει ό-λα μαζί. Οι συμβουλές μου σας έδωσαν ένα καλό αποτέλεσμα, από το όποιον μένετε εύχρησθημένοι τσόν έσες, όσο και ό άνθρας σας. Έπωφελήσ η απ' αυτήν την έκε-χειρία, καταστήσ η τη ζωή σας εύχάριστη, εύτυχισμένη, μη δυσα-ρεστήσ η το σύντροφό σας σε τί-ποτα. Να είσθε πάντοτε πρόθυμη μαζί του. Ίδίως, να μη τόν αφή-νετε μόνο. Να γίνετε ή πραγμα-τική σύντροφός του. Έτσι θα σας νοιάσ η πολύ, θα παρακολου-θήσ η τις στενωχίες σας και στην κατάλληλη στιγμή — να είσθε βε-βαιά γι' αυτό — δίχως να τού ει-σπληθήτε σε τίποτα, θα κάνει έ-κείνος αυτό που πρέπει, δίχως να φανή ότι σε τίς ύπηρεσ η άφορμή.

MI PANTA

Opus

ОРЕКО

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

K A I T H N E I A I K H N

ΣΥΝΟΨΕΙΣ ΑΥΤΟΥ

REFERENCES

Ο Ξ Υ Τ Η Σ

“ΔΕΚΤΩΡ”

[illegible]

'Ο Μιλτιάδης Παναγιώτης, Κολοκοτρώνη 51, Λεμεσός, Κύπρος και ο Ανδρέας Μιχαήλ, C. R.E., Episkopi, Pountelation, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες της Ελλάδας.
 'Ο Σπύρος Παπαδόπουλος (18 χρόνων), Αρσινόης 14, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες ηλικίας 16-18 χρόνων.
 'Ο Κώστας Βασιλειάδης (24 χρόνων) και ο Γεωργιάδης Χαρακταμπίδης (20 χρόνων), Αλκιδάδου 4, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες της Ελλάδας.
 'Ο Σταύρος Γεωργίου (17 χρόνων), Βατυλή, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο.
 'Ο Χαράλαμπος Κ. Πατακλεοπούλου (23 χρόνων), Έμπα, Πάφος, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνες και Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο.
 Πύρρος 45, (18 χρόνων), Φρ. Ρούσσελ 45, Αμμόχωστος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο.
 Οι δυο φίλες Ρούλα Χαραλάμους (17 χρόνων), Γιαν Σματς 22, Λευκωσία, Κύπρος και Λιδάνα Γιόγκου (17 χρόνων), Δοκάτου 18, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο.
 Η Άντρα Χαραλάμους (16 χρόνων) και η Μάρω Γεωργιάδου (17 χρόνων), Περιπέλους 73, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με μαθήτριες των Αθηνών.
ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
 Δυο αξιωματικοί του έμπορικου ναυτικού, 28 χρόνων, ο Dimitrios Kraniotis και ο Nick Santakis, S/S Constantinos V. Orion Shipping Co, 80 Broad, St. New York 4, U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες.
 'Ο Nicolaos Kazanas,

“Οποιοι αγαπά τον ήλιο πρέπει να προφυλάσσεται από τα εγκαύματα με κρέμα NIVEA. Το δέρμα που εκτίθεται στον καυτερό ήλιο είναι απαραίτητο να προφυλαχθεί με NIVEA. Για πολύωρη ηλιοθεραπεία μεταχειριζέσθε το λάδι NIVEA που απορροφά τις καυστικές ακτίνες του ήλιου και σας δίνει ωραίο μελαχρινό χρώμα.

NIVEA
CREME

Μόνον η NIVEA περιέχει EUCERIN®
ουσία που τρέφει το δέρμα
και αυτήν άκριβώς έχει ανάγκη το
δέρμα σας καθημερινώς για να είναι όμορφο.

ΓΗΝΗΣΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ο Thomas Zanis και ο Dimitrios N. Koullis, 9 First Ave, Port Kembla, N. S.W., Australia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο.

Ο Gus Kostoulas, P.O. Box 56, Kemano B.C. Canada, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας κάτω των 23 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Όσες του γράψουν παρακαλούνται να στείλουν και μία φωτογραφία τους.

Ο Evangelos Perperiadis Bay St. Port Mep. Melbourne, Vic, Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνοπούλες απ' όλον τον κόσμο 15-20 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Όσες γράψουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Τρεις φίλοι, ο Basilio Kasanazakis, ο Costas Karmis και ο Stavros Christopoulos, (20, 21 και 23 χρόνων), Oleari 4, Presso Venturi, Balogna, Italia, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες της ηλικίας τους.

Ο Jean Coulouridis, Tepebase Refik Soydamr Cad, Cansi Sou 2513, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες 14-17 χρόνων απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Dimitrios Kokoris (21 χρόνων) Railway Hostel, Wilson Street, Newtown, Sydney, N.S.W., Australia, ζητεί αλληλογραφία με νέες και νέους από την Ελλάδα.

Ο Andreas Petropoulos (28 χρόνων) και ο Ilias Gadiapagis (22 χρόνων), S/S Elmira Triton Shipping Inc, 80 Broad Street, New York 4, N.Y. U.S.A., ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Προτιμούν τις Αθηναίες και τις Πειραιώτισσες.

Ο Andreas Feredinos M/V Transulf C/o Ocean Shipping and Trading Corp., 30 Broad Str, New York 4, N.Y. U.S.A., θέλει ν'

Προστατεύστε ασφαλώς
το δέρμα σας με
NIVEA

Α NIVEA περιέχει EUCERIT
ουσία που τρέφει το δέρμα
ήν άκριβως έχει ανάγκη τό-
ερινώς για να είναι όμορ-
QON BEIERSDORF, GERMANIA

ἀλληλογραφίᾳ με Ἑλληνίδες ἀπὸ
δὸν τὸν κόσμον, μορφωμένες καὶ
δυστυχισμένες, στὴν ἐλληνικὴ, ἀγ-
γλική, ἰταλική ἢ γερμανικὴ
γλῶσσα.

Ὁ George Poulos, 3
Oxford Street, Oakleigh, Melbourne,
Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ
με νέες κατὰ τὸν 25 χρόνων, με
σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Vassilios Panagou-
poulos καὶ ὁ John Kougias S/S
Volumbella, Blidmborg, Rothchild Co.,
Inc. 80 Broad Street, New York 4,
N.Y. U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογρα-
φία με Ἑλληνίδες 18—25 χρόνων,
με σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες τὶς γρά-
ψουν παρακαλοῦνται νὰ στείλουν
μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Jean Glytsis, 10 Rue
Zaher, Port Said, Egypte, καθὼς καὶ
ὁ Mantis Menis (29
χρόνων) γιὰ τὸν ὁποῖο τοῦ ἐξέ-
δωκε ἰδίᾳ διευθύνσις, ζητοῦν ἀλληλογρα-
φία με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλων τὸν
κόσμον, με σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Anastasios Cam-
bouris (23 χρόνων) 178 Com-
monwealth Str. City, Sidney, N.S.W.,
Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία με
μορφωμένες Ἑλληνίδες κατὰ τὸν
20 χρόνων, με σκοπὸ τὸ γάμο. Τὶς
παρακαλεῖ νὰ ἐξασκεῖται στὸ
γράμμα μιά φωτογραφία τους.

Ὁ Metaxas, ὁ B. A-
sistrantos καὶ ὁ G. Constantinopou-
lis, S/Olympic Light, C/o Olympic
Maritime S.A., 17 Avenue de Monte
Carlo, Monaco, ζητοῦν ἀλληλογρα-
φία με Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλ-
λάδα.

Ὁ Efsthathios Chrisi-
ocoroulos, Bei Frau Olga Herz-
berg, Albstrosse 41, Hardt Schwa-
bisch Gm'nd 14, Germany, ζητεῖ
ἀλληλογραφία με νέες ἀπὸ τὴν
Ἑλλάδα.

Ὁ Tony Petrou, Paragon
Cafe, Bundanoon, N.S.W., Australia,
ζητεῖ ἀλληλογραφία με Ἑλληνίδες
κατὰ τὸν 18 χρόνων.

Ὁ Georges Roditis,
19 Rue Nahden Masr, Rension Ram-
es, Le Caire, Egypte καὶ ὁ Michel
Iarvadoukas, 16 Rue Zanani-
li, Choubra - Cairo, Egypte, ζητοῦν
ἀλληλογραφία με Ἑλληνίδες τῆς
Ἑλλάδος 20—25 χρόνων, στὴν ἐλ-
ληνικὴ, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ
γλῶσσα.

Ὁ Tonis Poullos (22
χρόνων), S/T Atlantic Viscountes,
c/o Maritime Brokers Inc. 52 Broad-
way, New York 4, N.Y. U.S.A., θέ-
λει ν' ἀλληλογραφήσῃ με Ἑλληνί-
δες τὶς ὁποῖες παρακαλεῖ νὰ ἐξω-
λείψουν στὸ γράμμα μιά φωτο-
γραφία τους.

Ὁ Nicolas Miltsakos
(22 χρόνων), καὶ ὁ Basile Santris
(25 χρόνων) Post Office Wayatnan
Asmanbia, Australia, ζητοῦν ἀλλη-
λογραφία με νέες ἀπ' ὅλων τὸν κο-
σμον 17—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ
ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Michael Koufikas
S European Trader Mers Fallos
d, Dunster House, 37 Mincing Le-
London, England, θέλει ν' ἀλλη-
λογραφήσῃ με Ἑλληνίδες 16—19
χρόνων.

Ὁ Christ Papanico-
ou, 26 Willa St. Abbotsford Vic,
Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία με
Ἑλληνίδες κατὰ τὸν 20 χρόνων.

Ὁ John Archib, 153
St. W. Petrh, W. Australia, ζη-
τεῖ ἀλληλογραφία με Ἑλληνίδες καὶ
26 χρόνων, μορφωμένες καὶ
δὸν οἰκονομεῖν στὴν ἑλληνικὴ,
ἀγγλὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, με
σκοπὸ τὴν ἀναψυχὴν μιάς φιλικῆς,
ἰσοῦς καταλήξῃ ἐν γάμῳ.

Ὁ Simos Markis (16 ος,
—20 Hill Side Ave, Queens Vil-
le, L.I.N.Y., U.S.A., ζητεῖ ἀλλη-
λογραφία με Ἑλληνίδες 19—25
χρόνων, με σκοπὸ τὸ γάμο. Ἀπο-
νέμει φωτογραφίας ἀπαρτίτητῃ,
ἀπὸ ἐξάδελφον ἀπὸ τὴν Τριπολί,
Peter Nazos καὶ οἱ 76A
pas (21 χρόνων καὶ οἱ 200) 76A
thall St. Kensington, Sydney N.
Australia, θέλουν ν' ἀλληλο-
γράψουν με ὁμοῦς νέες ἀπὸ τὴν
πολί 17—19 χρόνων. Ὁ σκοπὸς
ἐστὶν σέξουξ.

Ὁ George Matafou, S/S
Onal Fortune C/o National Ship-
ping Trading Corp. 17 Stage Str. New
York 4, N.Y., U.S.A. θέλει ν' ἀλλη-
λογραφήσῃ με τὴν χροῦσα Π.

65

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο μπουνταλός σουλτάνος

Κάποτε ένας σουλτάνος είχε αποφασίσει να κάνει μια περιόδο για να δει από κοντά το λαό του.

Μα επειδή συχνά τον ταξίδι, σαν τις αμαρτίες του, διαρκώς τ' ανέβαλλε. Όπου ειδή κι' άποειδε πιά ο σουλτάνος και κάλεσε κοντά του το Ναστραδίν για να πάρει και τη δική του γνώμη.

— Λοιπόν, Χότζα μου, σ' έφερα εδώ για να με βγάλεις από τη δύσκολη θέση που βρίσκομαι, του είπε. Θέλω να κάνω μια περιόδο για να δω από κοντά το λαό μου.

Θέλω όμως και να μην το κουνήσω ρούπι απ' το παλάτι! Πώς να γίνει αυτό;

— Πνίγισα, πολυχρονιέ μου... αμαρτίες μου... άποκριθήκαμε άμείως ο Ναστραδίν. Το πράγμα είναι πολύ εύκολο. Θα στείλεις κάποιον άλλον να κάνει τη δουλειά που θάκαινες εσύ. Και για καλύτερα θα τον ντύσεις ίδια με την αρεσκία σου κι' όλος ο κόσμος θα μείνει ευχαριστημένος που τον στέλνουν...

— Αρεσκία, Χότζα μου! Συμφώνησε άμείως ο σουλτάνος. Κι' έπειδή δεν έχω σ' άλλον εμπιστοσύνη, θα στείλω εμένα για σουλτάνο.

Το Ναστραδίν του ήρθε ταμπλάς. Μά όταν ξεθύμανε ο θυμός του, κάθισε και σκέφτηκε καλύτερα το πράγμα κι' άποφασίσε να μη χάσει τη χαρά του.

— Νά, τι θα κάνω, μπρε γυναικα, είπε. Θα πάω στο 'Ικόνιο να κρυφτώ κι' όταν περάσει κάμποσος καιρός, θα γυρίσω πίσω και θα δώσω στο σουλτάνο μίαν άναφορά από δω ως εκεί κάτω...

Κι' όπως είπε έτσι κι' έγινε. Ξεκίνησαν μιά μέρα απ' το σερράι, μπροστά ο Χότζας με χρυσάφι και στολίδια και πίσω του καμμία τριανταριά καθολάρηδες, τάχα για περιόδο σ' άλλη χώρα. Μα μόλις πήρανε το δημόσιο δρόμο, άλλαξαν άμείως κατεύθυνση και τραβήσαν γραμμή για το 'Ικόνιο.

— Έδώ παιδιά, θα περάσουμε μπέικα ενα μήνα, τους είπε ο Χότζας. Παράδες έχουμε μπόλικοι. Κι' όσο για μένα, που φαίνομαι σουλτάνος, θα βγάλω μερικά στολίδια και θα με πάρουνε εύκολα για πλούσιον πασά που ήρθε να ξεσκάνει...

Οι άλλοι συμφώνησαν κι' έκαναν, δτι μπορούσαν για να φτάσουν μιά ώρα άρχη-τερα στο 'Ικόνιο.

Έτσι πέρασε ξένοιαστα κάμποσος καιρός με γλέντια και χαρές, μα όταν έφτασε η ημέρα να γυρίσουν πίσω, ο Χότζας δεν είχε γράψει ούτε μια γραμμή για την άναφορά, που περίμενε ο σουλτάνος.

Τι αυτό την τελευταία στιγμή, πριν παρουσιαστή μπροστά του, κάθισε κι' έγραψε: «Όλος ο λαός σου πολυχρονιέ μου, είναι μεγάλος... μπουνταλός κι' έκανες άγια που δεν άποφασίσε την περιόδο σου, τη μόνη σου, γιατί θάταν χαμένος κόπος...»

Μόλις το διάβασε όμως ο σουλτάνος έθα-λε τις φωνές:

— Για τ' όνομα του Προφήτη, ρέμελο σκυλί, Ναστραδίν, τι είναι αυτά που κάθισα και γράφεις; Έγώ σου ζήτησα άναφορά με λεπτομέρειες και στοιχεία. Τσακίσου, λοιπόν, να την ετοιμάσεις!

Ο Χότζας τότε κλείστηκε σπίτι του κι' άρχισε να γράφει την... άναφορά του:

«Στο 'Εσκή Σέχρ ο λαός πεινάει, σπεί-μειωσε, και πρέπει να στείλουμε τρόφιμα και παράδες. Στο 'Ικόνιο το εμπόριο περ-νάει κρίσι και πρέπει να σταματήσουμε τους φόρους. Στην Πρόδα οι χωρικοί θέλουν να έχουν τη δική τους γη και πρέπει να μοι-ράσουμε τα χτήματα...». Και συνέχισε με τον ίδιο τρόπο κατεδάτι ολοκλήρη.

Μόλις όμως την τελείωσε και την παρου-σίασε στο σουλτάνο, εκείνος, όταν ειδή πό-σοις μπελάδες και υποχρεώσεις έθαζε στο κεφάλι του, γύρισε και είπε στο Χότζα:

— Βρε για τον Άλλάχ, ήταν άνάγκη τό-σα πράγματα να γράφεις;... Έτσι για τα μάτια σου είπα να ετοιμάσεις μίαν άναφορά!

Ο Χότζας τότε άποκριθήκα πονηρά:

— Μα στο είπα, πολυχρονιέ μου, πώς ήταν χαμένος κόπος!... Μπουνταλός άνθρω-ποι είναι ο λαός σου κι' αν τους συνερί-στης, μπουνταλός θα γίνεις κι' εσύ!...

Κι' έσκισε άμείως την άναφορά του.

Ο Χότζας τότε κλείστηκε σπίτι του κι' άρχισε να γράφει την... άναφορά του:

«Στο 'Εσκή Σέχρ ο λαός πεινάει, σπεί-μειωσε, και πρέπει να στείλουμε τρόφιμα και παράδες. Στο 'Ικόνιο το εμπόριο περ-νάει κρίσι και πρέπει να σταματήσουμε τους φόρους. Στην Πρόδα οι χωρικοί θέλουν να έχουν τη δική τους γη και πρέπει να μοι-ράσουμε τα χτήματα...». Και συνέχισε με τον ίδιο τρόπο κατεδάτι ολοκλήρη.

Μόλις όμως την τελείωσε και την παρου-σίασε στο σουλτάνο, εκείνος, όταν ειδή πό-σοις μπελάδες και υποχρεώσεις έθαζε στο κεφάλι του, γύρισε και είπε στο Χότζα:

— Βρε για τον Άλλάχ, ήταν άνάγκη τό-σα πράγματα να γράφεις;... Έτσι για τα μάτια σου είπα να ετοιμάσεις μίαν άναφορά!

Ο Χότζας τότε άποκριθήκα πονηρά:

— Μα στο είπα, πολυχρονιέ μου, πώς ήταν χαμένος κόπος!... Μπουνταλός άνθρω-ποι είναι ο λαός σου κι' αν τους συνερί-στης, μπουνταλός θα γίνεις κι' εσύ!...

Κι' έσκισε άμείως την άναφορά του.

Ο Χότζας τότε κλείστηκε σπίτι του κι' άρχισε να γράφει την... άναφορά του:

«Στο 'Εσκή Σέχρ ο λαός πεινάει, σπεί-μειωσε, και πρέπει να στείλουμε τρόφιμα και παράδες. Στο 'Ικόνιο το εμπόριο περ-νάει κρίσι και πρέπει να σταματήσουμε τους φόρους. Στην Πρόδα οι χωρικοί θέλουν να έχουν τη δική τους γη και πρέπει να μοι-ράσουμε τα χτήματα...». Και συνέχισε με τον ίδιο τρόπο κατεδάτι ολοκλήρη.

Μόλις όμως την τελείωσε και την παρου-σίασε στο σουλτάνο, εκείνος, όταν ειδή πό-σοις μπελάδες και υποχρεώσεις έθαζε στο κεφάλι του, γύρισε και είπε στο Χότζα:

— Βρε για τον Άλλάχ, ήταν άνάγκη τό-σα πράγματα να γράφεις;... Έτσι για τα μάτια σου είπα να ετοιμάσεις μίαν άναφορά!

Ο Χότζας τότε άποκριθήκα πονηρά:

— Μα στο είπα, πολυχρονιέ μου, πώς ήταν χαμένος κόπος!... Μπουνταλός άνθρω-ποι είναι ο λαός σου κι' αν τους συνερί-στης, μπουνταλός θα γίνεις κι' εσύ!...

Κι' έσκισε άμείως την άναφορά του.

Τα βάσανα του Καραμπέτ ΤΟ ΚΥΤΤΑΓΜΑ

Κουζούμ Ιπροχτές στο δικαστήριο με ίππα-νε — αυτόφωρος, μαυτόφωρος, φελιάν φιστίκ το λένε. Θά με πής γιατί; Γιατί έναν γείτονα μου στο 'Ιζύλο έσπασα. Θά με πής γιατί; Για-τί με ύβρισε άσχημα και τον ύβρισα και εγώ. Θά με πής γιατί; Γιατί με ρωτάς γιατί και γιατί και γιατί... γιατί όλα από το άρχη νό σε το λέω, το ρεζουμί μοναχός σου ιδγαλ-μένο το έκανες.

Άκούς; Το λοιπόν άκου να ιδής. Το Ισπίτι μου άπέναντι άλλο Ισπίτι έχει. Και το δικό μου το Ισπίτι παράθυρο έχει και το άπέναντι Ισπίτι άλλο παράθυρο έχει. Το λοιπόν το δικό μου το παράθυρο μέσα στο άπέναντι παράθυ-ρο κυττάζει και το άπέναντι παράθυρο μέσα στο δικό μου το παράθυρο κυττάζόμενο έκανε.

Τώρα ζέστη έκανε και το Σουρπούτσα μου ρούχα έδγάζει και μέσα στο Ισπίτι μας κομπι-ναίζουν φορές. Καταλαβαίνεις; 'Ισπίτι της Ι-δρίσκεται, τί να κάνει γιάχο; Άμμη μόλις το ύναίκα μου ρούχα της έδγάζει, άμείως στο άπέναντι παράθυρο ένας γείτονας — βράι, βράι, ούτανμζ έρίφ! — στρωμένος ένεται και το Σουρπούτσα μου κυτταζόμενο έκανε. Μιά δυό, τινείς χίτς ντέν έμίλνισα άμα Ιπροχτές πηαίνω ντουρουά και του λέω:

— Κουζούμ, τί κυττάς μέσα στο Ισπίτι μου;

— Γιατί; με λεί.

— Γιατί; του λέω. Κιοπόγλου κιοπέκ, ά-φού το ύναίκα μου γδυμένο ένεται, έσύ τί κυτ-τάζεις;

— Νά κυττάζεις και έσύ στο δικό 'μου το παράθυρο, με λεί.

— Βράι έσόγλου έσέκ, του λέω, τί να κυτ-τάζω στο δικό σου το παράθυρο; Τί να ιδώ μπέ; Έσένα κυτταζόμενο να έκανω; 'Υναίκα μέσα στο σπίτι σου ντέν Ιδρίσκεται, κυτταζ-όμενο να έκανω.

— Και τί θέλεις να κάνω; με λεί. Νά φέ-ρω γυναικα μέσα στο σπίτι μου για να την κυττάς έσύ;

— Έσύ πώς κυττάς το δικό μου το ύ-ναίκα;

— Νά μη γδύνεται η γυναικα σου, με λεί, ά-φού σου κακοφαίνεται.

— Βράι κιοπόγλου κιοπέκ, του λέω, πώς να μη Ιγδύνεται το ύναίκα μου; Άφού ζέστη έ-νεται.

Το λοιπόν από κουβέντα σε κουβέντα ξύλο Ιπαίζουμε, έσόγλου έσέκ του λέω, γκάπ γκούπ χτυπήμε τον έκανω, γκούπ γκάπ χτυπημένο μί; κάνει, άμείως κόσμος μαζεμένος ένεται, πολιτισμάνος Ιτρέχει στο αυτόφωρος μαυτόφω-ρος — πώς το λένε κουζούμ; — και το δυό μας πηαίνουν.

— Γιατί τον χτύπησες; το κύριος πιρόεδρος ρωτημένο με κάνει.

— Κουζούμ, πιρόεδρο έφέντην, λέω, άπέναν-τι στο Ισπίτι μου παράθυρο έχει και από το παράθυρό του το ύναίκα μου κυττάει! Γιατί, καταλαβαίνεις, ζέστη ένεται και το ύναίκα ά-πό πάνω τους ρούχα πεταμένα έκανουν.

— Και τί θέλεις να κάνη ο άνθρωπος;

— Νά μη κυττάζι γιάδρουμ.

— Έσένα έξετασμένος ένεται και λέει τί να έκανω; Μόλις παράθυρό του άνοιγ-μένο έκανε άμείως λέει άπέναντι το ύναίκα μου Ιδρίσκεται.

— Τί να κάνω κ. πρόεδρε; Νά βγάλω τα μάτια μου;

Τότε έγώ θυμωμένος ένομαι και λέω:

— Νά τα έδγάλεις κιο-πόγλου κιοπέκ!

Τότε το πιρόεδρος θυ-μωμένος ένεται και με λεί κα-ταδικασμένος ένομαι, πέντε ημέρες κράτησι, φε-λιάν φιστίκ και του κόσμου τα λεφτά Ιπληρωμένα έκά-νω, Βράι, βράι, βράι, τί είναι τούτο γιάδρουμ! Άμα το Σουρπούτσα μου έσανα-κυτταζόμενο έκανε, έγώ κε-φάλι του θά έσπάζω και ντέν πειράζει. Τά Ιπληρώ-νω, έσόγλου έσέκ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τότε έγώ θυμωμένος ένομαι και λέω:

— Νά τα έδγάλεις κιο-πόγλου κιοπέκ!

Τότε το πιρόεδρος θυ-μωμένος ένεται και με λεί κα-ταδικασμένος ένομαι, πέντε ημέρες κράτησι, φε-λιάν φιστίκ και του κόσμου τα λεφτά Ιπληρωμένα έκά-νω, Βράι, βράι, βράι, τί είναι τούτο γιάδρουμ! Άμα το Σουρπούτσα μου έσανα-κυτταζόμενο έκανε, έγώ κε-φάλι του θά έσπάζω και ντέν πειράζει. Τά Ιπληρώ-νω, έσόγλου έσέκ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τότε έγώ θυμωμένος ένομαι και λέω:

— Νά τα έδγάλεις κιο-πόγλου κιοπέκ!

Τότε το πιρόεδρος θυ-μωμένος ένεται και με λεί κα-ταδικασμένος ένομαι, πέντε ημέρες κράτησι, φε-λιάν φιστίκ και του κόσμου τα λεφτά Ιπληρωμένα έκά-νω, Βράι, βράι, βράι, τί είναι τούτο γιάδρουμ! Άμα το Σουρπούτσα μου έσανα-κυτταζόμενο έκανε, έγώ κε-φάλι του θά έσπάζω και ντέν πειράζει. Τά Ιπληρώ-νω, έσόγλου έσέκ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τότε έγώ θυμωμένος ένομαι και λέω:

— Νά τα έδγάλεις κιο-πόγλου κιοπέκ!

Οι ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ο χαιρετισμός

Τί ειπες άναππτή μου; Έχεις πικρά παράπονα έναντίον μου; Και γιατί πα-ρακαλώ; Μπα; Έχουμε συναντηθι στο δρόμο δυό φορές και δεν σε χαιρετή-σα; Έκανα, λέει, πώς δεν σε είδα; Τί μου λές! Κι' έσύ, λοιπόν, το περά-σες για περιφρόνησι κι' έρχεσαι τώρα να μου κάνης το παράπονό σου. Και τί θες τώρα; Νά σου δώσω έξηγήσεις; Νά σου τις δώσω άπαξ διά παντός; Για να τακτοποιήθουν οι άσέσεις μας, λοιπόν, πρώτον

ήλιθιος ή παράφρων θά είχε την άπαί-ρτησι ν' αντιληφθώ το χαιρετισμό. Η

Και καλό ρωτήμα δάχουμε, πώς με χαιρετίζεις; Όριστε; Διά μειδιόματος; Αί, τί να σου πώ τώρα. Είχες την ά-ξίωσι μέσα στο πλάνθος των διαβατών και την παραζήλη της κινήσεως να δια-κρίνω το χαιρετισμόν μου μεϊδιάμα σου. Δεν με παρατάς λέω έγώ!

Πώς; Τί; Έσύ δεν με παρεξη-γείς, αλλά μου το λές γιατί υπάρχει κίνδυνος να με παρεξηγήσουν άλλοι; Γιατί να με παρεξηγήσουν; Έπειδή μπορεί να περνούν δίπλα μου και να μην τους πάρω είδησι; Και τί πρέπει να κάνω, λοιπόν για ν' άποφύγω τον θά-νατον αυτόν κίνδυνον; Όσο περ-πατώ στο δρόμο, άντι να προέκχω τ' αυτοκίνητα, τις σπασμένες πλάκες των πεζοδρόμιων και τ' άλλα εμπόδια, να-τώ με μάτια μου τέσσερα και να κυτ-τάζω εμπρός και πίσω, δεξιά και αρι-στερά, μήπως διέρχεται καμμία άνω-στή φάτσα, για να τη χαιρετήσω και να με κιά να μη με παρεξηγήσουν. Λέει! Δεν πεί να με παρεξηγήσουν; Ξέρεις πόσο κύρ-δημηγόρησες κι' ο κύρ-Νικόλαος και ο καλ ο Κ. Παπαδόπουλος. Θά κλαίω με μαύρο δάκρυ!

Και τί θά γίνη, δηλαδή, αν χαιρετή-σω τον ολονόητο διερχόμενον, ο ό-ποιος τυγχάνει γνωστός μου; Πλάν το χαιρετισμόν, έντελώς περιττό κατά τη γνώμη μου, διατρέχω και τον κίνδυνον να με σταματήση και ν' άνοιζουμε πη-γάδι έν μέση εδώ και να λέμε διάφο-ρα άσχηματα και άδιάφορα πράγματα.

Οχι, άναππτή μου. Όταν περπατά, κυττάζω μπροστά μου και ούδέποτε προσέχω φάτσες. Ούτε να χαιρετώ έχω καμμία άρεσι, ούτε να με χαιρετούν. Γιατί κανένας χαιρετισμός, μέχρι ση-μερον, δεν μου βγήκε σε καλό. Και καλά θά κάνουν όλοι οι άνθρωποι που σέβονται τον πολύτιμο χρόνο τους, ν' άποφύγουν τους χαιρετισμούς και ν' τραβάνε στη δουλειά τους.

Αυτά τας άρχας πρεσβεύω. Και εί-τε αντιλαμβάνομαι τον άλλον, είτε ό-χι, ούδέποτε τον χαιρετώ και κανών πώς δεν τον βλέπω. Κερδισμένος βγαί-νω. Ζημιωμένος ποτέ. Όσο για σένα σου επαναλαμβάνω ότι δεν σε άντε-λήφθην. Δεν είχα αυτή την ευτυχία, τί να γίνη. Άλλά σε πληροφόρη για να τόχης ύπ' όψιν σου ότι και στο μέλ-λον, είτε σε αντιληφθώ είτε όχι, δεν θά σε χαιρετήσω. Ώστε ούτε να με χαιρετήσεις, γιατί θά μείνεις άνευ άντα-ποκρίσεως. Και άντε στο καλό τώρα, για να μη σου τώ πώ και χονδρότερα.

Ο μόνος χαιρετισμός που σου έπιτρέ-πω, είναι ο παρών. Νά με άποχαιρετή-σης, δηλαδή, άπαξ διά παντός και άμα με έαναίδης στο δρόμο, να κάνης πώς δεν με ξέρεις. Άειντε, δίνε του, πριν μετανοιώσης. Ένοχλητικόν μικρόν!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τό Σπαθί' της Δαμασκού

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ βεβαιώθηκε πως ή πατρίδα του είχε χάσει πιά τον πόλεμο, ο Γερ-μανός λοχαγός Χέρμπερτ Στέφερ ά-ποφασίσε να φύγη κρυφά για το έξωτερικό, όσο ήταν ακόμη καιρός. Μερικοί φίλοι του τον βοήθησαν να πραγματοποιήσιν το σχέδιό του. Και βρήκε άσυλο στη Συρία, στη Δαμασκό. Παντού σ' αυτή την πόλι, με τους στενούς και δαδαιλώδεις δρόμους της, παραμόνευε το έγκλημα κι' ή συνωμοσία.

Κάποιο βράδυ, ο Στέφερ τριγύριζε άσχημα, προσπαθώντας να διασκεδάση την πλάνη του, όταν ειδή μια κοπέλλα μ' ολόξανθα μαλλιά και σκούρα γαλάνα μάτια, μ' ένα κόκκινο φόρεμα και μία σάρπα στο κεφάλι. Η άγνωστη ήταν μονάχη της. Ο λοχα-γός έκρινε πως θάταν Άγγλιδα. Την πλησίασε και της μίλησε άγγλικά.

Είχε μαντέψει σωστά: Τά μάτια της λάμπανε, όταν άκουσε τη μητρική της γλώσσα.

Ο Στέφερ της παρουσιάστηκε για Άγγλος άεροπόρος, άνα-πικρος πολέμου. Προσέθεσε ότι σπουδάζε στο Κολλέγιο Άνατο-λικής Ιστορίας της Δαμασκού. Έκείνη τον πίστεψε, δίχως άλ-λες έρωτήσεις.

—Και σεις, πώς βρίσκεστε εδώ; της ρώτησε ύστερα.

—Έχω κάποια έμπιστευτική άποστολή, του έξηγησε. Θέλετε να με βοηθήσετε σ' αυτήν; Θά κερδίσετε χίλιες λίρες.

Η περιέργεια, ή ύπόσχεσι της άμοιβής και προπάντων τά ψ-ραία μάτια της κοπέλλας κάνανε το Στέφερ να δεχθί άδιστα-χτα. Την άκολουθησε στο σπίτι της, ήπιαν μαζί ένα καφέ κι' έγιναν καλοί φίλοι. Ώστόσο, εκείνη δεν του φανέρωσε τ' ό-νομά της.

—Θά με λέτε Νάτζα, του είπε. Είν' ένα όνομα ταιριασμένο με το έξωτικό αυτό περιβάλλον...

Ώστε το διηγήθηκε ένα μέρος απ' τη ζωή της — εκείνο που ακεχίζονταν με τη συμπνία τους: Είχε σπουδάσει στη Ζυρίχη κι' είχε άσכולηθι έπειτα με την τουρκική ιστορία, στην Κωνσταντινούπολι. Μελετώντας λοιπόν τη βασιλεία των Σουλ-τάνων, έτυχε να μάθη για το Σπαθί της Δαμασκού...

Ο Άβδουλ Χαμίτ, έξηγησε στο λοχαγό, ο τελευταίος Σουλ-τάνος της Τουρκίας, καταλαβαίνοντας πως κινδύνευε ο θρόνος του, έκαμε κρυφά ένα ταξίδι στη Δαμασκό. Έκεί, παράγγειλε να του φτιάξουν ένα θαυμάσιο σπαθί, με χρυσή λαβή, στολι-σμένη με πολύτιμα πετράδια. Στο άτοάλι της λεπίδας του διά-ταξε να χαραχουν μερικές συνθηματικές λέξεις, σχεδόν άδρα-τες με γυμνό μάτι...

Ώστε φρόντισε να δολοφονηθί ο τεχνί-της που τόξε φτιάξει, για να μη φανερώση σε κανένα το μυσ-τικό του... Μερικούς μήνες άργότερα, καθαιρέθηκε και φυλα-κίστηκε.

—Και το Σπαθί της Δαμασκού; ρώτησε με περιέργεια ο Στέφερ.

—Τι αυτό πρόκειται να σάς μιλήσω... Ένας παλός κι' έμψυ-κος υπηρέτης του Χαμίτ, που ζούσε ακόμη, μου φανέρωσε το μυστικό του: Ο Σουλτάνος είχε κρυφίσει σ' ός άκτες του Βοσπόρου, ένα άμυθνο θησαυρό από χρυσάφι και πολύτιμα πε-τράδια. Το ήξερε μόνο μια εύνομένη του, Άννη, ή άγα-πήνη του Ζάννα. Της είχε πη δέ ο Χαμίτ πως αν του τύχαινε κάτι κακό, το Σπαθί της Δαμασκού θά τη βοηθούσε να βρη το θησαυρό και να ζήση πλουσιότερη. Μα, όταν τον πιάσανε ζα-φνικά, δεν ύπόρεσε πιά να επικοινωνήση μαζί της. Άναγκά-στηκε λοιπόν να έμπιστευθί το σπαθί σε κάποιο φίλο του, που ύποσχεθηκε να της το παραδώση. Αυτός όμως πρότιμπε να το κρατήση ο ίδιος και να το άκριβοποιήσιν.

Πέρασαν χρόνια και χρόνια... Το Σπαθί της Δαμασκού άλ-λασε πολλούς άφέντες. Εύτυχας, κανείς τους δεν ήξερε το μυσ-τικό του. Τώρα τόχει στην κατοχή του ο πλούσιος έμπορος Πώλ Μαζιάρν, εδώ στη Δαμασκό. Φρόντισα να τον γνωρίσω και του ύποσχεθηκε να μου χαρίση το σπαθί, αν δεχόμεν να τον παντρευθί... Είν' ένας εκδίασμός που δεν μπορώ να τον άνε-

χω! Νά γιατί ζήτησα τη βοήθειά σας... Ο λοχαγός έμεινε για λίγο συλλογιόμε-νος. Ώστερα άπάντησε, χαμογελώντας:

—Για να συνεργασθί μαζί σας σ' αυτή την παράξενη κι' έπι-δαν τον βρούμε. Συμφωνώ!

Μη μπορώντας να κάνη διαφορετικά, ή Νάτζα δέχθηκε την πρότασι.

Το σχέδιο που κατέστρωσαν, ήταν απλό: Η νέα φρόντισε να γνωρισθί καλύτερα με το Μαζιάρν και να του δώση έλπίδες πως θά γινόταν ίσως γυναικα του. Έδινε έξω μαζί του συχνά και τον ρωτούσε επίδεξια. Έτσι, έμαθε, που έκρυβε το πολύτιμο σπαθί: σ' ένα μυστικό συρτάρι του γραφείου του.

Μιά νύκτα, ο Στέφερ κώθηκε στο σπίτι του Μαζιάρν. Λογέρι-ζε πως δεν θά τον ένοχλούσε κανείς, γιατί ή Νάτζα είχε ζη-τήσει απ' το θαυμαστή της να πώς σ' ένα άριστοκρατικό νυ-κτηρινό κέντρο. Μα φαίνεται πως ο Μαζιάρν ύποφίαστηκε κάτι απ' τη συμπεριφορά της — ή ίσως τον προειδοποίησε κάποιο ένοχτο... Έπείνε λοιπόν να γυρίση νωρίς στο σπίτι του. Κι' ο Στέφερ τον ειδή να παρουσιάζεται ζαφνικά, όταν είχε ά-νοίξει πιά το κρυφό συρτάρι!...

Μά δεν ήταν τύπος που να σαστίζη εύκολα. Χύμηξε άμέσως πάνω του έμπορο κι' έκωσε στην καρδιά του το Σπαθί της Δαμασκού!

—Πάμε να φύγουμε! Έλάτε γρήγορα! φώναζε ύστερα στη Νάτζα, που στέκονταν, κατάκλιμη και τρομαγμένη, στο κατώ-φλι της πόρτας.

Λίγο άργότερα, πετούσαν μ' ένα άεροπλάνο για την Κων-σταντινούπολι. Το σχέδιό τους είχε πετύχει: Το Σπαθί της Δα-μασκού βρισκόταν στην κατοχή τους! Δεν έμεινε παρά να δια-βάσουν και να έξηγήσουν τις όδηνιες, τις χαραγμένες στη λε-πίδα του. Κι' ο θησαυρός του Άβδουλ Χαμίτ θά γινόταν δικός τους!...

*

—Μέτρησα ακριβώς 30 βήματα από κείνο το βράχο, είπε ο Στέφερ. Κάπου δω πρέπει να βρίσκεται το κρυφό κουμπί, που άνοίγει την είσοδο της σπηλιάς με το θησαυρό. Άς ψάξουμε...

Σε λίγο, βρήκε αυτό που ζητούσε. Κι' ειδή τότε να μετατο-πίζεται σιγά-σιγά ένας πελώριος βράχος, ξεσκεπάζοντας μια σκοτεινή τρύπα. Ο Στέφερ άναψε το ηλεκτρικό φανάρι του, και μπήκαν κι' οι δυο στη μικρή και ύγρη σπηλιά.

Ο βράχος ξανάκλεισε πίσω τους. Ένας σωρός χρυσάφι και διαμαντικά λαμποκόπησε, καθώς έ-πεσε πάνω του το φως του φαναριού.

—Ο θησαυρός! φώναζε ή Νάτζα.

Κύτταζε σάν μαγεμένη τα πλούτη εκείνα. Κι' άξαφνα μιά έγκληματική σκέψι πέρασε απ' το μυαλό της: Γιατί να τα μοι-ραστή με το Στέφερ, άφού μπορούσε να τα κρατήση όλα δι-κά της;

Την άλλη στιγμή, ο Στέφερ είχε σωριασθί κάτω, με το Σπα-θί της Δαμασκού χωμένο βαθειά στην πλάτη του!

Τώρα έπρεπε να βγη απ' τη σπηλιά ή Νάτζα και να βρη τρόπο να μεταφέρη το θησαυρό.

Δεν δυσκολεύτηκε ν' ανακαλύψη το κουμπί του κρυφού μη-χανισμού.

Τό πέρασε... το ξαναπέρασε δυνατότερα... Τίποτα! Κάποιο έλατήριο είχε σκουριάσει απ' την ύγρασία, είχε σπά-σει... κι' ο μηχανισμός δεν λειτουργούσε πιά!

Ήταν κάτι τόσο ζαφνικό, που ή Νάτζα δεν ένοιωσε εύθους άμέσως την τραγική της θέσι.

Μά θά την καταλάβαινε σιγά-σιγά, σ' όλη της τη φρίκη, όταν θά περηνε το θάνατο, σωριασμένη δίπλα σ' ένα πτώμα και σ' έναν άχρηστο θησαυρό!...

KEN KRIPIEN

Την άλλη στιγμή ο Στέφερ είχε σω-ριασθί κάτω, με το Σπαθί της Δα-μασκού χωμένο στην πλάτη του...

Λιάδες δολλάρια για τὸ Ροῦν-
του Κανιν... τὸ ποσὸν δηλαδὴ
τῆς ἐγγυήσεως ποὺ εἶχε κατα-
θέσει γιὰ τὴν ἀποφυλάκισί
σας. Ἀς ὑποθέσουμε πὼς ἐξα-
φανίστηκε. Ὁ Κανιν θὰ χάσει
τότε δὴ τὰ λεφτά του, θὰ βρεθῇ
σὲ δύσκολη θέση, θὰ
βάλῃ καινούργιες ὑποθήκες...

Μιά φωνὴ φρίκης τοῦ Τοῦλ
διέκοψε τὶς ψυχρὲς αὐτὲς ἐξη-
γήσεις τοῦ Κίρο:
— Γιά τὸ Θεό, Φράν! Τί
θέλετε νὰ...

— Λυπάμαι, πού σὰς τὸ
λέω, Νάτε, ἀλλὰ βλέπετε μονά-
χος σας τὴν κατάστασι. Δί-
χως νὰ λογαριάσουμε πὼς ἔχω
στὸ Μαϊάμι ἕνα ἐξάδελφο κα-
ταλλήλατο γιὰ νὰ σὰς ἀντι-
καταστήσῃ στὴ «δουλειά» σας.
Λυπάμαι, Νάτε, μὰ ὁ τά-
φος αὐτοῦ προορίζεται γιὰ σὰς.
Θὰ σὰς εὐγνωμονῶσα, ἀν
θελήσετε νὰ μὴ μὰς δυσκολεῖ-
τε πολὺ...

— Ὁχι! Ὁχι!
Ἡ φωνὴ τοῦ Τοῦλ εἶχε ἀλλά-
ξει τελείως ἀπ' τὸν τῆρο. Εἶ-
χε γίνῃ κατὰ τὴν ἀντιθέση αὐ-
τοῦ...

Ὁ Μπόχου εἶχε γαντζωθῇ ἀπ'
τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου τῆς
φυλακῆς του καὶ τῶσφιγγε σὰν
νὰ βέλῃ νὰ τὰ ἐκκολλήσῃ...
— Φράν, εἶπε λοχαγιασμένα
ὁ Τοῦλ, δὲν μπορεῖτε νὰ κάνε-
τε ἕνα τέτοιο πρῶγμα! Ἐγὼ
θυσιάστηκα γιὰ σὰς, ἔκαμα ὅ,τι
μοῦ ζητήσατε...

— Ἐ, τώρα σὰς ζητῶ μιά
τελευταία χάρι: νὰ ἡσυχάσετε
γιὰ πάντα μέσα σ' αὐτὸ τὸ
λάκκο!

Ὁ Κίρο στράφηκε στοὺς
τρὲς ἄλλους καὶ πρόσθεσε:

— Πιστεύω, Τσέρρυ, πὼς ἡ
δουλειὰ αὐτὴ εἶναι κατάλληλη
γιὰ σὰς. Ἐφσον σὰς εἶχε
στρατολογήσει ὁ Νάτε, σὰς
παρουσιάζεται τώρα μιά καλὴ
εὐκαιρία νὰ μοῦ ἀποδείξετε
τὴν ἀφοσίωσί σας, ἀν ἔχετε
τὴν πρόθεσι νὰ δουλέψετε γιὰ
μένα στὸ Λος Ἀντζελες!

Ὁ Τσέρρυ δὲν ἔχασε τὸν
καιρὸ του μὲ λόγια. Ἐβλεπε τὸ
χέρι στὴν τσέπη του καὶ τρά-
θηζε τὸ πιστόλι του.

Οἱ πυροβολισμοὶ σκέπασαν
τὰ σὺρλιάσματα τοῦ Τοῦλ.
Κλονίστηκε, σκόνταψε στὸ σω-
ρὸ τοῦ φρεσκοκαμένου χώμα-
τος καὶ κατατρακύλησε μὲς
στὸ λάκκο.

Δὲν τὸν ἔβλεπε πιά ὁ Μπό-
χου, τὸν ἀκούγε ὅμως ἀκόμη νὰ
οὐράλιζῃ...

Ὁ Μεξικανὸς εἶχε ἀρχίσει
κι' ὅλας νὰ ρίχνῃ χῶμα μέσα
στὴν τρύπα.

— Ξεμπερδέψετε, λοιπόν! εἶ-
πε ὁ Κίρο στὸν Τσέρρυ.

Ἐκείνος πλησίασε στὸ χέι-
λος τοῦ τάφου, σημάδεψε μὲ τὸ
ρεβόλβερ του κι' ἔριξε ὅλες
τὶς σφαῖρες. Τὰ οὐράλιασμα
εἶχαν σταματήσει, πολὺ πρὶν
σβυσθῇ ἡ ἡχὸ τῶν πυροβολι-
σμῶν στὴν ἀπέραντη ἐρημο.

Ὁ Μεξικανὸς συνέχισε νὰ
ρίχνῃ χῶμα. Τὸν βοήθησαν κι'
οἱ δύο ἄλλοι, ἐνῶ ὁ Φράν Κίρο
ξαναγύρισε στὸ σπίτι, παίζον-
τας νωχελικὰ μὲ τὸ μπαστού-
νι του.

Ὁ Μπόχου ξανακόλλησε χῶμα,
στὸ πάτωμα τῆς φυλακῆς του.
Ἐνοίωσε κατὰ τὴν ἀκαθόρισ-
τη γωνία νὰ τοῦ ἀνακατέψῃ τὸ
στομάχι... Ὁχι γιὰ τὸ θάνατο
τοῦ προδότη Νάτε Τοῦλ, ἀλλὰ
γιὰ τὴν τύχη ποὺ προοίονιζε
γι' αὐτὸν τὸν ἴδιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Τετάρτη 12 Δεκεμβρίου,
7 τὸ πρωί.

Ὁρθίος στὸ καγκελλόφρα-
χτο παράθυρο, ὁ Λούκε Μπόχου
κίτταζε σκεπτικὸς ἕνα ἀπ' τὰ
πρόβια. Τὸ ἐνδιαφέρον του
γι' αὐτὸ τὸ ζῶο δὲν ἀφειλόταν
σὲ ἀπλὴ περιέργεια...

Ἀφοῦ σκεπάστηκε ὁ τάφος,
εἶχαν ξαναφῆρῃ τὰ πρόβια
μέσα στὴ στάνη τους. Ὁ Λό-
γος ἦταν ἀπλουστάτος: Πο-
δοπατώντας συνεχῶς τὸ χῶμα,
θὰ τὸ ἰσοπεδώνανε τελείως καὶ
θὰ ἐξαφανίζαν κάθε ἴχνος σκα-
ψίματος. Ἐτσι, κανένα σημά-
δι δὲν θὰ ἐξαίρεται πιά τὴν τε-
λευταία κατοικία τοῦ Νάτε
Τοῦλ.

Τὸ ἐνδιαφέρον ὡστόσο τοῦ
Μπόχου γιὰ τὰ πρόβια — ἰ-
διαίτερως δὲ γιὰ τὸ ἕνα ἀπ'
αὐτά, ἕνα μεγαλόσωμο κριάρι
μὲ ἄφθονο μαλλί — δὲν εἶχε
καμμία σχέσι μὲ τὸ Νάτε Τοῦλ.
Ὁ θάνατος τοῦ ἀεροπόρου εἶ-
χε σβυσθῇ τελείως ἀπ' τὴ σκέ-
ψι του, πού εἶχε συγκεντρωθῇ
ἀποκλειστικὰ σ' ἕνα πρόβλη-
μα: νὰ βρῇ ἕνα μέσο γιὰ νὰ
δραπετεύσῃ.

Ἡ πόρτα ἦταν γερὴ καὶ δὲν
θὰ μπορούσε ποτε νὰ τὴ σπά-
σῃ. Ἀλλοῦτε βρισκόταν πίσω
ἀπ' αὐτὴν ἡ «σενιόρα», ἔτοιμη
νὰ βάλῃ τὶς φωνές...

Τὰ χοντρά κάγκελλα τοῦ πα-
ραθύρου ἦσαν στερεὰ κολλημέ-
να μὲ τσιμέντο, στὶς δύο ἀ-
κρες τους.
Κι' ἀπ' ἔξω εἶχε νὰ τὰ βάλῃ
μὲ τέσσερις ὁ Μπόχου — ἡ
μᾶλλον μὲ πέντε, ἀν λογαρία-
ζε μαζί καὶ τὴ γερὰ Μεξικανή.
Ἐνῶ ἐναντὶον πέντε... καὶ μά-
λιστα ἄσπλος!

Ἐξετάζοντας ὅμως προσε-
κτικώτερα τὸ κελλί τῆς φυλα-
κῆς του, ὁ Μπόχου νόμισε πὼς
βρῆκε τὸ ἀδύνατο σημεῖο του:
Ἀντὶ γιὰ πάτωμα εἶχε χῶμα
σκληρὸ καὶ κοπανισμένο χῶμα
— πράγμα πού σήμαινε πὼς
τὸ σπίτι δὲν εἶχε θεμέλια καὶ
πὼς θὰ ἦταν ἱσως δυνατό ν'
ἀνοίξῃ ἕνα τούνελ!

Προσπάθησε νὰ σκάψῃ μὲ τὰ
χέρια του, ἀλλὰ τὸ μόνο πού
κατάρθηκε ἦταν νὰ σπάσῃ τὰ
νύχια του.

Δὲν θέλησε ὡστόσο νὰ πα-
ραδεχθῇ τὸν ἐαυτὸ του νικημέ-
νο. Χρειάζονταν ἀπαραιτήτως
ἕνα κάποιο ἐργαλεῖο...

Κίτταζε γύρω του, ἀλλὰ δὲν
εἶδε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε,
μέσα στὸ γυμνὸ δωματίο. Ἀ-
δειασε τὶς τσέπες του κι' ἄρ-
χισε νὰ σκαλίζῃ τὸ σκληρὸ χῶ-
μα μὲ τὴν ἀγκράφα τῆς ζώ-
νης του, ὑπέρτατα μὲ τὸ χτένι
του καὶ κατόπιν μ' ἕνα μικρὸ
μουδακι. Μὰ σπάσανε καὶ τὰ
τρία...

Τότε ἀκριβῶς πρόσθεξε τὰ
πρόβια.

Τὸ γερικὸ κριάρι, ὁ ἀρχη-
γὸς τοῦ κοπαδιοῦ, εἶχε ὀψι μάλ-
λον ἀξιοθρήνητη, μὲ τὸ σκυρο-
φαγωμένο τρίχωμά του, τὰ πα-
ρορφωμένα κέρατά του καὶ
τὴ μελαγχολικὴ ἔκφρασι τῆς
ματιᾶς του.

Ἐκείνο ὅμως πού τραβήξε τὴ
ματιά του Μπόχου, ἦταν τὸ πε-
ριλαίμιό του, ἀπ' ὅπου κρεμό-
ταν ἕνα σιδερένιο κουδούνι, τε-
τραγωνικὸ σχήματος καὶ με-
γάλου σὰν τὸ χέρι τοῦ Μπόχου.

Μὰ, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ, ἔπρεπε
νὰ πιάσῃ τὸ ζῶο. Κι' ἐκείνο
εἶχε μιά ἐμφάνισι καθόλου ἐν-
θαρρυντικὴ, ἀγρία καὶ πονηρὴ
μαζί — μιά ἐμφάνισι πού θυ-
μίζει στὸ Μπόχου τὸν Τζακίνο,
τὸν «Παπ»...

Ἐξ ἄλλου, βρισκότανε στὴ
μέση τῆς στάνης, σχεδὸν πά-
νω ἀπ' τὸν τάφο τοῦ Τοῦλ.

Ὁ Μπόχου τὸ φώναξε σιγὰ,
ἀλλὰ δίχως ἀποτέλεσμα. Τοῦ
σφύριξε, κούνησε τὰ χέρια του,
ἀνέμιξε τὸ μαντλὶ του, τοῦ
πέταξε μικρὰ κομματάκια ἀπ'
τὸ χτένι του. Τίποτα ὅμως...
Τὸ κριάρι φαίνονταν νὰ κοιμά-
ται ὄρθιο.

Ὁ Μπόχου δάγκασε τὰ χεί-
λη του, συλλογισμένος. Τὸ μό-
νο πλεονέκτημα τοῦ ἦταν πὼς
καλεῖς ἀπ' τοὺς ἀντιπάλους
του δὲν τοῦδινε πιά τὴν παρα-
μικρὴ προσοχή.

Μόλις σκεπάστηκε ὁ τάφος
τοῦ Τοῦλ, ὁ Κίρο εἶχε κάμῃ νό-
ημα στοὺς τρεῖς ἄλλους νὰ τὸν
ἀκολουθήσουν, κι' ἀπὸ τότε δὲν
τοὺς εἶχε ξαναδῇ πιά ὁ Μπόχου.

Κάπου - κάπου, ἀκούγε κά-
τι μακρινὲς ψιθυριστὲς φωνές,
πού φαίνονταν νὰρχονται πε-
ρίπου ἀπ' τὸ μέρος ὅπου εἶ-
χε προσγειωθῇ τὸ ἀεροπλάνο,
κι' ἄλλοτε πάλι ἕνα ἑλαφρὸ
σφύριγμα, σὰν νὰ ξεφεύγε ἀπὸ
κάπου ἀέρας συμπεσμένους.

Ἡ «σενιόρα» ἦταν ἀπασχο-
λημένη στὴν κουζίνα τῆς. Ἡ
μυρωδιά τῆς φασουλάδας πού
μαγεύει, ἔφτανε ὡς τὴ μύτη
τοῦ Μπόχου.

Ὅταν ξανακίτταζε ἀπ' τὸ
παράθυρο, εἶδε πὼς τὸ κριάρι
εἶχε πλησιάσει λίγο. Καὶ βρή-
κε ἀμέσως τὴν ἐξήγησι! Ὁ
ἥλιος πού ἀνέβαινε ἀπὸ τ' ἀ-
νατολικὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ, ἄ-
φινε στὴ σκιά ἕνα μέρος τῆς
στάνης. Καὶ τὸ γερικὸ κριάρι
ἄλλαζε θέσι σιγὰ - σιγὰ, γιὰ
νὰ βρῇ σκεπὰ πάντα στὸν ἴσκιό.

Ἀπείχε ἀκόμα πέντε - ἕξι
βήματα ἀπ' τὸ παράθυρο. Πά-
σῃ ὥρα θὰ περνούσε, ὡπου νὰ
τὸ φέρῃ ὁ ἥλιος δίπλα στὸν
τοῖχο, ἔτσι πού νὰ τὸ φτάνῃ
πιά ὁ Μπόχου μὲ τὸ χέρι του!

Ὁ φυλακισμένος συγκρατοῦ-
σε ἀκόμα καὶ τὴν ἀνάσα του
ἀπ' τὴν ἀγωνία! Μὰ δὲν μπο-
ροῦσε νὰ κάμῃ τίποτε γιὰ νὰ
ἐπιταχύνῃ τὰ πράγματα...

Προσπάθησε νὰ καθίσῃ χῶ-
μα καὶ νὰ σκεφθῇ κατὰ ἄλλο...
τὴ Τζίλ, ἃς πούμε, τὴν πλη-
γμένη γυναῖκα του πού θὰ τὸν
περιμένε ἀνυπόμονα, αὐτὸν καὶ
τὸ ἑκατομύριο...

Ὁ θυμὸς τοῦ ξαναἔναψε ἐναι-
τίον τοῦ Φράν Κίρο καὶ τοῦ
Τσέρρυ... Θὰ βλέπανε αὐτοὶ οἱ

δύο, ὅταν θάταν ἐλεύθεροι καὶ
μ' ἕνα ρεβόλβερ στὸ χέρι!...
Ἐνῶς θορύβος μοτέρ αὐτο-
κινήτου διέκοψε τὶς σκέψεις
του. Κίτταζε ἔξω κι' εἶδε νὰ
κατεβαίνῃ τὸ δρόμο, πρὸς τὸ
κτῆμα, ἕνα μεγαλὸ κοκκίνο κα-
μιόν, μὲ δύο ἄτομα στὸ κου-
δούλιο.

Ἔτσι, γίνονταν ἑπτὰ ἐναν-
τίον ἐνός!

Τὸ αὐτοκίνητο χάθηκε ἀπ'
τὰ μάτια τοῦ Μπόχου καὶ φάνη-
κε πὼς σταμάτησε στὸ μέρος
ὅπου βρισκόταν ὁ Κίρο κι' οἱ
ἀνθρωποὶ του.

Ὁ Μπόχου ἀναστέναξε, ἀνα-
στέναξε μὲ ὥμος του κι' ἔ-
τοιμάστηκε νὰ πούλῃ ἀκριβὰ
τὸ τομερὶ του...

Μὰ δὲν μπόρεσε κανεὶς στὴ φυ-
λακί του.

Ξαναγύρισε πάλι στὶς ἐκδι-
κητικὲς σκέψεις του, κοντὰ στὸ
παράθυρο. Ἡ ὥρα περνούσε ἀ-
τελείωτα σιγὰ. Μὰ τὸ κρι-
αὶ πού πλησίαζε σιγὰ - σιγὰ,
ἔδινε κουράγιο στὸ Μπόχου...

Ἀποφύγε νὰ τὸ κίτταξῃ πο-
λὺ, ἀπὸ φόβο μήπως τὸ τρομά-
ξουν οἱ ματιές του...

Κατὰ τὶς 8, ὁ Τσέρρυ πήγε
νὰ πάρῃ νερὸ ἀπ' τὴν κουζίνα
καὶ κουδέντιασε...

Πλησίαζαν τώρα οἱ 9. Κι'
ὁ Λούκε Μπόχου — σὰν τὸν πάλ-
ιο, πού τοῦ εἶχε ὀψει τ' ὀ-
νομα του — ἐτοιμάζονταν νὰ
ὀρμήσῃ στὸ φιλησυχὸ κριάρι,
πού πλησίαζε ὀλοένα, λεπτό
μὲ τὸ λεπτό...

Τέλος, ὅταν τὸ ρολοὶ τοῦ ἔ-
δειχνε ἀκριβῶς 9, τὸ κριάρι ἔ-
καμῃ ἕνα τελευταῖο βῆμα πρὸς
τὸ ἐμπρός. Βρισκότανε τώρα
δίπλα στὸν τοῖχο.

Ὁ Μπόχου ἀπλώσε τὸ χέρι
τοῦ πρὸς τὸ λαίμω του. Ἐ-
κείνο ἐνοίωσε τὸν κίνδυνό κι' ἔ-
κείνο ἐνοίωσε νὰ ξεφύγῃ... πολὺ
πιχεύθηκε νὰ ζεφυγῇ! Τὸ ἕνα χέρι τοῦ
ἀρχα ὅμως — ἐτοιμάζονταν νὰ
Μπόχου εἶχε πιάσει σφιχτὰ τὸ
παχὺ μαλλί τοῦ ζώου, ἐνῶ τ'
ἄλλο εἶχε ἀρπάξει τὸ πέτσινο
περιλαίμιό του.

Τὸ κριάρι ἔριξε ὅλο του τὸ
βάρος γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ, βε-
λάζοντας συγχρόνως μαλιασμέ-
να. Μὰ ὁ Μπόχου τὸ κρατοῦσε
νὰ. Μὲ τὶς κινήσεις πού ἔ-
κανε, χτυποῦσε δυνατὰ τὸ κου-
δούνι του, καὶ τὸ ὑπόλοιπο κο-
παδὶ εἶχε μαζεψῇ γύρω του,
ἐσφονδισμένο.

Ξαφνικὰ ἔσπασε τὸ περιλαί-
μιό! Ὁ Μπόχου φαχολέψε μὲ
τὸ χέρι τοῦ στὸν ἀέρα, σὰν
νὰ χτυποῦσε ἀπελπισμένα ν'
τὸν προσπαθώντας ἀπελπισμένα
ἀρπάξῃ τὸ κουδούνι...

Κράτησε ἕνα κλάσμα τοῦ δευ-
τερολέπτου...
Ὑστερὰ κατάρθηκε νὰ τὸ
τερῶναι στὸν τοῖχο μὲ τὴν πα-
κολλησί του.

Τὸ συγκράτησε ἐκεῖ, ἐνῶ ἡ
καρδιά του χτυποῦσε σὰν νὰ
πηγαίνε νὰ σπάσῃ.

Τὸ κριάρι ἔτρεξε πρὸς τὴν
ἐλπίδα καὶ τὸν τοῖχο, μὲ
τὸ ὑπόλοιπο κοπαδὶ.

Μόνον ὅταν λιγότεψε κά-
πως τὸ τρεμουλιασμὸ τὸν δα-
χτύλῳ του, τὸλμησε ὁ Μπόχου
νὰ χουφτώσῃ τὸ κουδούνι καὶ
νὰ ἀνέβασῃ ὡς τὸ παρά-
θυρο.

Ἀφαίρεσε γρήγορα τὸ γλωσ-
σίδι του. Ἀφουγκράστηκε, ἀκί-
νητος, γιὰ ἕνα λεπτό τῆς ὀ-
νίας, πού τοῦ φάνηκε αἰώνας...
Μὰ φαίνεται πὼς ἡ φασαρία
πὺν εἶχε κάμῃ τὸ κοπαδὶ, δὲν
πῶν τὴν προσοχή του νὰ προκαλέ-
σῃ τὴν καθυσχασμένους τώρα,

λίγο ἀπὸ τὸν ἀνέμελο.

Ὁ Μπόχου γονάτισε κι' ἄρχισε
νὰ σκάβῃ τὸ χῶμα.

Τὸ κουδούνι ἦταν σκουρια-
σμένο ἀλλὰ γερό. Μποροῦσε δὲ
σχετικὰ εὐκόλα νὰ τὸ μεταχει-
ρισθῇ γιὰ τὸ σκάψιμο.

Σὲ βάθος 30 πόντων, ἄλλω-
στε, τὸ ἀργιλλώδες ἔδαφος γί-
νόταν πῶς μαλακὸ.

Τώρα ὁ Μπόχου ἄρχισε ν' ἀ-
νησυχῇ μάλλον γιὰ τὸν τοῖχο
τοῦ σπιτιοῦ. Γιὰτὶ κάθε στίγμῃ
ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος νὰ γκρεμι-
στῇ μὲ πάταγο, ἀφοῦ θὰ τοῦ
ἐλείπε τὸ ὑποστήριγμα. Ἦταν
φτιαγμένος μονάχα ἀπὸ πλί-
θες, κι' ἀν τὸ ἐξωτερικὸ του
εἶχε γίνῃ σκληρὸ σὰν πέτρα,
ἐσωτερικὰ ἔμενε πορώδες...

Ὁ Μπόχου συνέχισε τὴ δου-
λειά του μὲ περισσότερες προ-
φυλάξεις. Σὲ εἰκοσι λεπτά, εἶ-
χε ἀνοίξει μιά τρύπα ὡς ἔξω,
ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ γλυ-
στρήσῃ μέσα ἀπ' αὐτὴν. Ἦ-
ταν ἐλεύθερος!

Ὅταν βρέθηκε στὴ στάνη,
ἀνάμεσα στὰ πρόβια πού τὸν
κίτταζαν μὲ περιέργεια, κατὰ-
λαβε πὼς στὸ βάθος δὲν πύ-

στευε ποτὲ ἀληθινὰ ὅτι θὰ πε-
τύχαινε τὸ σχέδιό του! Καὶ
τώρα ἀνησυχῶσε κάπως γιὰτὶ
τὰ εἶχε καταφέρει τόσο εὐ-
κόλα...
Ὅσο, ἀν εἶχε βγῇ ἀπ' τὸ
κελλί του, βρισκόταν ὅμως ὁ-
κόμα στὴν αὐτὴ τῆς φυλακῆς
τοῦ. Πλὺστρησε, ἀθόρυβα καὶ
κολλητὰ στὸν τοῖχο, ὡς τὴ γω-
νία τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸλμησε
νὰ ρίξῃ μιά ματιά ἀπὸ κεῖ.

Καμμία ἑκατοστὴ μέτρα μα-
κρύτερα, ὁ Φράν Κίρο καθόταν
νὰ μαρσιπὶ τοῦ καμινιοῦ,
μὲ τὸ αἰώνιο μπαστούνι τοῦ
στοῦ χέρι, κι' εἶνε διαταγῆς
στοὺς ἀνθρώπους του, πού κα-
θῶνε σὲ κομμάτια τὸ ἀεροπλά-
νο τοῦ Τοῦλ.

Ὁ Τσέρρυ κι' ὁ Ρίκο φο-
ροῦσαν στὸ πρόσωπο προφυ-
λακτικὲς μάσκες ἀπὸ μίκα καὶ
χρησιμοποιοῦσαν φλόγα ὀξυγό-
νου γιὰ τὸ κόψιμο τοῦ ἀεροπλά-
νου (ἀπὸ κεῖ προέρχονταν τὰ
σφυρίγματα πού εἶχε ἀκούσει
ὁ Μπόχου). Οἱ ἄλλοι παίρνανε
ἀμέσως τὰ κομμάτια καὶ τὰ
φορτώναν στὸ καμινίον.

Ὁ Μπόχου κατάλαβε ἀμέσως
τὶ γίνονταν. Γιὰ νὰ φανῇ πὼς
ὁ Τοῦλ εἶχε δραπετεύσει, ἦταν
ἀπαραίτητο νὰ ἐξαφανισθῇ τὸ
ἀεροπλάνο του. Σίγουρα, θὰ
βάθαινε τὰ κομμάτια, κάπου
στὴν ἀπέραντη ἐρημο. Κι' ὕ-
στερα ὁ Κίρο θ' ἀσχολεῖτο μὲ
τὸ φυλακισμένο του...

Ὁ Μπόχου γύρισε πίσω, ἔ-
στριψε ἀπ' τὴν ἄλλη γωνία τοῦ
σπιτιοῦ, ὅπου δὲν τὸν ἔβλεπε
κανεὶς, καὶ μπόρεσε στὴν κουζί-
να, πατώντας στὰ νύχια.

Ἡ «σενιόρα» τοῦ γύριζε τὴν
πλάτη. Δὲν πρόλαβε νὰ τὸν
δῇ, γιὰτὶ χύμηξε πάνω της καὶ
πίεσε δυνατὰ μὲ τοὺς δύο ἀντί-
χειρες τὸ κρανίον της, κατὰ ἀπ'
τ' αὐτὰ, ὡσπου τῆς, κατὰ ἀπ'
χάμω ἀναίσθητη.

Ὁ Μπόχου ἄρπαξε τότε ἕνα
παλιὸ μαχαίρι κι' ἔψαξε ὅλο
τὸ διπλὸν δωμάτιο, ἀναζη-
τώντας κανένα ὄπλο πού κατέλ-
ηλο γιὰ τὴν περίστασι.

Ὁ Ρόκο κι' ὁ Τσέρρυ εἶχαν
βγάλῃ τὰ σακκάκια τους, γιὰ
νὰ δουλεύουνε πρὸς ἀνετά, καὶ
τάχαν ἀφίσει ἐκεῖ. Εἶχαν ὅμως
πάρῃ μαζί τους τὰ πιστόλια
τους.

Πάνω στὸ κρεβάτι ὡστόσο
βρισκόταν ἡ πέτινη τσάντα,
μὲ τὸ περιεχόμενό της ἀκίετο.
Ἀπ' τὸ παράθυρο φαίνονταν
ἡ μαύρη Πακάρ τοῦ Κίρο, στὸν
ἴσκιό τῶν δέντρων. Δὲν ὑπῆρχε
κανεὶς κοντὰ της.

Ὁ Μπόχου ἄρπαξε πάλι τὸ
σακκάκι τοῦ Ρόκο. Καὶ τὸ
πρόσωπό του φωτίστηκε, γιὰ
πρῶτὴ φορὰ ἀπ' τὰ ἡμερώμα-
τα: Τὰ κλειδιά τοῦ αὐτοκινή-
του βρισκόταν στὴν ἐσωτερικὴ
τσέπη!

Ἀρπάξε τὴν τσάντα, πέρα-
σε τὸ μαχαίρι στὴ ζώνη του καὶ
βγήκε ἀπ' τὸ ἴδιο μέρος ἀπ'
ὅπου εἶχε μῆθ. Ἀκούγε πάντα
ἐκείνους πού φόρτωναν τὸ κα-
μινίον...

Φρόντισε ν' ἀφίση τὸ σπίτι
ἀνόμεσά τους. Ἐκάμε τὸ γύρο
τῆς στάνης καὶ, ἔρποντας μὲ τὰ
τέσσερα, ἔφτασε ὡς τ' αὐτο-
κίνητο χωρὶς νὰ τὸν δῇ κανεὶς.

Γλύστρησε μέσα. Σκόνταψε
τὸ κεφάλι του χαμηλότερα ἀπ'
τὸ κρυστάλλο, γιὰ νὰ μὴ φαι-
νεταί, καὶ παρακαλῶντας ὅλους
τοὺς ἁγίους τοῦ Παραδείσου,
ἔβαλε τὸ κλειδί τῆς μηχανῆς
στὴν ἀντίστοιχη τρύπα τοῦ
ταμπλά καὶ τὸ γύρισε.

Τὸ μοτέρ ἄρχισε νὰ λειτουρ-
γῇ, σχεδὸν ἀθόρυβα. Ὁ Μπό-
χου τ' ἄφισε νὰ ξεσπάσῃ λίγο.
Ὑστερὰ ἔβαλε πρῶτῃ ταχυτή-
τα, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ χῶμα
καὶ πῶν ὡς ὅλη του τὴ δύ-
ναμι. Ἡ Πακάρ ἔκαμῃ ἕνα πύ-
δημ πρὸς τὰ ἐμπρός, πρὸς τὸ
καμινίον.

Ὁ Κίρο, τὴν εἶδε πρῶτος.
Πατάχτηκε ὀρθὸς κι' ἔμεινε ἀ-
ποσβολωμένος...

Οἱ ἄλλοι ἀνασείστησαν κι'
ἔψαξαν γρήγορα στὶς τσέπες
τους γιὰ τὰ πιστόλια τους.

Πατώντας πάντα ὡς κατὰ τὸ
«καλὶ», ὁ Μπόχου ἔδωσε μιά
δαφνικὴ στροφή ἀπὸ βολάν,
προσπέρασε σὰν ἀστράπη τὸ
καμινίον καὶ ρίχτηκε στὸ μακρὺ
καὶ ἴσιο δρόμο.

Μιὰ σφοδρὰ χτύπησε τὴν κα-
ροσερί. Μιὰ αὐτὸ ἦταν ὅλο...

Ὅταν κίτταζε πρὸς τὰ πί-
σω μέσα στὸν καθρέφτη πού εἶ-
χε μπροστὰ του, εἶχε χαθῇ τε-
λείως τὸ μοναχικὸ ἀγκράκιμα,
πίσω ἀπ' τὸ τεράστιο σύννεφο
τῆς σκόνης πού εἶχε σηκώσει

γαπώ ακόμην... Μά πως μπορεί κανείς ν' αγαπάει και να μισή μαζί;

Θαβέλε πολύ γά το τ' έ-
ξηγήση κάποιος. "Αν όχι ή ή-
δια ή Τζιλ, τούλάχιστον κά-
ποιος φίλος... ή ένα οποιοδήπο-
τε ανθρώπινο πλάσμα, στο ό-
ποιο θα μπορούσε να προσκο-
ληθί για να μη νοιώθ πιά τό-
σο απελπιστικά μόνο τον έαυ-
τό του στον κόσμο!

Είχε ανακαλύψει το λόγο που
τόν είχε κάμει, ύποσυνείδητα
να διαλέξει το ξενοδοχείο "Αρ-
γκος": "Έμενε εκεί ο Ντέιβ, Έμ-
περ, ο φίλος του. Μά είχε φύ-
γη πριν από δυό μέρες, χωρίς
ν' αφήσει διεύθυνση.

Ένας καμαριέρης έφερε τη
μποτίλια με το ρούμι που του
είχε παραγγείλει ο Μπόχου. Ε-
κείνος άρχισε να πίνει σιγά-
σιγά, με μικρές γουλίες.
Ξαφνικά θυμήθηκε την "Αλίσ
Γκραντίνα. "Ίσως αυτή ή θλι-
μένη και πονετική γυναίκα θά-
ταν ικανή να τον καταλάβει
και να συμμερίσθ την απελ-
πία του.

Σήκωσε άμέσως τ' άκου-
στικό του τηλεφώνου και πίε-
σε τη μύμη του για να θυμη-
θί τον άριθμό που του είχε δώ-
σει το προηγούμενο βράδυ.

Τόν θυμήθηκε, την πήρε στο
τηλέφωνο, μα δεν τη βρήκε σπι-
τι της. Μία καμαριέρα του ά-
πάντησε πως ο κύριος, ή κυρία
και τ' α παιδιά είχαν πάει όλοι
σε μία γιορτή, για το πρώτο
Χριστουγεννατικό δέντρο του
Χόλλυγουντ.

«Θεέ μου — είπα με το νού
του ο Μπόχου — ξέχασα πως
κοντεύουνε τ' Χριστούγεννα...»
"Η οικογενειακή γιορτή, με
τά δώρα, τ' α παιδιά που παί-
ζουν γύρω άπ' το καταφύτο
κι' άστραφτερό έλατο...

Δέν μπορούσε πιά ν' άνθξή
στη μοναξιά του, στο μεγάλο
έκεινο κι' άδειανό δωμάτιο.
Φόρεσε το παλιό πέτσινο σακ-
κάκι του, βούλωσε τη μποτίλια
με το ρούμι και κατέθηκε στο
χώλλ του ξενοδοχείου.

Βρήκε εκεί μονάχα μερικούς
που παίζανε χαρτιά. Μά δεν
είχε όρεξη για τέτοια διασκέ-
δασι...

Κακοθυρίσμένος, με τη μπο-
τίλια κάτω άπ' τη μιά μασχα-
λη και την πολυτιμη τσάντα
κάτω άπ' την άλλη, βήκε στο
δρόμο και προχώρησε, ώπου
βρήκε λίγο πιο πέρα ένα μπαρ
με άσπρα και κόκκινα φώτα.
"Η σάλα του άντηχούσε από
γέλια και ζωήρες κουβέντες.

Ο Μπόχου κάθισε σ' ένα τρα-
πέζι, άναψε ένα άπ' τ' άπα-
ραίτητα πούρα του κι' άρχισε
να πίνει άπ' τη μπουκάλα του
— πράγμα που δεν φάνηκε ν'
άρεση καθόλου στη σερίβιτορά.

Υστερα από μερικά δευτε-
ρόλεπτα, ο μπάριμαν προχώρη-
σε προς το μέρος του, άνάμεσα
στά τραπέζια. "Ήταν ένας ψη-
λός και γεροδεμένος άντρας.

Ο Μπόχου σκούπισε τ' α χεί-
λη του με την άνάποδη του χεί-
ριού του και σκέφτηκε πως θά
τούκανε καλό ένας καυτός...

— Δέν φέρνουνε μαζί τους
το πιστό τους, εδώ! του είπε
ξερά ο μπάριμαν.

— Πρέπει δηλαδή, σώνει και
καλά, να πιά ό,τι με ποτίσης
του λόγου σου; άπάντησε σαρ-
καστικά ο Μπόχου.

Μία φιλή φωνή, γνώριμη στο
Μπόχου, άκούστηκε πίσω τους,
διακόπτοντας τόν επιθετικό αυ-
τό διάλογο:

— "Ασ' τον ήσυχο, Φίλ... Εί-
ναι φίλος...

Ο Μπόχου στράφηκε άπτό-
μα κι' είδε το Ντέιβ Έμπερ,
πάντοτε ντυμένον άψογα. "Ο
κυντός Κινέζος τόν πλησίαζε,
άπλώνοντας του το χέρι και μ'
ένα πλατύ χαμόγελο στο πρό-
σωπο.

— Τί έκπληξι, Λούκε!... φώ-
ναξε.

Ο μπάριμαν άπομακρύνθηκε,
άνασχηκώντας τους ώμους
του, ενώ ο Έμπερ έσφιγγε θερ-
μά το χέρι του Μπόχου και τόν
ρωτούσε:

— Τί κάνεις στο Λος "Αν-
τζελες;

— Τίποτα το συγκεκριμένο.

Εσύ;

Ο Έμπερ κατσούφιασε ξα-
φνικά κι' άπάντησε:

— "Α, ή δική μου ιστορία
δέν είν' ευχάριστη. "Ελα να
στην πώ...

Ο Μπόχου τόν άκολούθησε ώς
το βάθος της σάλλας, όπου εί-
χε έγκατασταθί, με τη συντρο-
φία μιας ψηλής κοπέλλας με

μαλλιά πλατινέ που σιγόπινε
ένα κοκταήλ.

— Άσε μας μονάχους, κού-
κλα μου, της είπε ο Έμπερ,
"Άλλη φορά τ' α ξαναλέμε...

Εκείνη τόν κύτταξε, έκ-
πληκτη.

— Τί έπαθες, Ντέιβ; τόν
ρώτησε.

— Δίνε του, σου λέω. Τέ-
λειωσε το πανηγύρι.

Η ξανθείά άπομακρύνθηκε,
με ύφος προσβεδλημένης δού-
κισσας.

Ο Έμπερ κύτταζε το φίλο
του με τ' α μαύρα και διαπερα-
στικά μάτια του.

— Κάθισε στη θέση της,
Λούκε, του είπε. Είναι ζεστή ά-
κόμην...

— Βράζει!... Δέν άλλαξες
καθόλου, ξέρεις, γέρο μου...

— Ούτε και του λόγου σου.
Μόνο που πάχυνες λιγάκι... Μά
για πές μου, τί άρλούμπες ή-
ταν όλες εκείνες που μου άρά-
δισαες πρό ήμερών, στο τηλέ-
φωνο;

Ο Μπόχου ρούφηξε μία με-

γάλη γουλιά ρούμι, άπ' τη
μποτίλια και πάλι.

— Ήταν αλήθεια, άπάντησε.
Παντρεύτηκα.

— "Α! Η ώρα ή καλή... "Ωσ-
τόσο, δέν μπόρεσα ποτέ μου
να καταλάβω σε τί χρησιμεύει
ο γάμος... Τέλεγα πάντα πως
γ' α τις γυναίκες είναι το ιδανι-
κό τους, για τους άντρες όμως
είναι το χειρότερο που ύ-
πάρχει!

Φαίνεται πως είχες δίκιο,
μουμούρισε ο Μπόχου ρουφών-
τας κι' άλλο ρούμι.

— Έτσι μπράβο! Βλέπω
πως λογικεύσαι πάλι... Στάν
υγεία του Τουάν Μασάν!...

— Και στη δική σου... άπάν-
τησε ο Μπόχου, κι' άνασχηκώθη-
κε για να του σιγήσει το ποτή-
ρι του με το Κινέζου.

— Άρχισε να νοιώθ καλλίτε-
ρα τόν έαυτό του. Το άλκοολ
κι' ή παρουσία του Έμπερ τόν
έκαναν ν' άσχόνη κάπως πόσο
θλιβερά είχε τελειώσει τ' άπα-
γεμά του...

Ήταν στην υγεία όλων τών
συντρόφων τους, όλων τών τυχο-
διωκτών που είχαν γνωρίσει
στις θάλασσες της Κίνας, άπ' τη
Μπανγκόκ ως τη Σαγκάι κι' άπ' τη
Σαγκάι ως τη Σιν-
καπούρη...

Ο μπάριμαν μαλάκωσε, δέ-
στη μπότλια ρούμι. Κι' έγινε
άλληθια φίλος, όταν άκούου-
θλσε και τρίτη...

Ο Έμπερ είχε συγκινηθί,
άπ' το μεθύσι.

— Κι' εγώ που νόμιζα πως
σ' είχα χάσει!... είπα στο Μπό-
χου, "Εγώ που νόμιζα πως μ'
είχες άφίσει μονάχο μου να τ' α
βγάλω πέρα!...

— Όχι, όσο είμαι άκόμα
ζωντανός! φώναξε ο Μπόχου,
χτυπώντας το στήθος του με τη
γροθιά του. Δέν χάθηκε ο Τουάν
Μασάν!

Ο Έμπερ έπωφεληθήκε άπ' τη
ευκαιρία για να του ψιθυ-
ρίση:

— Ξέρεις, ξαναφεύγω σε λί-
γο. Το «έμπερ» είναι σχε-
δόν έτοιμο. Τί λές; Θαρθής μα-
ζί και σύ;

Ο Μπόχου προσπάθησε ν' άν-
τιδράση:

— Όχι αυτή τη φορά... Θέ-
λω κάτι άλλο τώρα...

— Νά, πήγαινε να τραδη-
χτής με τ' α θηλυκά! "Εγώ βρή-
κα ένα σωστό χρυσωρυχείο...
έναν κάποιο Κίρο...

Ο Μπόχου άνασκήρτησε.

— "Ε! Τί είπες; ρώτησε.

— Βρήκα κάποιον που θά με
χρηματοδοτήση ίσως. Λέγεται
Φράν Κίρο... Θά μου μετρήσει
τά λεφτά που χρειάζομαι... Εύ-
τυχώς, γιατί αλλιώς δέν θά
μπορούσα να κάνω βήμα...

Ο Μπόχου είχε άρπάξει άπ' το
μπράτσo τόν Κινέζο.

— Όχι, Ντέιβ, του είπε, δέν
πρέπει να μ' πλεχτής μ' αυτό
τόν Κίρο. "Ίσως δέν αξίζουμε
κι' έμεις μεγάλα πράγματα...
μα αυτός είν' ένα άπόδορασμα
της κοινωνίας! Βρωμάει, σου
λέω!

— Δέν πειράζει, θά βρωλώσω
τη μύτη μου, άπάντησε ο Έμ-
περ. "Ίσως να βρωμάνε και τ' α
λεφτά του, αλλά μου χρειάζον-
ται!

Ο Μπόχου σκέφθηκε μία
στιγμή.

— Σε παρακαλώ, είπε ύ-
στερα, μην άνακατευτής μ' αυ-
τό τόν Κίρο! Πόσα λεφτά θέ-
λεις;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ «ΞΕΝΟΥ»

Το Λιανοχώρι βρίσκεται σε μία
έρμη γωνιά, δίχως δρόμους, δι-
χως φως, με τ' α σπιτία του σκαρ-
λωμένα σ' ένα ψηλό βουνό.

Κατάρα θεού έπεσε πάνω μας,
μουμούριζε με πρεπόνο ο μπαρ-
μπα Στάμος, ο πρεσβύτερος του χω-
ριού...

— Έλα όμως και τ' α πρόβατα.
Έχουμε το βίος μας και τ' α άκρη
έκεί πάνω, άκριβες, σε μία άκρη
του χωριού, ζούμε με τόν έαυτό του
κι' τ' α βίβλια του ο κύρ-Άλέκος, ο
«ξένος», όπως τόν έλεγαν στο χω-
ριό. Τόν είπαν, «ξένος», όταν πρω-
τόπρθε μια μέρα μ' ένα δισάκι και
τούρπινε από τότε το παρτσούκλι,
δύο χρόνια τώρα.

Είχε ζητήσει άουλο στο σπίτι του
πρεσβύτερου. Την άλλη, ώστόσο βρή-
κε κι' αγοράσε το σπιτάκι που κα-
θ' όταν κι' έστειλε άνθρωπο με τ' α
ζώα, είκοσι χιλιόμετρα μακριά, σε
κάποιο σταθμό, να φέρη τ' α πράγ-
ματα...

Ο κυριότισσα που τόν βρή-
θησε να αυγυρίζουν το σπίτι, ούτε
ο πρεσβύτερος, που τόν φιλοέκρινε,
ούτε άλλος κανείς τ' α κατάφερε πο-
τέ να μπει κανείς για τόν κύρ-Ά-
λέκο. "Ακόμη κι' ένα μέρα ζήτησε
ματάρης, όταν για να ζερη ποιών
τα χαρτιά περιφέρειά του, δέν έ-
μαθε τίποτ' άλλο, παρά μόνο πως
λέγονταν "Αλέξανδρος, "Αρμίδης κι'
λέγονταν από την "Αθήνα.

Οι επάνγγελμά του τόμαθαν οι
χωρικοί ένα βράδυ, όταν άρρωστη-
σε βαρεία το παιδάκι της, κυρά-
σταθίνας. Το παιδάκι της, ένα γερό,
σώμα, δώδεκα χρόνων, όρφανό από
στρουμπουλό άγοράκι, έπαίκε
παιχνίδια, πηγαινε τακτικά κι' έπαίκε
στην αυλή του κυρ-Άλέκου. Σκαρ-
παινε σε μία καρυδιά για να τού
βάλουνε σε μία καρυδιά, και τούκανε θε-
ωρεώθη τ' α καρυδιά, που τ' α άπόφυγε
φάση και ψυχή, να μη τόν ρωτούν δι-
καστά, γιατί ήταν και γιατί είχε
έκείνος, ποιος ήταν...

Ο Γιώργος, λοιπόν, άρρώστος
ένα βράδυ. Ο πρεσβύτερος τόν έκαί-
νε κι' ή κυρά-Άλέκο, να τόν συμβουλευ-
τον αν έπρεπε να κατεβή στην πό-
λη, να φέρη ένα γιατρό.

— Πήγαινε σπίτι σου κι' έρχομαι
να δώ εγώ το παιδί... της άπάντη-
σε εκείνος.

«Επειτα, πήρε μία μαύρη σάκκα,
κάτι σωληνάρια μέσα από ένα συρ-
τάρι και τράβηξε για τ' α σπίτι της
κυρά Σταθίνας. Βρήκε τ' α παιδάκι,
που παραμιλούσε, τόνεψε και γυ-
ρίζοντας προς τη μητέρα του της

— "Νή μίν πής σε κανένα πως βρί-
σκεσαι εδώ, αλλά και να μίν άφή-
σης κανένα, να μνή εδώ μέσα...
Πάρε το ζώο και τράβα για τήν πό-
λη, να μου φέρης γρήγορα αυτά τ' α
φάρμακα. Κύτταξε να μίν άργή-
σας...

— Είσαι γιατρός, κύρ-Άλέκο; τ' α-
μψε να ρωτήση ή δύστυχη μητέρα.
— Πήγαινε, πήγαινε και θά σωθί

το παιδί σου... της αποκρίθηκε έ-
κείνος.

Ο μικρός Γιώργος είχε διαθερί-
τσα και ο κύρ-Άλέκος έμεινε μία
βδομάδα, νύχτα και μέρα, πάνω ά-
πό το προσκέφαλό του. Μά τ' α
το παιδί και τότε ή κυρά Σταθίνα,
χωρίς να τ' α θέλη, έσπ' από τη χα-
ρά της, όταν έμαθε από τ' α κινύ-
νο γλυτώσε τ' άγοράκι της, δέν βα-
σταξε και τ' απε όλα στο χωριό.

Ο «ξένος» λοιπόν ήταν γιατρός
και δέν τ' α ζέρανε; Και μάλιστα
σπουδαίος γιατρός, αφού έσωσε της
κυρά-Σταθίνας το παιδί από τέ-
τοια άρρώστεια; *

— Νά, μόνο για μία τέτοια άρρώ-
στεια ξαναθυνηθήκα το επάγγελμά
μου... έλεγε ο κύρ-Άλέκος ένα με-
σημέρι στο Νομάρχη πουχε έφταει
να τόν γνωρίση. Έχω δέκα χρόνια
που έγκατάλειπα τ' α πάντα. Είμαι
βέβαιος πως, αν συνέχιζα να κάνω
το γιατρό στην "Αθήνα, και έμενα
στο σπίτι μου... θά τρελαινόμουν!

— Έφυγα, λοιπόν, έφυγα μακριά,
γιατί δέν άφισα κανένα πίσω μου.
Δέν έχω κανένα. Δέν μούμεινε κα-
νείς! Κανείς!

Ο «ξένος» ρίχνοντας μία ματιά
έξω από το παράθυρο στις βουνο-
κορφές που ύψωνονταν στον όρι-
ζόντα, άναστέναξε και δάκρυσε
σαν ναχε άντικρύσει κάποιο άστρο
μακρινό, άγαπητό, που τόν συνέ-
κρινε. Ο Νομάρχη, άνθρωπος της
πρωτεύουσας, που ήξερε τα κρυφά
όραματα της "Αθήνας, σεβάστηκε
τόν πόνο του γιατρού και κινήθηκε
σιωπηλώς.

Ο Άλέκος "Αρμίδης είχε άρχι-
σει να ξαλαφρώνη από το βάρος
δέκα ετών τήν ψυχή του. Κι' ήταν
η πρώτη φορά, έπειτα από δέκα χρό-
νια που μιλούσε σε άνθρωπο μορ-
φωμένο, που μπόρουσε να τόν κα-
ταλάβη.

Και συνέχισε:

— Δέν ήμουν φτωχός, όταν πήρα
το δίπλωμα μου. Ειδικεύτηκα τρία
χρόνια στον Εύαγγελισμό κι' έπει-
τα άνοιξα μία κλινική. "Η κληρονο-
μία του πατέρα μου μου επέτρεπε
να ζω άνετα και ν' άποκτήσω καλή
πελατεία. Είχα διαπρέψει, λοιπόν,
έπειτα από πέντε χρόνια. Τότε παν-
τρεύτηκα. "Η όρσουνη, ή γυναίκα
μου, μ' αγαπούσε τρυφερά, μα κι' εγώ
τ' α λάτρευα. "Η αγάπη μας
έφτασε στο κατακόρυφο όταν άπο-
κτήσαμε ένα παιδί: τόν Πετράκη.

— "Η χαρά μας ήταν άπείρηστη.
Κάποιος φθόνησε, όμως, τήν ευτυ-
χία μας.

Μία μέρα, ή γυναίκα μου μου
τηλεφώνησε στο ίατρείο πως ο Πε-
τράκης άδιαθέτως. Σάν τρελάδες
έτρεξα στο σπίτι. Το παιδί είχε πυ-
ρετό, ήταν άρρωστο από διφθερι-
τιά. Κάλεσα τότε κι' ένα σναδέλα-
δο μου, καθώς και μία νοσοκόμο.
Παρ' όλες όμως τις περιποιήσεις
μας, ο Πετράκης πέθανε ένα πρωί.
Σεφύχθηκε σαν πουλάκι, μέσα στην
αγκαλιά μου.

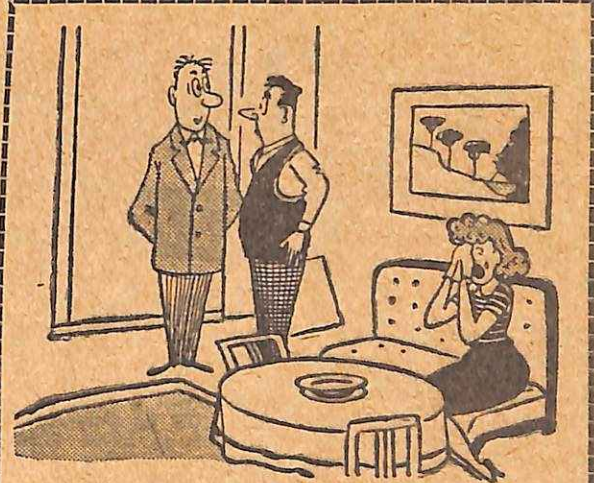
Αυτό το σκληρό, το άδικο κτύ-
πημα της μοίρας μας τ' αόκισε κυριο-
λεκτικά και τους δύο. Μά πιο πολύ
από μένα, τ' α δύστυχη γυναίκα μου.
"Η όρσουνη έχασε πιά κάθε έπιθυ-
μία για τ' α ζωή κι' άρχισε σιγά-σιγά
να παρανιόρηται και να βυθίζη από
τόν άπαρηγόρητο καύμο της. Και
έφυγε, για πάντα από αυτόν τόν
κόσμο για να συναντήση το άγγε-
λό της...

«Εμένα, τίποτα πιά δέν με κρα-
τούσε στην "Αθήνα. "Ότι με τρι-
γύριζε μου θυμίζε με άδασταχο
μου. Κι' όλα μου φαινόταν πως μου-
ρίχταν ευθύνες. Είχα σώσει ένα ω-
ρό παιδάκι και τ' α δικό μας δέν εί-
χα μπόρεσει να τ' α σώσω!

Πούλησα, λοιπόν, ό,τι είχα κι'
έφυγα. Μπήκα σ' ένα τραίνο κι' έ-
παιτα από πολλές ώρες ταξίδι κα-
πέθηκα τυχαία σ' ένα σταθμό. Ρώ-
τησα, ποιο είναι τ' α πιο άπόμακρο
χωριό και μου μίλησαν γι' αυτό
εδώ...

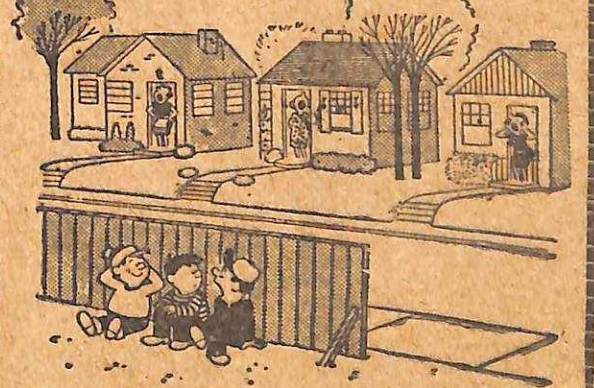
«Δέκα χρόνια πέρασαν από τότε.
"Αλλά, δέν μπορώ πιά να κάνω το
γιατρό. Φοβάμαι τ' α σκιά της γυ-
ναίκας μου που μου θυμίζει πάντα
τόν άτυχο Πετράκη μου...

Ο γιατρός Άλέκος "Αρμίδης έ-
σώπασε. Κι' έκρυψε τ' α πρόσωπό
του μέσα στα χέρια του, γιατί τ' α
μάτια του είχαν βουρκώσει από τ' α
δάκρυα.

— Τί της φωνάζεις έτσι της γυναίκας σου,
Γιάννη; Πές της καλύτερα κανένα καλό λογάκι να
τήν ήσυχάσης!

— Δέν θέλει λόγια, θέλει λεφτά!

— Δουπόν, ή μητέρα του "Αντωνάκη φωνάζει
δυνατότερα άπ' όλες!...

— "Ηθελα νάξερα, πως έπαθε τόσο σοβαρό ά-
τύχημα ο καυμένος, αφού εδώ πιά 5.000 χρόνια
δέν άπθοναν αυτοκίνητα!

— Έτσι θά τ' α άποφέρω καλύτερα τ' α ιαδία!...

Κεφαλαλγία Δυσπεψία Στομαχικές διαταραχές

"Ενα έως δύο δισκία
"Αλκα-Σέλτζερ
σ' ένα ποτήρι νερό

Προϊόν των
"Αμερικανικών
Εργοστασίων
MILES LABORATORIES, INC.
U. S. A.

Alka-Seltzer

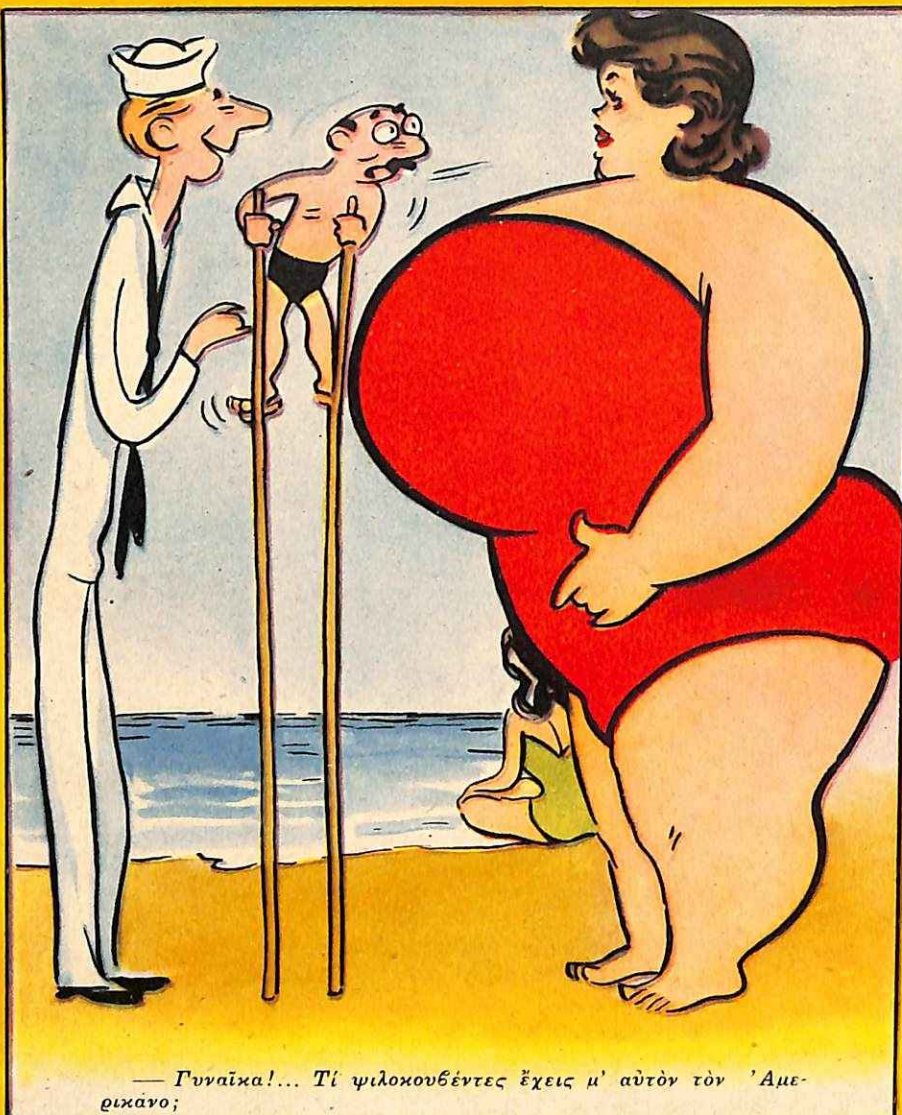
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΑΓΓ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΚΩΝ. ΠΑΠΑΕΛΛΗΝΑΣ
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 1 • ΤΗΛ. 80.479 • ΑΘΗΝΑΙ

Νοτιοανατολικά

Χρησιμοποιείτε δια τ' α πατόματα
σας τ' α εξαιρετικά Βερνίκια
"Persson... Είδικα Βερνίκια δια πα-
κέτα, μωσαϊκά, μουσαμάδες κ.λ.π.
ΓΥΛΑΖΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΓΛΥΣΤΡΟΥΝ, ΔΙΑΡΚΟΥΝ
ΠΟΛΥ & ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ

ΣΟΥΔΑΙΚΑ ΒΕΡΝΙΚΙΑ ΠΑΤΟΜΑΤΩΝ "ΠΕΡΣΟΝ"

ΠΑΡΑΚ: ΚΑΠΗΚΟΠΗΤΗΡΙΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 812.883

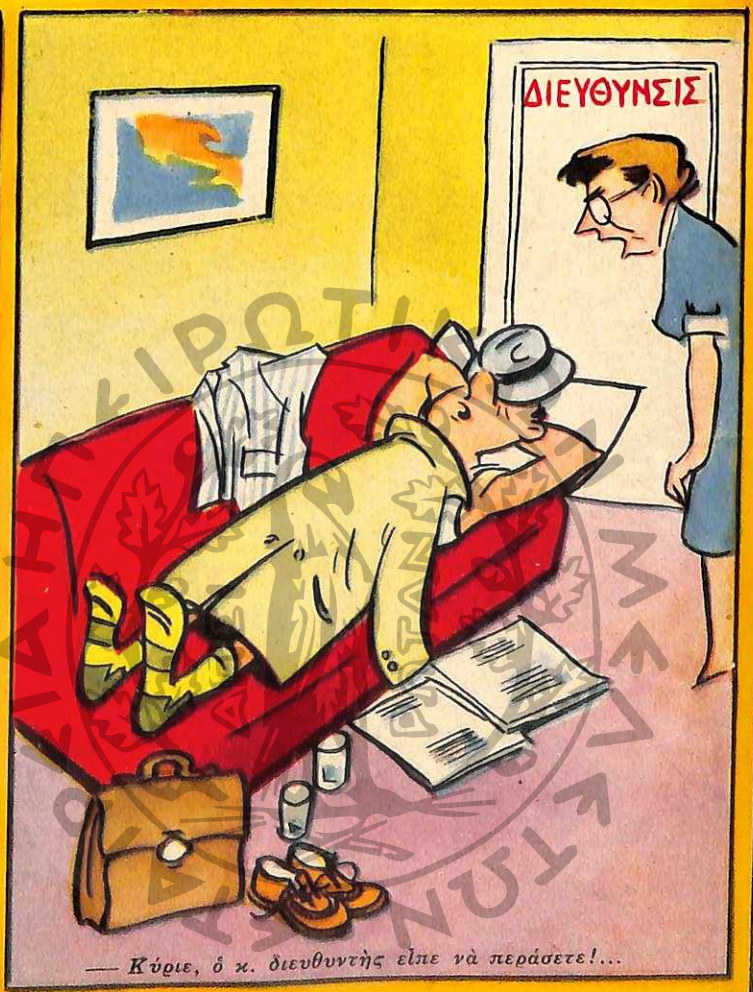
— Γυναίκα!... Τί ψιλοκουβέντες ἔχεις μ' αὐτὸν τὸν 'Αμε-
ρικάνο;

— Λένε πὼς ἡ ἐξοχή, καὶ μάλιστα ἡ
θάλασσα κάνει καλό... Ἐμένα ὅμως τρέ-
μουν τὰ πόδια μου!...

— Δυὸ γιὰ μεγάλους κι' ἓνα παιδικό!...

— Κύριε, ὁ κ. διευθυντὴς εἶπε νὰ περάσετε!...